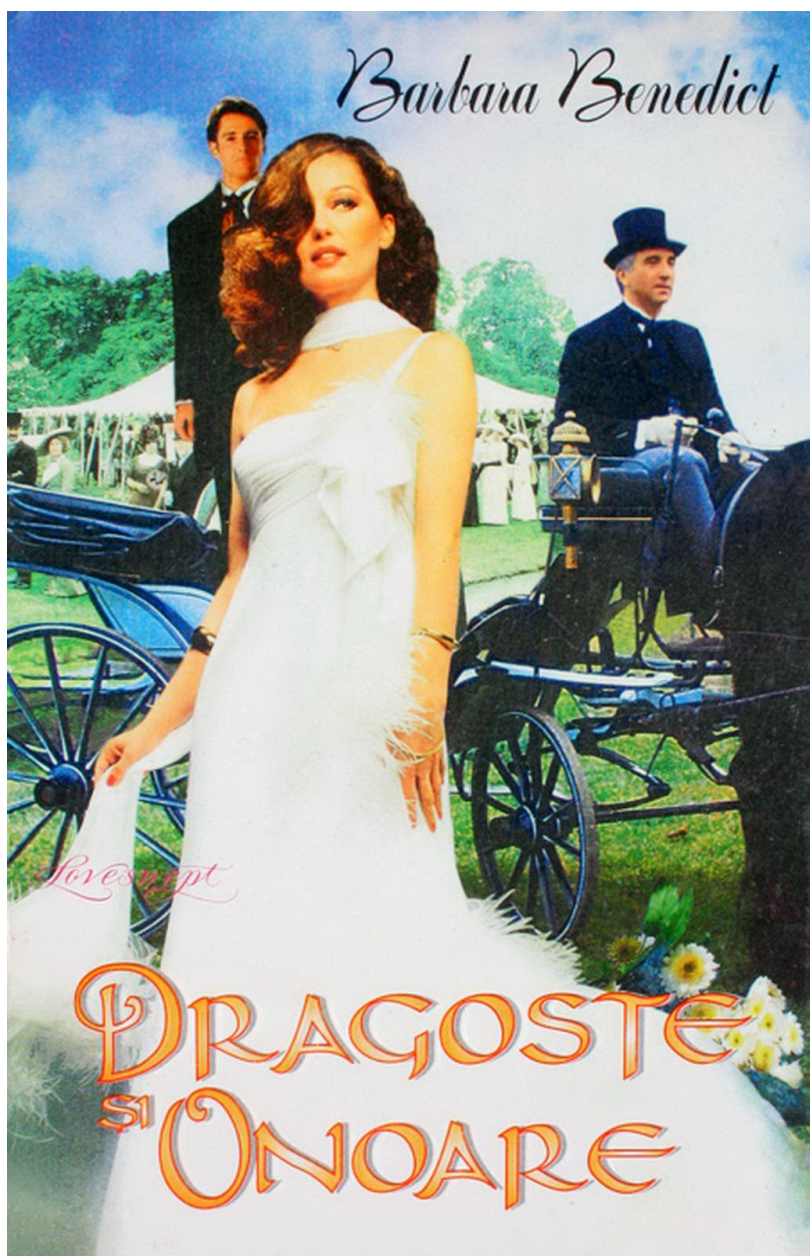




DRAGOSTE ȘI ONOARE
BARBARA BENEDICT
Editura: MIRON
Prolog

„Slab, slab, slab”.

Lady Sarah, contesa moștenitoare de Fairbright, parcursese lista logodnelor apropiate cu profund dispreț. Odată răspundea cu plăcere invitațiilor; acum, însă, în ultima vreme, fiecare plic pe care îl deschidea îi provoca o migrenă. După încă o noapte tâmpită la familia Almack – sau mai rău, la vreun muzical, unde femeile, dându-și ifose, ciripeau ca păsările tropicale – și Sarah se retrăgea din sezon.

Numai că, din nefericire, nu avea unde să se ducă. Nepotul ei, Richard, se însura, în curând și nu se putea baza pe el să repare casa de pe moșia familiei Fairbright. Sarah, așa egoistă și egocentrică cum o credeau mulți, își spusese că Richard și Andrea Gratham voiau și ei – și meritau – un an bun.

Zâmbi când își aduse aminte în ce mod machiavelic îi unise. Era atât de distractiv să potrivești perechile, iar ea le potrivea de minune. Poate că ar reuși să...

Înviorată brusc, își spusese că, în toată Londra aia mare, trebuia să profite cineva de priceperea ei, vreun suflet singuratic care încă nu și-a găsit perechea. Dar cine?

Se sprijini în baston și se ridică în picioare, ignorând pocniturile oaselor îmbătrânite. Nepotul ei, Horatio, era de însurat, dar gândul că ar procopsi vreo femeie, cu un prostănac ca el, îi întorcea stomacul pe dos.

Honor Drummond. Când se gândi la ea, Sarah zâmbi ca o pisică în fața șoarecelui captiv. Își aduse aminte scandalul provocat în oraș de nepoata și fina ei, în ultima vreme. Honor făcuse o pozna atât de mare, încât tatăl ei o surghiunise la o mătușă, în Scoția.

Îl sună pe majordom, hotărâtă să-l cheme pe generalul Drummond cât se putea de repede. Exilul lui Honor durase deja destul și trebuia să îi spună acest lucru și tatălui ei. Acum era timpul să-i găsească fetei un soț.

Și singurul lucru care mai rămăsese de făcut era să aleagă fericitul.

1

Cu intenția de a trage un pui de somn – ceea ce părea

aproape imposibil aici, la Pithnevel House - Geoff aranja pernele de pe canapeaua imensă a mătușii Maude, într-o poziție mai confortabilă. Alesese biblioteca pentru că era cel mai potrivit loc de refugiu, departe de camera de lucru a unchiului lui. Canapeaua o alesese pentru că era orientată către rafturi și nu către ușă. Dacă l-ar fi găsit unchiul Cyrus, Geoff știa că ar fi fost forțat să asculte îndelung despre faptul că își neglijase, îngrozitor de rău, noile sale responsabilități.

Geoff era de altă părere. Noua sa situație nu era chiar ceea ce se așteptase el. Ce rost avea un venit mai mare, dacă era nevoit să-și îngroape banii peșin în Lennox Hall, care, oricum, se ducea de râpă. Ce vină avea el că fostul proprietar, distrus de moartea tinerei sale soții, își lăsase treburile - și pe el însuși - în paragină?

„La urma urmei și eu am lacrimi de șters”, își spuse Geoff neliniștit, în vreme ce se întindea pe canapea. Cu ce se alesese din toți anii aceia, pe care îi petrecuse învățând să fie un terchea-berchea, să devină un crai? Acum, doar din cauză că o rudă îndepărtată se sufocase cu un os de pui, era nevoit să renunțe pentru totdeauna la existența lui egoistă, cu care se obișnuise.

Cu siguranță că astfel gândea unchiul Cyrus. Ca și mătușa Maude, care avea în permanență o listă interminabilă cu fete bune de măritat. Toată lumea făcea reclamă căsătoriei, ca și cum aceasta ar fi fost vreun elixir fermecat care l-ar fi putut cuminți.

Cu mâinile sub cap, Geoff își pironi privirea în tavan. Slavă Domnului că nu aveau de unde să știe că fusese la un pas de a face o cerere în căsătorie. Fusese umilitor ca aleasa inimii sale să-l părăsească pentru cel mai bun prieten al lui, Richard.

În timp ce se gândea la Andrea Gratham, Geoff avu o strângere de inimă. Întotdeauna își imaginase că Andy va aștepta, până când și el va decide să se însoare, dar, vai! Invitația pe care o găsisese pe masa din vestibul îi dovedise cât de prost fusese. Richard și Andy făceau o pereche reușită, nu putea să nege acest lucru, dar, la dracu'! De ce

trebuia să fie el mereu vioara a doua?

„Viața e prea scurtă ca s-o irosești compătimindu-te”, își spuse el, încercând să găsească din nou o poziție convenabilă în care să așeze pernele; ar fi putut foarte bine să tragă un pui de somn. Chestiunea asta de suflet era o treabă prea obositoare.

— Cine? se auzi vocea verișoarei lui, Iris, de dincolo de ușă. Hai, Hermione, spune-mi cine vine în oraș?

Sora ei oftă.

— Of, mai bine e să rămână secret. Cred că am să te las să aștepți până când va anunța tata.

Lui Geoff i-ar fi plăcut să devină invizibil. Se miră cum de îi trecuse prin cap că biblioteca ar putea să fie un loc de refugiu. Niciun loc nu era suficient de sigur, atâta timp cât bârfitoarele acelea bântuiau prin saloane.

Verișoarele lui încă mai nutreau speranța că ar putea prinde în laț vreun soț, dar, în cele trei sezoane de vânatoare care trecuseră, Iris și Hermione nu se aleseseră cu nimic. Nici măcar pe aproape de o cerere în căsătorie nu ajunseseră, deși își încercaseră norocul cu bunii lui prieteni, Foxiey și Bellington.

— Ai face mai bine să-mi spui odată, îi ceru Iris, bătând iritată dintr-un picior, altfel te spun tatii că ai tras din nou cu urechea la ușa de la cabinetul lui.

— Pârâcioaso, șuieră Hermione printre dinți. Prea bine, am să-ți spun, dar nu aici, lângă ușă.

Nu vreau să audă servitorii.

Geoff scoase un mârâit înfundat și se afundă mai adânc în pernele mari, pufoase, sperând că ar mai avea o șansă să nu fie descoperit. Deocamdată, verișoarele lui nu erau decât niște voci și, ținând seama și de coniacul pe care îl băuse, în scurtă vreme ar fi reușit să facă abstracție de țiپetele lor.

Se făcu mic când se auzi căzând un buștean în foc, cu un zgomot care ar fi fost suficient să scoale un mort, dar fetele rămaseră nemișcate pe scaunele lor, cu rezemătoare pentru brațe, din fața șemineului. Prinse de flecăreală, cu siguranță că n-ar fi auzit nici măcar un tun care ar bubui

lângă urechile lor.

— Ei bine, Iris, tata a vorbit cu lordul Frampton.

— Frampton? De la Ministerul de Război? Oh, Doamne, atunci înseamnă că ființa aceea cumplită, care se numește Napoleon, a evadat? Doar nu vrei să spui că el este acela care vine în oraș?

Hermione pufni pe nas.

— Vorbești prostii; ca și cum s-ar sinchisi cineva de dezastrul politic pe care le place bărbaților să-l creeze. Eu îți vorbesc despre scena socială, dragă surioară. Sezonul acesta se anunță ca cel mai palpitant din câte au fost vreodată.

Geoff, căruia aluzia la Corsican îi trezise interesul, se așeză, dezamăgit, la loc.

— Termină-ți odată povestea, Hermione, altfel jur că scol toată casa în picioare.

Geofi se cuibări iarăși, ca pentru a preveni țipătul anunțat, care întârzie să se audă, datorită lui Hermione; aceasta se apropie de fața cabalină a surorii sale.

— Dacă ții să auzi toată povestea, n-ai să faci una ca asta, mai ales că ai putea să afli că Frampton ne-a oferit mijlocul prin care ne putem răzbuna. Sau nu vrei să-l vezi pe vărul nostru căindu-se că i-a spus lordului Foxiey că sforăi?

— Se înțelege că vreau să mă răzbun. Dar să nu-mi spui că Frampton are de gând să-l trimită pe Geoffrey să lupte în Franța.

Cuprins de un val de euforie, Geofi se închipui gonind pe un câmp de luptă, agitând o sabie în mână. Ca oricare bărbat, visa că nimicește cavaleri, că nu coboară de pe cal până când nu se pierde și ultimul licăr de lumină a zilei, sau că își salvează domnița aflată în pericol.

Hermione îi stinse visarea cu un sforăit disprețuitor.

— Geoffrey nu poate fi supus capriciilor războiului din cauza poziției pe care o are. Cerule, Iris, pe ce lume trăiești? El și tata se ceartă tot timpul pe tema asta.

Iris oftă - deși mai superficial decât Geoff - și dădu glas gândului care o chinuia atât de mult.

— Atunci, te implor, spune odată ce vrei să spui.

— Honor Drummond.

Pentru Geoff, acest nume veni ca o plesnitură de bici. Se ridică, uitând de prezența fetelor și chiar și de vâjâiala din cap, datorată coniacului. Furia îl înnebunea, ca și cum, în clipa aceea și nu cu cinci ani în urmă, femeia al cărei nume fusese pomenit îl făcuse de râs în fața întregii lumi.

Geofi se întorsese din străinătate de curând. Se afla în oraș pentru a participa la ceremonia de căsătorie a bunului lui prieten, Jeremy Wharton. Când femeia aceasta adorabilă ieșise în grabă, din casa pe care o avea lady Sarah la oraș și îl rugase cu lacrimi în ochi să gonească până la cea mai apropiată stație de trăsuri, îngăimând ceva despre o rubedenie aflată pe moarte, Geofi se transformase pe dată în cavalerul ei protector și se simțise prea fericit ca să se plângă.

Abia când începuse să mâne caii și generalul Drummond îi strigase, din spate, Geoff își aminti de bunele maniere, de logica și de furia justă a unui tată. Cum stătea acolo, încercând să se apere de general și de Jeremy Wharton, care era la fel de mâhnit, pentru că, după cum a ieșit la iveală, de el fugea miss Drummond, domnița cea fără de inimă o ștersese încet. Fără mulțumiri, fără regrete; coborâse și lăsase întreaga vină să atârne de umărul lui Geoff.

— E imposibil ca Honor Drummond să se întoarcă la Londra, spuse Iris, rostind cu voce tare, pentru a doua, oară ceea ce Geoff însuși gândea.

A fost exilată în Scoția.

— A fost. Când te gândești câtă. Suferință i-a pricinuit tatălui ei, cu purtarea scandaloasă pe care a avut-o, generalul ar trebui să fie sfânt ca s-o ierte. Dacă aș fi fost eu tatăl ei, poți fi sigură că și-ar fi petrecut tot restul zilelor printre scoțienii ăia neciopliți, pentru că e cât se poate de limpede că acolo-i locul ei.

Dacă Iris aducea a cal, Hermione părea o găină fără astâmpăr, gata oricând să scormonească în necazurile altora. Deși, se apostrofă repede Geoff, în cazul

domnișoarei Drummond, cloncănitul Hermionei era perfect justificat.

— Dar nu înțeleg, Hermione. Ce are a face povestea asta cu Geoff?

Geofi se apropie și se aplecă ușor, pentru a auzi mai bine.

— Ei bine, continuă Hermione, pe un ton conspirativ, dar fără să slăbească intensitatea vocii, Frampton a luptat cu generalul pe continent și acum vrea să-i vină în ajutor. Din nefericire, relațiile cu femei decente îi lipsesc lui Frampton, așa că nu poate să-i asigure fetei prietenului lui compania de care are nevoie.

— Tot nu văd ce amestec are Geoffrey.

— Nu Geoffrey, neghioabo! Miss Drummond va sta prin preajma noastră. Tu și cu mine, Iris, trebuie să-i fabricăm un aer de respectabilitate.

— Nu!

Tulburarea pricinuită de faptul că, din nou, el și Iris împărtășeau același gând se transformă într-o sperietură de moarte, când își dădu seama că îi zburase cuvântul din gură fără voia lui.

De această dată, ambele verișoare scoaseră un țipăt pătrunzător. Geoff nu mai avea ce să facă: acum nu-i mai rămăsese decât să participe și el la conversație.

— Ai coborât și mai tare în ochii mei, Geoffrey Stone.

Luând o poză bătoasă de indignare, Hermione se ridică și ea în picioare, înălțând nasul atât de sus, încât n-ar fi fost mare lucru să înceapă să-i sângereze.

— Să tragi cu urechea la flecăreala noastră. Rușine să-ți fie!

— Nici pomeneală de așa ceva, spuse el detașat, reușind să scoată un căscat neconvingător. Trăgeam un pui de somn. Voi m-ați deșteptat cu trăcăneala voastră.

Nimic nu-i făcea mai mare plăcere decât să le zbârlească penele, motiv pentru care, probabil, le spusese lui Foxiey și Bellington despre sforăituri.

Hermione, cea care vorbea mai tot timpul, își călcă pe inimă și zise:

— Fie precum spui, oricum nu e treaba dumitale. De îndată ce se încheie reparațiile la Lennox Hall, ai să pleci.

— Oh, nu știi, s-ar putea să-mi amân plecarea. Perspectiva de a-i ține companie domnișoarei Drummond este de-a dreptul incitantă.

Bineînțeles că nu credea nici el ce spunea, dar cine ar fi reușit să reziste plăcerii de a le lua în zeflema?

— Peste cadavrul meu. Află că Iris și cu mine am decis să o luăm sub aripa noastră ocrotitoare. Adică, o să veghem ca tu și purtările tale desfrânate să nu ajungă prin preajma bieteii fete.

Expresia de groază de pe fața lui Iris dovedea că era pentru prima dată când auzea despre decizia de care vorbise Hermione.

— Dar Honor Drummond, Hermione? șuieră ea. Ai uitat ce-am vorbit?

— Potrivit celor spuse de Frampton, Iris, fata este cumințită. Mătușa ei, Regina, este calvinistă ferventă, după cum știi și apoi se spune că a făcut din miss Drummond o fată atât de blândă și de docilă. Încât nici măcar tatăl ei n-o mai recunoaște.

— Dar, Hermione, a scos peri albi guvernanelor pe care le-a angajat tatăl ei, generalul. A jucat jocuri de noroc și a pariat pe aproape orice. Păi, s-a vorbit chiar și despre un duel!

Hermione, clipind, își îndreptă ochii cenușii și stinși către Geoff.

— Nu te speria, îi spuse ea, cu toată dulcegăria de care era în stare. Sub influența noastră, miss Drummond va deveni un model de corectitudine, astfel că îndrăznesc să spun că, în scurtă vreme, toată lumea din oraș va vorbi despre noi.

Geoff pufni. Dacă se va vorbi despre verișoarele lui în oraș, acest lucru nu se va datora decât faptului că Honor Drummond le va încărungi și pe ele.

— Lupul nu-și schimbă năravul peste noapte, Herm, se simți el dator s-o povățuiască. Ai fi mai isteată dacă te-ai debarasa de promisiune, cât mai poți.

— Și s-o las la bunul plac al frivolității dumitale? Nu prea cred că am să fac așa ceva. Iris și cu mine avem de gând s-o mărităm în iunie.

Cum mătușa Maude era o femeie cu scaun la cap, iar unchiul Cyrus - deși își cam ținea nasul pe sus - știa să recunoască adevărul, atunci când era prea evident, mintea lui Geoff nu reușea să înțeleagă cum de puteau fi atât de tâmpe fetele lor.

— Ai prea mare încredere în tine, Herm. Fata e mare pacoste. Păi aş putea să jur, în orice clipă, că nu s-a cumințit mai mult decât mine.

O spusese numai în chip de sfat, dar Hermione o luă ca pe un afront.

— Ești grăbit întotdeauna să dai sfaturi altuia, îi spuse ea răspicat. Mă întreb dacă reușești să te înfrânezi de la joc.

— Doar nu vrei să spui că sunt jucător? Vai, vai, Herm. Credeam că știi că oamenii cumsecade nu pariază niciodată.

Hermione pufni din nou, vizibil încurcată, dar hotărâtă să nu o arate. Acum își amintea cu siguranță cât de des răspunsese și pierduse la provocări similare.

— Nu se poate spune că joci jocuri de noroc când o faci numai cu cei din familie. Este mai degrabă un... schimb prietenesc.

— Aha.

Geoff își ascunse un zâmbet, curios să vadă cât de departe poate ajunge Hermione.

— Și cât de prietenesc ai de gând să-l faci?

— Poftim?

— Pariul, Herm. Pe cât joci?

— Nu ne provoca, Geoffrey. Nu vrem să-ți luăm banii. Mai bine am juca pe favoruri.

— Nu mai spune?

— Chiar așa. În ceea ce te privește, trebuie să născocești o cale prin care să-i convingi pe lorzii Bellington și Foxiey să danseze cu noi. Ne place la nebunie să dansăm.

În timp ce Hermione se întorsese spre sora ei și îi zâmbea triumfătoare, Geoff rămase pe gânduri, clătînând neîncrezător din cap. Ar fi fost greu să-i convingă pe Jamie și Adam să stea într-o încăpere în care se aflau ele, darmite să mai și danseze cu ele. Pe lângă asta, cei doi aveau să fie de neclintit de lângă gemenele Gratham, deoarece așteptau nunta surorii lor cu Richard, ca să-și facă publice planurile matrimoniale. Totuși, din moment ce verișoarele lui habar n-aveau de moartea iminentă a speranțelor lor, Geoff nu avea de gând să le spună. Știa doar ce soartă are acela care aduce vestea rea.

Pe lângă asta, se simțea și ușurat că nu-i ceruseră caili, așa cum ar fi făcut-o orice cunoștință de sex bărbătesc. Îi erau ca și cum ar fi făcut parte din familie și nu putea să-și lase bătrânii prieteni în mâinile verișoarelor lui.

— S-a făcut, spuse el repede, de teamă ca ele să nu apuce să se răzgândească.

— Și dacă miss Drummond nu se mărită, ce primesc?

— Oho, o va face.

Expresiile fericite de pe chipurile lor nu-i lăsară lui Geoff nici cel mai mic dubiu că nu se pricepea la pariuri, nici cât negrul sub unghie. În schimbul bucuriei de a le vedea pe picior greșit, oferise aproape orice.

Totuși, nu avea de gând să piardă un prilej ca acesta.

— Rămâne de văzut. În orice caz, dacă pierdeți, vreau colierul Pithnevel Pearl

— Nici gând!

Din ziua în care bunica lor lăsase colierul verișoarelor lui, Geoff încerca să-l treacă pe numele lui. Nu că râvnea la șiragul de bile de doi bani, înșirate aiurea, dar devenise un soi de joc să încerce să-l scoată din posesia lui Hermione, care ținea cu dinții de el.

— Exact cum am bănuit, spuse el, provocându-le din nou. Credeți mult mai puțin în scopurile voastre decât mine.

Hermione se îmbătoșă, apoi împrumută feței ei un zâmbet zgârcit, neconvingător.

Prea bine, biet nenorocit. Fie Pithnevel Pearl

Își strânseseră mâinile. Când aruncă o privire către ușa, Geoff fu cuprins de un fior care îi coborî cu repeziciune pe șira spinării. Unchiul Cyrus se afla acolo și urmărea tăcut scena.

Fața lui Pithnevel nu exprima nimic, dar Geoff știa din experiență că, sub masca aceea aparent impenetrabilă, se puteau ascunde foarte multe. Predicile, ținute lui Geoff despre pericolele pariurilor, fuseseră numeroase și lungi, numai că, de data aceasta, vârase în poveste și pe fetele omului.

— Te-aș ruga să vii în cabinetul meu, îi spuse unchiul pe un ton blând care era de două ori mai înfricoșător decât dacă ar fi ridicat vocea. Avem de discutat ceva între patru ochi.

Acestea fiind zise, se întoarse și o porni cu pași silențioși de-a lungul vestibulului.

2

— Casa din partea dreaptă aparține familiei Pithnevel, spuse Frampton, cu vocea lui fonfăită. Sper din suflet că săptămâna care urmează le vei face o vizită. Hermione și Iris vor fi o companie excelentă pentru tine.

De pe partea ei de landou, Honor Drummond zâmbi șters. Era drăguț din partea lordului Frampton că își pierdea timpul, arătându-i orașul, dar și-ar fi dorit în adâncul sufletului, ca acest lucru să-l [fi făcut tatăl ei.

Încercă să-i găsească scuze. Generalul Drummond era foarte ocupat la Ministerul de Război, mai ales de când cu discuțiile acestea despre Napoleon – și treburile sale numeroase îi răpeau majoritatea timpului.

Și, totuși, în sinea ei, știa prea bine că aceste justificări erau fost bune pentru Frampton. Adevărul gol-goluț era că tatăl ei prefera s-o evite... Ochii care nu se văd se uită – după acest principiu funcționase și până acum dragostea generalului pentru unicul său copil.

Crescută la țară, fără nicio altă companie decât niște tutori prost aleși, Honor își închipuise că toți tații își păstrează cu grijă reședințe separate. Asta ca să nu

spunem că nu tânjise niciodată ca generalul să întârzie la inspecțiile anuale pe care le făcea. Că abia de aruncase o privire la puloverul pe care se căznea să i-l tricoteze, sau la acuarela la care lucra. Nu avusese cu ce să-și compare existența și, prin urmare, acceptase firimiturile pe care aceasta i le împrăstia.

Abia când sosise la Londra, văzuse cum se îngrijesc alți părinți de copiii lor, cum celelalte familii își împart zilnic viețile și visele. Nu era greu ca cineva să-și dea seama că toate isprăvile ei – cursele și jocurile de noroc – fuseseră doar o încercare de a atrage atenția tatălui ei. Dorise să-i observe prezența, s-o iubească. De fapt, asta era tot ceea ce își dorise vreodată.

Probabil că oftase, pentru că Frampton o privi îngrijorat.

— Ești obosită, draga mea? Cred că ar cam trebui să te duc acasă. N-aș vrea să adormi diseară la balet. Baronul nu mi te-ar mai da altă dată în grijă.

Honor își strânse mâinile în poală și se strădui să zâmbească încă o dată. Își puse toată voința la încercare pentru a se împiedica să nu urle: „Ducă-se naibii baronul ăsta!” Bietul Frampton ar fi fost șocat, pentru că, la fel ca toată lumea, credea că Honor își dorea căsătoria, care nu era departe.

Și și-o dorise acolo, în Scoția. Pusă în fața alternativei de a mai îndura încă cinci ani, sub supravegherea puritană a mătușii Regine, sau de a accepta alegerea unui soț de către general, orice căsătorie se părea un dar ceresc. Apoi, sperase că îl va face pe tatăl ei să se ocupe mai mult de ea, dar baronul August Von Studhofi se dovedise un înfumurat și un mărginit insuportabil, în vreme ce generalul, preocupat de treburi personale, îi acordase mai puțină atenție decât oricând.

— Poate că ar fi bine să mergem acasă, îi spuse ea lui Frampton, pe un ton suficient de blând, dat fiind faptul că îi promisese generalului că, de data aceasta, va fi o fiică model, pe toată durata șederii ei în Londra – o mireasă care împarte în stânga și-n dreapta bunăvoință – și orice s-

ar fi întâmplat, nu s-ar fi oprit să-și ducă până la perfecțiune rolul pe care îl avea de jucat.

În timp ce Frampton îi poruncea vizitiului să întoarcă și să se îndrepte către Drummond House, Honor se gândea că nu era chiar atât de greu să fii ascultătoare și supusă. La urma urmei, mai toate femeile sunt astfel și, chiar dacă toate aceste neveste nu sunt tocmai fericite, măcar nu sunt singure, așa cum era ea.

„Ar fi trebuit să mă mărit cu Jeremy”, își zise ea, încercată de o undă de regret, care se transformă în vinovăție, când își aminti cum murise pe câmpul de luptă pretendentul pe care îl respinsese.

— Uite, îi atrase atenția Frampton. Tocmai a trecut...

Pălăvrăgea despre vreo persoană respectabilă, pe care ea ar fi trebuit să o cunoască mai bine, dar Honor abia dacă îl auzea, dusă cu gândul la bietul Jeremy Wharton. Cât de tânără și nepregătită pentru viață fusese, ca să se poarte urât cu tânărul stângaci pe care i-l alesese tatăl ei. Cum să-i spună ea acelui străin, care abia de scotea o vorbă, că tânjea după dragoste, că nu ar fi putut să trăiască cu cineva cu care nu avea nimic de împărțit? Hotărâse, cu o logică de adolescentă, că era cu mult mai simplu să fugă.

Fusese un zbor disperat. Tot ceea ce văzuse în domnul, ușor amețit, care îi ieșise în cale, o îndemnase să scape fugind. Abia mult mai târziu, în cei cinci ani interminabili de exil, avusese timp să regrete că nu privise măcar o dată fața salvatorului ei.

— Există trei lucruri de care un adevărat gentleman nu poate să fugă, îi spusese, când ea îl implora să o ducă de acolo. De o domnișoară aflată în primejdie, de un rămășag sigur și de tăraboii în care îl vâra primele două.

— Ce a fost asta, draga mea?

Honor tresări când își dădu seama că își rostise gândurile în șoaptă.

— Ah, nimic, îi spuse repede lui Frampton, mușcându-și buzele.

Căpătase proasta obișnuință de a repeta aceste

cuvinte. Ce spera? Oare dacă le repeta destul de des, ca pe un fel de incantație, galantul ei salvator va apărea din nou?

Clătină din cap, neîncrezătoare, nu înainte însă de a arunca o privire în jur. Era absurd să-și închipuie că l-ar mai putea vedea vreodată. Londra era un oraș prea mare și, în cei cinci ani, se întâmplaseră multe. Apoi, chiar dacă s-ar ciocni de bărbatul acela, cum putea să-l recunoască?

Singurul lucru care îi mai rămăsese de la el erau vorbele acelea, care exprimau cele trei lucruri de la care nu s-ar putea da în lături.

Geoff repeta în gând cele trei lucruri, în timp ce se îndrepta către camera de lucru a lui Pithnevel. Unchiul Jack, pungașul de la care Geoff învățase o mulțime de șmecherii, îi dăduse aceste îndrumări, cu ani în urmă. Dacă n-ar fi murit de ficat, Jack ar fi fost acum primul care să-l felicite pentru pariul pe care îl pusese cu verișoarele lui. Honor Drummond, măritată? Colierul Pithnevel Pearl S era al lui și al nimănui altcuiva.

În timp ce Pithnevel se duse la biroul lui, arătându-i locul pe care nepotul lui îl numise, cu ani în urmă, scaunul „chestionărilor”, Geoff începu să se simtă ușor stânjenit. Încetul cu încetul, realiza cât de mult se deosebea camera de odinioară de înfățișarea lui, care era mai degrabă neîngrijită. Primul lucru care îl uimise, între cele învățate când sosise la Londra, fusese argumentul că aspectul exterior este totul. Cu toate acestea, pantalonii lui Geoff erau acum șifonați, iar cămașa făcea cute la fiecare încheietură.

Imediat însă își găsi și scuzele. Cum ar fi putut să arate onorabil, când nu reușise să doarmă nici trei ore? Deșteptat brutal de zarva fetelor din camera vecină, nu avusese timp să se schimbe sau, cu atât mai puțin, să se bărbierească. Voise doar să tragă un pui de somn, dar toată lumea din casa aia blestemată părea că vrea să-l împiedice s-o facă.

Scuzele pe care și le găsisese pieriră, când se uită la Pithnevel și simți acea noblețe pe care numai unchiul lui putea s-o inspire. Pithnevel nu avea nevoie să facă mare

caz de nemulțumirile pe care i le stârnea nepotul său. Nu trebuia decât să stea acolo și să fie un exemplu. La naiba, cum putea să fie atât de imposibil de nobil, într-un mod atât de modest?

Și nicăieri nu era mai evident acest aspect al personalității unchiului lui ca aici, în camera lui de lucru. Adică, acolo unde alții și-ar expune realizările, în fața tuturor vizitatorilor, Pithnevel își lăsase pereții și biroul goale. Deși era mai bogat ca un nabab, putându-și permite orice lux, mobila lui era din stejar nefurniruit, pereții erau din pin, iar draperiile, din lână. Totul era mai mult funcțional decât decorativ.

După mobilierul pe care îl avea în casă, unchiul lui putea să pară un spartan, dar Geoff descoperise că atât omul, cât și camera relevau o bogăție ascunsă. La o privire atentă, ieșeau la iveală un volum cu poeziile lui Shakeaspeare, așezat pe (un raft, printre tratate despre război, sau un portret în miniatură al mătușii Maude, care se odihnea printre diplome și ordine de recunoaștere a diferitelor merite, într-un sertar așezat mai jos.

Geoff își înălță capul și îl văzu într-o postură impozantă, în spatele biroului, cu mâinile la spate, ca un general care își trece în revistă trupele.

— Este timpul să-ți faci un rost în viață, rosti Pithnevel.

„Uite că începe”, își spuse Geoff.

Ar fi trebuit să-și dea seama deja că unchiul lui avea să-i spună ceva la care nu s-ar fi așteptat.

— Te-am avertizat cu ani în urmă că, dacă un ceri mâna domnișoarei Gratham, s-ar putea să se mărite cu altcineva.

Geofi se încordă și zise:

— Știm amândoi, la fel de bine, că, pe atunci, eram prea tânăr pentru înșurătoare și prea dornic să cunosc viața.

— Faptele sunt fapte, spuse Pithnevel, fixându-l cu privirea. Decizia a fost luată. Ar fi pierdere de vreme să stăm acum și să ne jelim.

— Dar nu m-am jelit niciodată! exclamă Geoff, în timp ce se îndrepta în scaun.

Oricum, pentru unchiul său, părerea că se află sub limita ambițiilor, pe care ar fi fost cazul să le arate, nu putea fi schimbată.

Și, totuși, ca și altă dată, cu cât se vedea mai mic în ochii unchiului lui, cu atât devenea mai hotărât să-i dovedească contrariul.

— Dacă vrei să mă însor, se răsti Geoff la unchiul său, cred că aş găsi o dansatoare de operă care să vrea să mă ia de bărbat...

Pithnevel, calm, nu luă în seamă această absurditate.

— Cu cine te însori privește numai și numai propria-ți conștiință. Sunt mai preocupat de modul în care îți petreci timpul, nu de căsnicia ta. Adică, vreau să-ți ofer un post.

— Un post?

Geoff deveni brusc suspicios...

— Unde? Să fac ce anume?

— La mine. Să lucrezi la Ministerul de Război.

Mut de uimire, Geoff privi chipul unchiului lui, pe care apăruse un zâmbet, lucru rar la acest bărbat. Nu făcu nimic ca să-l asigure că auzise bine ce-i spusese.

— Postul necesită mult tact și discreție, continuă Pithnevel. Și, poate, farmec. De această ultimă calitate, după câte mi s-a spus, nu duci lipsă.

Imaginația lui Geoff prinse viață. Un post la Viena, poate? Să facă legătura între comercianți, să fie consilierul în tratativele cu agenții din alte țări? Încântarea și surpriza îi străluceau pe față.

— Avem nevoie de cineva care să supravegheze o anumită persoană de sex femeiesc, urmă unchiul lui. Pentru a ne asigura că nu pățește nimic rău.

— De sex femeiesc? se miră Geoff, clipind. Ce persoană?

— Cred că ai întâlnit-o. Este fata generalului Drummond, Honoria.

Geoff ar fi trebuit să ghicească, dar, cu gândul la Viena, uitase să facă legătura cu faptul că auzise cine urma

să vină în oraș.

— Nu, spuse precipitat. Mă tem că nu.

— Iei prea repede deciziile, băiete. Măcar fă-mi o favoare și mai gândește-te la oferta mea.

Lui Geoff îi displăcu felul în care îl privea de sus unchiul lui și se ridică în picioare, putând acum să-l privească el de sus.

— Nu este nevoie să mă mai gândesc. N-am s-o fac. Nici vorbă.

— De ce?

Chiar așa, de ce?

— N-am niciun chef să fac pe dădaca pentru cine știe ce progenitură bogată. Honor Drummond, Doamne ferește! Fata are un talent remarcabil să intre în bucluc și, după cum știi și dumneata și eu sunt la fel de priceput la astfel de lucruri.

Acestea fiind spuse, se întoarse să plece.

— Dacă acum cinci ani ai fi avut motive de îngrijorare în această privință, te asigur că în prezent fata este complet cumișită. Acum n-ar mai îndrăzni să cheme în ajutor un străin, în calească.

Geoff. Se întoarse către unchiul lui.

— Cunoști acest incident?

— Lucrez cu Drummond de ani de zile. Este firesc să-mi fi povestit.

— Într-adevăr, e firesc.

În sinea lui, Geoff era tulburat la gândul că mai coborâse o treaptă în ochii unchiului lui.

— Atunci, ai putea să-mi spui cum acceptă generalul ca tocmai eu să-i fiu câine de pază fetei lui? Nu e la fel cum ai angaja o vulpe pe post de paznic la cotețul găinilor?

— De fapt, el nu va ști de existența ta. Persoana cu care vei fi permanent în legătură va fi nașa ei, lady Sarah.

Geoff își dădu seama că rămăsese cu gura căscată, pentru că îi trebui să depună un efort destul de mare ca să-și apropie maxilarele. Mătușa lui Richard? Într-un fel, îi plăcea, dar contesa de Fairbright avea prostul obicei de a lovi cu bastonul băieții. Cum, împreună cu Richard, făcuse

multe năzbâtii în adolescență, Geoff cunoscuse îndeaproape bastonul acela umblător.

— Imposibil, îi spuse unchiului său. O asemenea combinație nu poate da rezultate.

— Te rog să fii înțelegător.

Pithnevel folosea un ton pretențios în pledoaria sa.

— Cu Napoleon liber din nou, trecem printr-o gravă criză națională. Este de o importanță covârșitoare ca generalul Drummond să fie lipsit de povara altor griji. Geoff, dacă tu ți-ai lua această sarcină, aş considera-o ca pe o favoare personală.

Instinctul de conservare îi șoptea să țipe „Niciodată!”, dar conștiința nu înceta să-i amintească faptul că unchiul lui nu-i ceruse niciodată, până acum, vreo favoare. La naiba, nu reușea să întrevadă niciun mijloc de a refuza.

— Nu-ți cer decât să te gândești la propunerea pe care ți-am făcut-o, insistă Pithnevel. Poți să-mi spui răspunsul peste câteva zile.

— Cred că o să-mi ia ceva timp să mă gândesc.

Fă-i o vizită domnișoarei Drummond. Sunt convins că îți va inspira încredere. Locuiește în reședința de aici a tatălui ei, din Cavendish Square.

Geoff încuviință prosteste din cap. Când unchiul lui se aplecă să se uite peste niște hârtii, Geoff socoti că era un prilej bun pentru a se retrage, altfel numai Dumnezeu știe ce hotărâre mai era obligat să ia, dacă mai rămânea în încăpere un minut mai mult.

Se duse direct la grajduri ca să-și vadă caii. Deși nu puteau să-i ofere niciun sfat, adesea, în momentele când era tulburat, le căuta compania, lupele acelea erau ca o adevărată familie pentru el și spre deosebire de oameni, nu-i cereau niciodată mai mult decât voia el să dea.

O favoare, îl implorase unchiul; s-o păzească pe Miss Drummond de rău.

Vă aduceți aminte de scena aceea? întrebă el animalele, în timp ce le mângâia pe coame.

Se înfioră când se gândi la durerea și la furia care se

citeau pe fața lui Jeremy Wharton. Zece ani de prietenie, șterși într-o clipită și totul numai din cauza toanelor și egoismului unei muieruște. Cu numai două zile mai târziu, înainte ca Geoff să poată da explicații sau să se scuze, Jeremy fusese chemat sub comanda lui Wellington și nu 3-a mai întors din Spania.

— Honor Drummond nu aduce decât necazuri, te spuse el cailor. Dacă aș avea suficient instinct de conservare, aș înhăma cabrioleta și aș șterge-o naibii din oraș.

Totuși, cu cât se gândea mai mult la cruzimea cu care îl ademenise – se folosisese de el, numai ca să-l facă să-și trădeze cel mai bun prieten – cu atât simțea mai puternică chemarea de a face o vizită domnișoarei fără inimă. Astăzi avea în plan să se întâlnească cu prietenii lui, dar mâine după-amiază, ar putea să aranjeze o vizită surpriză. Ar fi amuzant, dacă nu chiar foarte agreabil, să-i vezi figura în clipa când l-ar recunoaște.

Zâmbi. Nu era nimic atât de serios ca răzbunarea, dar îi surâdea ideea de a o privi cum se va pierde în momentul când o să afle cine va fi câinele ei de pază.

3

Geoff stătea la intrarea în cafenea, neîndrăznind să intre, pentru că nu părea mai primitoare decât celelalte trei cluburi la care fusese în seara aceea. Miros înecăcios de tutun, discuții fără noimă, decor cafeniu-deschis, plicticos fără măsură. De ce nu observase aceste lucruri niciodată până acum?

Totul era incredibil de previzibil. În fiecare seară, Brummel putea fi găsit la masa lui, dădăcînd pe cineva, explicându-i care sunt avantajele unei cravate înnodate corect. Politicienii discutau în contradictoriu cu cei mai puțin superficiali, în vreme ce palavragii trebuia să-și astupe gurile cu mâna, ca să poată asculta bancurile deocheate.

Și acolo, în colț, ședea cel mai rău din gașcă, îngrozitorul Fortesque, cu urechea ciulită, mestecând continuu. Mâncare insipidă și conversații sterile. Asta era

tot ce îi putea oferi viața?

— Geoff! Pușlama bătrână, iată-te, în sfârșit!

Jamie, lord Bellington, se ridică grăbit de pe scaunul pe care stătea. Era un drac împielit Jamie și mai multe nu, dar nu exista pe lume un prieten mai bun decât el.

Dacă nu-l socotim pe Adam, lord Foxiey, care se ivi brusc lângă el. Opus lui Jamie, trăsăturile lui fine, aristocratice, îl făceau să pară mai rigid decât era. Adam era aproape întotdeauna gata să facă o farsă - dacă urmările acesteia nu erau prea scumpe.

— Ziceam, bătrâne, spuse el zâmbind, în vreme ce îi întindea mâna lui Geoff, că sper că ți-ai revenit după... după cheful de aseară.

Bucuria lui Geofi se risipi și se transformă în stinghereală, când își aminti vag că mersese un pic cam departe cu povestea de dragoste eșuată dintre el și Andrea Gratham. Ca și cum ar fi fost și ei tulburați, cei doi domni se așezară în grabă și îi oferiră un pahar cu vin.

— Ai auzit ce se vorbește? întrebă pe nerăsuflăte Jamie.

— Te și miri că auzi câte ceva, îl tachină Adam, când doar despre tine se vorbește mai tot timpul.

Jamie zâmbi.

— Ar trebui să fiu surd, să nu aud că Honor Drummond s-a întors în oraș.

Geoff strânse piciorul paharului. De ce naiba trebuia ca toate conversațiile, din ultima vreme, să se refere la femeia aia infernală?

— Orice persoană de vază vorbește despre asta, continuă Jamie. Păi, nu-ți amintești când l-a provocat pe Horatio Duncan la o cursă de cabriolete?

Nu era cineva mai penibil decât vărul lui Richard. Era greu de spus dacă Horatio era mai prost, când paria, sau atunci când își alegea hainele.

— Bietul Horatio, continuă Jamie râzând, cu o expresie care arăta că nu îl simpatiza cine știe ce pe cel despre care vorbea. Și-a închipuit că, dacă ea nu are o trăsură a ei, nu putea s-o piardă? N-avea cum să știe că ea

își pusese în cap să fure un faeton.

Aha, deci acum putea să mai adauge și hoția la crimele femeii ăsteia.

— Eu am auzit, spuse Adam, că Drummond i-a acordat ficei lui permisiunea de a folosi caii și trăsura lu.

— I-a oferit după aceea, după ce trimisese deja jumătate de regiment în căutarea lor.

— Da, dar pretinde că uitase că-i oferise fetei lui.

Jamie scoase un fornăit ironic.

— O saune ca să iasă basma curată. I se pare că lumea se uită de sus la el. Și nici nu-i de mirare, după felul în care îl umilește lady Sarah. Un simplu soldat, căsătorit cu cineva din gloriosul clan Fairoright.

Geoff îl înțelegea pe Drummond. Nu exista pedeapsă mai cumplită, pentru un soldat sau un nobil, deopotrivă, decât să-și piardă demnitatea în fața celorlalți și, în privința aceasta, el însuși avusese probleme, cauzate tot de miss Drummond.

— Apoi, continuă Jamie zâmbitor, a avut loc incidentul acela, care l-a convins pe general s-o îndepărteze.

Stânjenit, Geoff își făcu de lucru, umplând paharele goale. Fusesse sigur că nimeni, în afara persoanelor implicate direct în povestea aceea rușinoasă, nu aflase de cele întâmplate și, totuși, mai întâi adusesese vorba unchiul lui, iar acum și prietenii lui. Nu-i mai rămânea decât să aștepte ca Fortesque să atace subiectul.

— N-o să știm niciodată ce s-a întâmplat, de fapt. Pare o afacere dintre acelea care se mușamalizează.

Înainte, însă, ca Geoff să se poată liniști, prinzând curaj după cuvintele lui Adam, Jamie zâmbi cu înțeles. Lordul Bellington avea o slăbiciune pentru poveștile frumoase, îi plăcea atât să le audă, cât și să le spună.

— Și trebuie să iasă bine. S-a zvonit...

— Întotdeauna apar zvonuri, nu-i așa?

— Bine spus, consimți Jamie, mai ales că, în cazul de față, amănuntele par cam trase de păr. E de mirare că miss Drummond - chiar și ea - să aibă îndrăzneala să oprească

trăsura unui străin, la ora aceea din noapte.

Geoff îngheță.

— Greu de crezut, într-adevăr.

Adam ridică nasul acvilin, luând o poză ofensată înainte de a continua:

— Care gentleman adevărat ar consimți la așa ceva? Gândiți-vă la urmări. Fetișcana nu și-ar mai putea arăta fața prin Londra, în veci!

Geoff era încurcat, toate bune și frumoase, dar Adam și Jamie nu băuseră coniac și nici nu sufereau de mania cavalerului neîntinat.

— Chiar așa. Se auzi o voce lângă umărul lui Geoff. Și eu i-am spus exact aceste lucruri lui miss Drummond.

Geoff se întoarse ca să-l vadă pe cel care vorbise. Dar mai bine nu-l vedea. În spatele lui se afla Fortesque, îmbrăcat ca de obicei, la șapte ace și cu mulțumirea de sine care nu-i părăsea niciodată chipul.

Lumea îl găsea destul de simpatic/dar, pentru Geoff, Fortesque era ca un ghimpe. De la prima întâlnire, intraseră în competiție și, indiferent de situație, nu scăpa prilejul de a dovedi că este mai bun.

— Să nu suflați o vorbă nimănui, continuă Fortesque, aruncând o privire nerăbdătoare, în timp ce se așeza, neinvitat, la masă. Am fost astă-seară ră cu miss Drummond. Mi-a destăinuit că ar fi făcut orice ca să scape de măritișul cu bătrânul Wart.

— De la tine au pornit zvonurile?

Fortesque îl privi pe Geoff cu aceeași antipatie cu care și acesta se uita la el.

— Bineînțeles că nu, Stone. Eu...

— Ar trebui să i te adresezi altfel acum, îl corectă Adam. Este contele de Lennox.

Fortesque făcu abstracție de cele auzite.

— Eram acolo, când s-a hotărât să fugă. Ca să fiu sincer, eu i-am dat ideea.

Zâmbetul i se ofili pe chip, când își dădu seama că auditorii nu arătau că l-ar aprecia, așa cum sperase el.

— Aaa, adică, i-am spus că, dat fiind faptul că este

atât de târziu, singura șansă de a scăpa de bătrânul Wart era să fugă. Se înțelege - se poticni el când simți că tăcerea se întindea prea mult - n-am vorbit serios cu privire la prinsoarea noastră. Știam că nu are cum să fugă de general.

— Prinsoare?

„Scorpia”, își spuse Geoff. Îl acostase, îl umilise, toate astea pentru o prinsoare?

— Fata provoca mereu câte un băiat, se încălzi Fortesque și câștiga aproape întotdeauna pariul. De ce n-aș fi făcut o prinsoare așa de sigură?

Geoffi se gândi că și el putea spune același lucru despre pariul pe care îl pusese cu verișoarele lui, dar situația lui miss Drummond era cu totul diferită. Bărbatul era acela care provoca la o întrecere și Honor Drummond putea să fie fericită că nu era bărbat, altfel i-ar fi cerut satisfacție.

Cu toate că nici măcar ea nu putea fi atât de pusă pe scandal, încât să se dueleze în zori.

— ...fata s-a cumițit acum, îl auzi pe Fortesque turuind și vrea să-și răscumpere purtarea de dinainte.

Geoff nu reuși să se abțină și pufni.

— Te îndoiești de ce spun, Stone?

Fortesque stătea drept în scaun, cu privirea lui sfidătoare.

Deși îndoielile pe care le avea Geoff erau legate de puțința lui miss Drummond de a se cumiți și nu de credibilitatea pe care o avea Fortesque în fața lui, nu era în stare să reziste unei provocări pe care ar fi putut să i-o lanseze el, așa că pufni din nou.

— Ei, poftim, îi întrerupse Adam, privind când la unul, când la altul. Nu este nevoie să vă...

— Din întâmplare, știu că fata se îndreaptă, urmă Fortesque, înălțându-și bărbia subțire. Pe zece lire că, înainte de sfârșitul sezonului, e măritată.

Geoff clătină din cap.

— Ești generos. O fată - mai ales una cu reputația lui miss Drummond - nu are cum să valseze la sfârșitul

sezonului și să se și împiedice de un soț.

Fortesque se aplecă în față.

— Sunt gata să-mi astup gura cu bani.

Geoff observă aroganța trăsăturilor lui.

— N-ai vărsat destul bănet, din averea familiei tale, în punga mea, Fortesque?

— Aveți grijă.

Adam, întotdeauna grijuliu când era vorba de avere, dădu din cap atenționându-i pe cei doi risipitori.

— Pereții au urechi, nu știți? Gândiți-vă la reputația fetei. N-ar fi de dorit ca palavragii să ducă vorbele mai departe.

— Atunci, nu pariem pe bani, spuse Fortesque, făcând un semn cu mâna, ignorând astfel, din nou, invitația lui Adam la prudență. Ce-ar fi să facem pariu pe noua mea caleașcă și pe cabrioleta ta cu cei doi cai?

— Pe caii lui? făcu Jamie înspăimântat. Dumnezeuule, Forty, doar știi că își adoră animalele.

— El este acela sigur pe el. Cred că Stone știe ce spune și își poate susține cuvintele. Dacă îndrăznește.

— Lennox, îl corectă Geoff, fără să-i lase vreme să spună ceva. Și cred că, până acum, am dovedit suficient că pot să răspund la orice provocare de-a ta.

— Atunci, punem rămășag?

Era prea târziu să ia în seamă presimțirile rele, așa că încuviință:

— S-a făcut! răspunse el, știind că nu mai avea cum să dea înapoi. Dar, mai întâi, aș vrea să stabilim exact condițiile. Miss Drummond trebuie să se mărite înainte de încheierea sezonului.

Poate că părea o prostie să se lege de detalii, dar știa, din înțelegerile din trecut, că era mai înțelept, când era vorba de Fortesque, să nu lași nimic nelămurit.

Fortesque surâse cu încredere.

— În privința aceasta, nu văd nicio dificultate. Mi s-a spus că baronul von Studhoff vrea neapărat ca evenimentul să aibă loc în iunie.

Primul gând al lui Geoff fu că prostul îl amăgea, cum

îi era obiceiul, dar apoi își aduse aminte de o expresie similară de triumf, pe care o citise pe fața Hermionei.

— Iartă-mă, nu ți-am pomenit de logodna lor?

Fortesque îi aruncă un rânjete, care îl înfurie peste măsură, înainte de a continua:

— Îmi pare rău, Stone, mi-a ieșit din minte.

Știa oare și verișoarele lui de planurile maritale ale lui miss Drummond? Se pare că da, viclenele! Judecând după fețele stânjenite ale lui Adam și Jamie, probabil că Geoff era singurul din Londra care nu avusese habar.

La puțin timp după aceea, Fortesque plecă, fără îndoială, îngrijorat și mândru. Geoff îl urmă curând. Gândul că iubiții lui cai ar putea încăpea în mâinile imbecilului ăluia, nu-l lăsase să mănânce. Simțea o nevoie aproape vitală să-i vadă, să le vorbească.

Deși îi găsi în siguranță, neliniștea nu îl părăsi. Știa că făcuse o greșală gravă. Ce o fi avut în cap când s-a prins nu în unul, ci în două rămașaguri neinspirate? S-o ia naiba pe miss Drummond asta; încă o dată ea era de vină...

Ar fi bine să accepte, slujba oferită de unchiul lui, își spuse el necăjit. În felul acesta, în loc s-o păzească pe miss Drummond de belele, ar fi putut s-o facă să dea de ele. La urma urmei, nu ar fi prima dată când scandalul ar împiedica-o să se mărite.

Totuși, îi trecu prin minte că o asemenea faptă ar face din el un bătăran. Rămașagurile acestea nu însemnau doar o competiție fără rost sau înfrângerea vanității unui bărbat. Ele ar putea să întineze și mai tare numele femeii.

Numai că, cu cât se gândea mai mult la modul nemilos în care se folosisese de el și de alții, cu atât devenea mai încântat de ideea lui. La naiba, nu avea de gând să-și piardă caii.

La urma urmei, dacă miss Drummond era atât de spăsită pe cât se spunea, va rămâne imună la eforturile lui, iar dacă nu...

— Încă n-am făcut-o, le spuse cailor, abătut.

Avem încă o lună întreagă ca s-o ținem departe de altar.

Dimineața următoare, generalul Drummond își dorea ca altarul să fie ceva mai apropiat. Acest gând îi venise în timp ce îl urmărea pe contele de Lennox îndreptându-se, pe coridor, spre birou. Pithnevel știa de cununia apropiată a lui Honor; bunul prieten și angajatul generalului ar fi putut să aibă mai mult tact și să-și țină ruda blestemată departe de oraș.

Nu trebuia să intervină nimic până la cununia aceea, își spuse Drummond, în vreme ce deschidea ușa cabinetului lui. Păși până la birou, cu gândul insistent că Honor trebuie să se Căsătorească cu baronul – și cu cât mai curând, cu atât mai bine.

Ca și cum registrul de conturi ar fi stat deschis în fața lui, putea să vadă cerneala roșie.

— Un dezastru, conchisese omul lui de afaceri. În pragul falimentului.

Drummond se temuse că veștile vor fi proaste.

— Și încercase să se pregătească pentru ele – dar cine și-ar fi putut imagina că situația lui financiară se va înrăutăți atât de mult sau atât de repede, cum se întâmplase?

Nu trebuia să bată toba, așa cum era deprins s-o facă. Nimeni nu trebuia să știe vreodată că ajunsese într-o situație așa de jenantă. Ar fi preferat să moară la azil, decât să recunoască, în fața snobilor din Londra, că nu are iscusința de a-și manevra bunurile sau, acum, de a-și plăti datoriile.

Și, mai cu seamă, dorea ca baronul să fie ținut în umbră.

Altfel, dacă ar afla la cât se ridică datoriile pe care le are, von Studhoff n-ar mai fi atât de dornic să i le plătească. Între ei fusese o înțelegere ca între gentilemani, fără nimic scris și, în tot cazul, baronul spunea că adora fata... păi, să spunem doar că Drummond avea dubii că vreun mire ar putea fi atât de nerăbdător.

Nu că fiica lui nu ar putea să inspire adorație, își spuse el, zâmbind. Lăsând la o parte mândria părintească, Honor era o ființă tare atrăgătoare, la fel de frumoasă ca

venerata ei mamă. Semănase atât de mult cu Evelyn, în ziua când încuviință cererea baronului. Atât de fragilă, de dornică să placă și totuși...

Se scutură, refuzând să se lase purtat de trecut. Ca oricare comandant militar competent, trebuia să țină frâiele în mână. Dacă atunci, Honor își plecase ochii ei expresivi, cine putea să spună că nu noua ei docilitate îi determinase gestul? De când se întorsese din Scoția, fusese o fetiță atât de docilă, cum niciun tată nu putea spera să aibă. Prostia aceea de care pomenise odată, despre dragoste și romantism, se risipise, fusese uitată. Era gata să se așeze la casa ei; învățase cum putea să fie o soție model pentru un baron.

Drummond n-ar fi recunoscut că avea degetele încrucișate la spate, sau că își ținea ochii ridicați spre cer, în rugăciune.

4

Cu lista invitaților la seara muzicală de la Haversham Hall în fața sa, lady Sarah scoase un geamăt. Unde erau domnișoarele impetuoase care să asigure antrenul de altă dată? Până și cocoșei, atât de amuzanți cu isprăvile lor vitejești, păreau mai degrabă că își jelesc plictiseala, decât că își caută rivali.

Vechea ei prietenă, Violet, adică lady Haversham, devenise cea mai rea dintre toți. Era absurd să insiști ca, la șaptezeci și doi de ani, e necesar să-ți faci educația. „Să îmbătrânești cu grație”, trâmbița ea cu nerușinare, împreună cu Amelia, când ar fi fost mult mai potrivit să folosească termenul „senilitate”. „Fii rezonabilă!” spuse chicotind, când se plânse de viitorul soț al lui Honor „Nici nu puteai să sperii la o potrivire mai bună”.

După părerea lui Sarah, era și așa destul de rău că avea printre rubedenii un soldățoi, dar nu l-am fi putut lăsa pe Drummond să facă o prostie atât de mare încât să-l lase pe Studhoff să pătrundă în familie. O ciupercă socială într-o familie era suficient de trist.

Sarah se gândise că singura modalitate de al Scăpa de baron era, din păcate, să-i găsească un înlocuitor. Cine,

cum și când, trebuia hotărâte în: secret, cu discreție absolută.

Cu cât se gândea mai mult la dificultăți, cu atât Sarah era mai convinsă că avea nevoie de o mână de ajutor. Dar unde să găsească în Londra persoana inteligentă și plină de imaginație de care avea ea nevoie?

Ca și cum ar fi fost de față și o băteau pe umăr, îi apărură în minte gemenele Gratham, cu fețele zâmbitoare. Își aduse aminte ce rol jucaseră Amanda și Pandora, în povestea dintre sora lor mai mare și Richard și își dădu seama că perechea aceea hlizită ar fi perfectă pentru ceea ce-i trebuia ei. Desigur, dacă nu cumva gemenele erau prinse cu preparativele pentru nunta Andreei și, prin urmare, plecate din oraș.

Și de ce n-ar fi rămas în oraș? Trebuia să le cheme. Unul dintre puținele avantaje ale stării ei de văduva moștenitoare, după cum își spunea chiar ea, era să se amestece în viața unei familii.

Râzând pe înfundate, Sarah apropie pana de scris de coala de hârtie. Putea să potrivească, să treacă în scheme, să jongleze cu oamenii – oh, cât de distractiv avea să fie sezonul!

În timp ce apropia de ușa casei lui Drummond, Geoff observă că era într-o stare de spirit la fel de întunecată ca văzduhul din ziua aceea. Desigur, nu pe ploaia care amenința să se reverse trebuia să dea vina, ci pe vizita la lady Sarah. Scorpia bătrână îi dăduse de înțeles că ar putea să ia o lecție două de purtare, de la miss Drummond.

Apoi, îi propusese – nu, îi ceruse – să le însoțească pe amândouă, pe miss Drummond și pe lady Sarah, la o serată plictisitoare, care avea loc la Haversham Hall.

Cum furia lui creștea, cu fiecare pas pe care îl făcea, impresia asupra domnișoarei Drummond: se transforma, imaginea de tânără răsfățată schimbându-i-se în aceea de veritabil dragon. Nu-și amintea decât foarte puțin de ea, de la scurta lor întâlnire, așa că nu era prea greu să se convingă că habar nu avea cum trebuia să se poarte cu această domnișoară, ca să se facă ascultat. Cum de se

logodise cu timidul, retrasul Whart? Pesemne că e o femeie căreia îi place să-i manevreze pe ceilalți, o tirană perfectă, cu un chip care poate să blocheze un ceasornic.

Cu aceste sentimente, bătu la ușă, sigur că avea să producă surpriză, numai că, așa cum se întâmplă adesea, Geoff fu acela care rămase fără grai.

După ce fusese poftit respectuos în casă de majordom, nu apucă să mai ajungă în salon, unde să-și poată saluta gazdele. Primirea i se făcu în antreu, unde femeia infernală apăru urmată de un câine imens și foarte ud.

— Oprește-te! îi strigă ea, alungându-și de pe ochi câteva șuvițe de păr, blonde și umede.

Uitându-se la câine, Geoff găsi prilejul să constate că era un prostănac, foarte asemănător la trăsături cu verișoara lui, Iris și că avea un pedigriu îndoielnic. Nu bătu în retragere când stăpâna îl amenință, ci dădu buzna înapoi pe ușă, ceea ce o făcu pe miss Drummond, cuprinsă de panică, să cadă drept în brațele lui Geoff.

Spre necazul lui, brațele acelea păcătoase o cuprinseseră pe miss Drummond protector și experiența se dovedi cu mult mai puțin neplăcută, decât ar fi trebuit să fie. Rămase astfel, privind-o în ochi și întrebându-se cum ar fi fost dacă ar fi sărutat-o.

— Cățelul meu, spuse ea, redobândindu-și stăpânirea de sine. Trebuie să-l prind.

— Sper că nu în ținuta aceasta.

Miss Drummond își încleștă mâinile în capot, ceea ce avea ca scop protejarea veșmintelor ude și rupte, de dimineață, care erau ascunse sub capod.

— Of, Doamne, desigur. Dar ce să fac? Câinele... generalul... ne omoară pe amândoi... Trebuie...

— Am să aduc eu câinele înapoi, se offeri Geoff, fără prea multă amabilitate.

Zâmbetul ei de ușurare nu-i mai lăsa nicio șansă și o porni în josul străzi.

Nu-i trebui prea mult timp ca să localizeze bestia; țipetele fiecărei doamne pe lângă care trecea - câinele se

speria și el după aceea - indicau locul unde se afla. Geofi se gândi că dacă l-ar ispiti cu mâncare, poate că monstrul ar putea fi dus acasă, dar, în cele din urmă, o făcu ploaia, care tot amenința să cadă de două zile.

În timp ce alerga în urma câinelui, la fel de ud ca și el și de două ori mai nemulțumit, Geoff își dădu seama că 3 r fi fost cu mult mai bine să o fi lăsat pe stăpâna lui să-l găsească. Ce povești ar fi generat rătăcirea ei pe străzi îmbrăcată cum era! Poate ar fi reușit să-l sperie și pe baronul ei.

Atunci, Geoff ar, îl câștigat ambele pariuri fără măcar să petreacă zi în compania ei.

La naiba, ce avea fetișcana asta că-l pune mereu în rolul bărbatului galant, când un om înțelept ar fi căutat să scape de ea, luând-o la sănătoasa cât mai era timp.

Aștepta în ușă, mai fermecătoare decât s-ar fi așteptat el să fie. Deși încă nu i se uscaser bine, părul ei auriu se revărsa în Cârliionți, din creștetul capului, unde era strâns, lăsând câteva bucle strategic evadate, care îi încadrau obrajii împurpurați. Rochia de culoare roz-pal, cu guler înalt și cu mâneci lungi, pe care o purta acum, îi ascundea gâtul și umerii, dar, deși ținuta în care o văzuse prima dată nu se mai afla prin preajmă, spre neazul lui, Geoff nu reușea să și-o scoată din minte.

— L-ați găsit! exclamă ea entuziasmată, ca și cum i-ar fi oferit luna de pe cer. Cum aș putea să vă răsplătesc?

Dezorientat de primirea ei călduroasă, Geoff ar fi vrut. Să-i spună că domnițele, aflate la ananghie, oferă de obicei un sărut, dar își aminti că se află acolo ca s-o facă să se dezbrace de Purtările urâte și nu s-o încurajeze în direcția lor.

Pe lângă asta, în clipa aceea, era dezgustător de ud, fapt recunoscut, se pare și de ea.

— Vă rog, intrați și încălziți-vă la foc. Am să sun să se aducă ceaiul. Ah, Rawlings! adăugă ea, peste umăr. Vom avea nevoie și de niște coniac.

Puține tinere din lumea bună s-ar fi gândit să ofere unui vizitator o asemenea băutură, care să-l pună pe

picioare. Pentru că, în momentul acela, nu și-ar fi putut dori nimic mai mult, Geoff nu protestă.

Îl conduse în sufragerie, fără să știe – sau cel puțin așa părea – de existența câinelui în încăpere, până când încercă să se așeze pe canapea.

— Of, nu se poate, să nu... își admonestă ea câinele, trăgându-l de blana de la gât. Vrei să te împuște pe loc generalul?

— Ar putea, dacă-mi permiteți, domnișoară, să-l dea măcar afară, veni o voce din spatele lor.

— Chiar așa, Rawlings? zise miss Drummond zâmbind. Ai uitat ce măcel a făcut generalul în biblioteca de la Drummond House? Ne-a trebuit aproape o săptămână să curățăm pereții.

— E adevărat.

Majordomul fluieră câinele.

— Bănuiesc că doriți să-l duc înapoi la bucătărie?

— Te rog și fă-i baie.

Trase câinele de blana de la gât și i-l dădu majordomului.

— Nu-mi place să dau ordine, dar Lolly trebuie să fie neapărat îmbăiat. Poate că...

Atât stăpâna, cât și majordomul îl priviră pe Geoff așteptând ceva din partea lui. Miss Drummond zâmbea; Rawlings, nu.

— Lolly? Fu singurul cuvânt pe care catadicsi Geoff să-l rostească.

Miss Drummond începu să râdă cu poftă.

— De câte ori îl certăm, își leagănă capul, deși, vă asigur, nu se întâmplă prea des. Are nevoie de mai mult spațiu. La țară, ar trăi foarte bine.

Pe când Rawlings se trudea să care animalul, intră o fată cu o tavă. Îi turnă coniac lui Geoff și apoi se așază pe un scaun, aflat într-un colț al încăperii. O însoțitoare? se întrebă Geoff distrat, sau un gardian? Își privi gazda și începu să presupună că toate acestea aveau un sens, dar nu reușea să-l găsească.

Miss Drummond îi făcu semn să se așeze pe canapea.

— Adevărul este că generalul n-ar fi fost atât de rău pornit pe distrugere, dacă Lolly nu s-ar fi încurcat cu ogarii lui premiați. Vedeti dumneavoastră, era un pui...

Miss Drummond clătină din cap cu tristețe.

— Asta s-a întâmplat când generalul a alergat după Lolly cu arma în mână.

„Are gropițe”, se minună Geoff, în timp ce se așeza pe canapea. Apoi, își dădu seama, cu surpriză, că aștepta ca el să spună ceva.

— Înțeleg că tatăl dumneavoastră e un foarte bun trăgător.

— Generalul este un trăgător excepțional, spuse ea, cu mândrie ostentativă. Dacă Lolly n-ar fi gonit ca vântul, generalul l-ar fi atins mult mai grav decât a făcut-o, nu l-ar fi zgâriat doar ușor, la picior. Slavă Domnului că rana a lăsat o urmă de sânge destul de serioasă. Când generalul a presupus ca Lolly a murit, noi n-am găsit niciun motiv să-l decepționăm.

Geoff abia se putea stăpâni să nu zâmbească.

Miss Drummond se așează în fața lui și începu să toarne ceaiul.

— Să nu vă închipuiți că Lolly este mizerabil pe de-a-ntregul, continuă ea. Păi, mătușa n-a aflat că a venit și el în Scoția.

Se încruntă, ca și cum ar fi rețrăit o amintire neplăcută, după care reluă conversația pe un ton diferit:

— A petrecut mult timp zburdând ca o sălbăticiune, prin mlaștini. Știa să-și trăiască libertatea. De multe ori, l-am invidiat.

Scoase un oftat și își așează mâinile împreunate în poală.

— Numai că s-au schimbat atât de multe pentru amândoi. Aș fi o ticăloasă să-l mai țin acum. Chiar și fără antipatia tatii, Londra nu ar fi un loc potrivit pentru un câțel ca Lolly.

— Într-adevăr, rosti Geoff, întrebându-se în sinea lui dacă s-ar găsi undeva în lume un loc potrivit pentru o bestie.

Miss Drummond zâmbi larg.

— Eram convinsă că veți fi de acord. De fapt, dacă mă gândesc bine, este băiat bun. Loial cum nu se poate. Să vedeți numai cât de măreț arată după baie, cu blana periată și lucioasă. N-o să regretați, vă asigur.

— Ce ați spus?

— Lolly. N-o să regretați, când va locui la dumneavoastră.

Deci ăsta era misterul? Geoff rămase fără grai, năucit de îndrăzneala ei. Își închipuia că, dacă fusese destul de tâmpit când o salvase prima oară, ar fi și mai tâmpit s-o facă din nou?

— Bineînțeles că aș dori să cunosc mai multe despre dumneavoastră, înainte de a vi-l încredința. Pentru mine, Lolly este mai mult decât un animal drag, trebuie să înțelegeți; este ca și cum ar face parte din familie. Înainte să vi-l dau, aș vrea să știu mai multe despre relațiile dumneavoastră, despre posibilitățile dumneavoastră materiale și alte asemenea.

— Să mi-l încredințați? Stimată domnișoară Drummond, drept cine mă luați ca să vă gândiți să port de grijă câinelui dumneavoastră?

Se uită la el speriată.

— Nu sunteți domnul Jackson-Smythe?

Plictisit că nu reușește să-l recunoască și nici măcar să-și dea seama că nu este un om de rând, Geoff ajunsese la o aroganță pe tare cu greu și-ar fi închipuit-o.

— Categorie nu sunt. Numele meu este Lennox.

— Oh, Doamne, doar nu sunteți contele de Lennox? Dar, desigur, lady Sarah m-a avertizat că ați putea veni... Chiar că am uitat, fir-ar să fie. Domnul Lackson-Smythe... of, Dumnezeule mare, cum am putut trăncăni așa - ce găsculiță vă închipuiți că trebuie să fiu.

Îți venea greu să nu te îndupleci. Părea atât de încurcată. Numai că Geoff îi răspunsese odată, când îi ceruse ajutorul și uite la ce dusesese.

Puse paharul de coniac la loc pe masă și se ridică în picioare.

— Vă rog să mă scuzați, dar mă așteaptă niște treburi care nu suferă amânare. Mi-e teamă că trebuie să plec.

— Doar nu vorbiți serios? spuse ea, ridicându-se aproape în același timp cu el. Păi, nici măcar nu ați gustat din ceai.

Geoff își coborî privirea, refuzând să fie amabil. Spaima ei nu provenea atât de la intenția lui de a pleca, ci - nu se îndoia de acest lucru - de la grija că ar putea pierde șansa de a scăpa de beleaua de cățel.

— Am venit aici din obligație, nu de plăcere, anunță el cu îngâmfare. Lady Sarah m-a rugat să vă anunț că vă voi însoți pe amândouă la seara muzicală de la Haversham Hall. Domnia sa crede că voi fi o companie fermă pentru dumneavoastră, în scopul de a vă feri de necazurile pe care ați putea să le aveți.

— Înțeleg, spuse ea bătoasă.

Și, totuși, lui Geoff i se păru că zărește o scânteie de nesupunere în ochii ei verzi. Faptul că trase puternic aer în piept, dovedea că nu era mai nepăsătoare la dovezile lui de antipatie, decât erau verișoarele lui, Iris și Hermione. Oare ar fi și ea în stare să facă ceva, care să-l ofenseze, de dragul de a-l vedea înciudat?

Pentru a o ațâța, Geoff se întoarse pe călcâie, dar avu grijă ca, ajuns la ușă, să se întoarcă pentru a-i arunca o privire de rămas-bun.

— Ah și încercați să fiți gata la ora nouă fix. Găsesc că nu există nimic mai detestabil, decât o femeie care face un bărbat s-o. Aștepte.

Era convins că, după plecarea lui din cameră, miss Drummond va avea o izbucnire de furie. Splendid! Până în momentul întâlnirii din seara care urma, miss Drummond va fierbe deja. O zeflema, la locul potrivit, o va determina să facă tot ce-i stă în putință ca să-l desfidă.

Ezită, cu gândul furat de amintirea chipului ei din clipele când îi vorbise despre câinele acela ridicol, dar curând își depăși slăbiciunea. Crezuse că e un simplu fermier, nu trebuia să uite acest lucru. Nu numai că îl tratase ca pe un nimeni, dar dăduse dovadă că are același

respect față de un fermier și față de el.

Era destul de cinstit, își repetă el cu încăpățănare, s-o îndemne la mai multă indiscreție. Singura modalitate de a-și păstra caii era să-l facă pe baron să se retragă.

Ținând cont de răzvrătirea care se citea în ochii domnișoarei Drummond, era o joacă de copil s-o determine să facă ce nu trebuie.

În realitate, nesupunerea era lucrul la care se gândea Honor cel mai puțin. Cu un sentiment apropiat de disperare, se întrebă cum va reuși să treacă de seara care va urma. Înainte, credea că nu e o treabă ușoară să faci societatea să te accepte, dar acum, alături de Lennox, cu care nu se împăca, părea imposibil.

Ar fi putut să-i spună lui lady Sarah că un conte nu putea avea nimic în comun cu ea, dar, chiar și fără nua, nașa o speriasse întotdeauna îngrozitor. În cele din urmă, Honor se hotărî să aștepte și, cel puțin, să se întâlnească cu el. Nu era într-atât de pierdută pentru societate, încât să ne recunoască avantajele faptului că un conte se ținea după fustele ei, pentru a-i ușura revenirea, ca nume și poziție, printre oamenii din înalta societate.

Înghiți cu greu. Cât de teamă îi era! Nimeni nu știa mai bine ca ea cum vorbea lumea. Dacă tatăl ei nu i-ar fi smuls promisiunea că va pune în drepturi numele pe care îl purta, ar fi abandonat proiectul.

— Scuzați-mă, domnișoară, aș putea să iau acum tava?

Honor privi în jur surprinsă, uitând că Betsy se afla în încăpere. Cum de știa servitoarea ei că avea nevoie de supraveghere? Se părea că servitorii ei aveau misiunea de a o proteja.

Zâmbi și îi spuse fetei că da, că o ruga să ducă tava la bucătărie.

Betsy îi aruncă un surâs complice.

— Nu-i luați în seamă grozăvenia, conită. Bărbaților nu le place să recunoască când le-a căzut cineva cu tronc, dar, ascultați-mă pe mine și țineți minte ce vă spun: în curând, vă va mânca din palmă Fiți sigură că l-ați fermeca

și pe diavol.

„Ce prostii”, își spuse Honor, când o văzu pe Betsy că iese din cameră, dar nu reuși să-și oprească roșeața care îi urca în obraz. Cu tronc? Ce văzuse oare Betsy și ei îi scăpase?

Obrajii i se împurpurară pe de-a-ntregul, când își aduse aminte de momentul mult prea scurt când se aflate în brațele lui. Apoi, cu câtă plăcere își închipuise, sau sperase, pe când se oglindea în ochii lui cenușii și blânzi, că o va săruta.

Numai că schimbarea lui bruscă o readusese la realitate și o făcuse să-și dea seama cât de puține lucruri știa despre oameni. I se spusese că îmbrăcămintea este esențială și, totuși, fusese atât de preocupată să-i observe părul castaniu și lucios, încât nu văzuse cum erau croite hainele pe care le purta.

Doamne, cum îl tratase, pe el, care era conte! Oare ce gândea acum despre ea?

Nu, mai mult ca sigur că Betsy se înșelase. Nu că ar avea prea mare importanță ceea ce-i spusese, pentru că ea era, oricum, logodită, înlănțuita de visele ei de viitoare mireasă; de ce și-ar întoarce privirea după un conte chipeș dar care poate fi amăgitor? Oricum, dacă n-ar fi trebuit să-și țină cuvântul față de tatăl ei, i-ar fi spus lui Studhoff să sară de pe Podul Londrei.

Urca alene scările care duceau către camera ei și nu putea să nu-și amintească de cele câteva vorbe pe care le schimbase cu Lennox. Îi plăcuse momentul. Din prima clipă când îl văzuse, ceva îi spusese că se întâmplă un lucru aparte și devenise foarte ușor să vorbească cu el.

Numai dacă ar putea să-l facă pe Lennox să se simtă la fel de plăcut cum se simțea ea. Dacă el ar avea pe cineva apropiat, un sprijin de care să se agațe când „rechinii” Londrei se vor năpusti s-o înhațe, ar fi mai puțin descurajant.

Și astă-seară, își spuse ea, înghițind. În sec, vom ieși în plină viteză.

Fluierând, în vreme ce se îndrepta spre uşă, Geofi se uită la ceas. Observă cu bucurie că era trecut bine de zece. Un zâmbet maliţios îi înflori pe buze când şi-o închipui pe miss Drummond păşind cu paşi mici în întâmpinarea lui. Îşi imagina momentul când maniera ei de-al primi, calculată în amănunţime, va începe să dea semne de nesiguranţă, când coafura ei complicată avea să se clatine.

Abia ridică mâna dreaptă să bată în uşă şi aceasta se deschise larg, iar în pragul ei apăru miss Drummond.

Era înveşmântată în gri, din cap până în picioare, fără nicio bijuterie care să ofere puţină strălucire ţinutei ei. Când îşi înclină capul într-un gest sever de salut, Geoff observă că părul ei auriu era pudrat. Mâinile şi picioarele erau ascunse sub falduri îmbelşugate de mătase, croite ca pentru o mare matroană, creând un efect atât de artificial, încât miss Drummond ar fi putut să fie foarte bine una dintre statuile de marmură încremenite în hol. Dar imaginea aceasta se schimbă, când zâmbetul ei timid se transformă într-un surâs strălucitor şi ochii ei verzi îi urară, plini de căldură, bun-venit.

„Fraiera”, îşi spuse Geoff, încercând să se abţină să răspundă acelui surâs. Oare nu ştia că nu se cuvenea să deschidă ea propria-i uşă? Şi, la naiba, nu trebuia să zâmbească, ci să se tânguie.

Tot pentru a respecta bunele maniere, Geofi se oferă s-o ajute să-şi pună pelerina, dar refuză să-i facă vreun compliment legat de înfăţişarea ei.

— Cred că ai înţeles greşit, îi spuse el, iritat. Ți-am vorbit despre un spectacol, nu despre o înmormântare.

Urmă un moment de ezitare şi zâmbetul ei păli.

— Trebuie să mă îmbrac în așa fel, încât să-i fiu pe plac logodnicului meu, spuse ea, făcându-se că nu ia în seamă intenția lui de a o ajuta să-şi pună pelerina. Baronul doreşte să port culori mai estompate.

Geofi se gândi că remarcă ei era prostească, în plus, era convins că se îmbrăcase astfel numai ca să-l înfrunte pe el.

— Şi, mă rog, unde e baronul, întrebă el, dacă nu te

însoțește, împreună cu nașa dumatăle, astă-seară? Și unde este lady Sarah?

— Baronul ar putea să apară mai târziu, iar în ce privește...

Exact în momentul acela, lady Sarah își făcu apariția în hol.

— Pe unde ai zăbovit, Lennox? țipă ea, în vreme ce el o ajuta să-și tragă pelerina. Iar ți-ai pierdut vremea la club? Eram gata să mă întorc acasă, convinsă că nu mai apar.

Cuvintele ei nu-l destinseseră pe Geoff. Deși nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să-i întoarcă spatele și să o ia la sănătoasa, spera că lady Sarah își dădea seama că nu era într-atât de moșic, încât să o facă. Dacă tot trebuia să participe la seara aceea nenorocită, se simțea obligat să rămână până la capăt.

— Totuși, se pare că ne-ai făcut un bine, continuă să mormăie lady Sarah, în timp ce Geoff le ajuta să se instaleze în trăsură. Cu puțin noroc, când vom ajunge noi, cea mai mare parte din tămbălău se va fi sfârșit. Nu pot să suport când cântă Violet. Niciodată n-am suportat.

Fărâma de speranță se spulberă de îndată ce intrară în Haversham Hall. Când îi conduse vijelios în sala de muzică, lady Violet le spuse că serata fusese amânată până la sosirea lor. Cum ar fi putut să înceapă fără draga ei Sarah?

Târât prin încăpere, prezentat unor persoane pe care le evitase ani de-a rândul, Geoff își dădu seama că întârzierea și, desigur, întreaga seară, fuseseră aranjată anume pentru miss Drummond. Cu toate că lady Haversham era animată de cele mai bune intenții, atenția cu care musafira ei de onoare era întâmpinată, lăsa de dorit în privința calității. Miss Drummond trebuie să se fi simțit ca și cum i-ar fi ieșit pe loc un neg pe nas, văzând toate figurile acelea curioase care, adesea, se zgâiau la ea. Cu toată bunăvoința lui, însă, Geoff era silit să-și amintească că merita cu mult mai rău.

Și răul acesta nu se lăsă așteptat. Se așezară și

începură să îndure interpretările muzicale ale mult prea impetuoasei lady Sarah și ale prietenilor ei, la fel de neînzestrați. Ciudat, totuși, miss Drummond părea să se bucure de spectacol. Când se sfârși programul, își scoase mânușile și își arată entuziasmul.

— Ador muzica, îi explică ea lui Geoff, când el îi aruncă o privire întrebătoare.

— Fată dragă, asta n-a fost muzică. A fost o tortură, după cum ți-ar putea spune oricine cu o ureche cât de cât instruită.

— Cu siguranță că ai dreptate, îi spuse ea, ținându-și mâinile în poală, ceea ce-i dădea o înfățișare neajutorată. Numai că, urmă ea încet, a trecut o grămadă de vreme de când n-am avut parte de distracție. Cred că mi-am pierdut capul.

Miss Drummond privi în jur și roși, când observă că aplauzele ei erau mai puternice decât ale celorlalți.

— Ia-o ușor, îi spuse lady Sarah, cu vocea ei penetrantă. Nu-ți dai seama că fata e nervoasă pentru că e prima seară când iese?

Deși ținta fusese Geoff, cuvintele avură efect asupra lui miss Drummond, care se așează mai bine în scaun. Geoff, care o văzu, rămase pe gânduri, întrebându-se dacă fata făcea eforturi să se stăpânească față de el, sau ca să evite ochii publicului.

— Cred că trebuie să mă duc să o felicit pe Amelia, mormăi lady Sarah, în timp ce se ridica. Ai grijă de fina mea cât lipsesc, adăugă ea, cu privirea la ușă. Aș spune că va avea nevoie de sprijinul dumitale.

Uluită, miss Drummond aruncă o privire peste umăr. Se îndreptă - de fapt, înțepeni.

— Vai, Doamne, baronul exclamă ea.

Geoff se uită și el în spate, odată cu toată lumea din încăpere. O asemenea primire, după câte își dădu seama Geoff, nu-i scăpă baronului, care păru să se înalțe cu vreo două capete. Etalându-și chelia în toată strălucirea ei, von Studhoff! Avansă.

Veșmintele lui, care îi dădeau o înfățișare aproape

spilcuită, în culori care băteau către roz și galben, erau croite din mătăsurile și satinurile cele mai fine. La mâini, manșete și pe nasturii, în formă de turn, străluceau din belșug bijuterii. Se servi lejer dintr-o tabacheră cu tutun de prizat, lăsând foarte clar să se vadă că era un om care se respecta.

Geoff, de dragul politeții, se ridică să-l salute, dar simți o nevoie stringentă să stea cât mai aproape de miss Drummond.

Von Studhoff scoase o trâmbă de fum și dădu scurt din cap, în semn de salut, înainte de a se întoarce către viitoarea lui mireasă.

— De data aceasta, ești îmbrăcată mai potrivit, zise el, cu un accent german aspru. Dar, unde ți-e peruca? Parcă am discutat că nu are niciun rost să-ți lași părul liber?

— Păi, l-am... l-am pudrat.

Ce voia baronul? se întrebă Geoff. Până și un străin știa că perucile nu mai erau de multă vreme la modă.

— Și unde îți sunt mânușile? continuă baronul. Tatăl dumitale m-a asigurat, după ce mi-am pus onoarea în joc, cu atâta generozitate, că vei fi mai grijulie cu bunele maniere.

Miss Drummond se uită în jos, la scaunul pe care se odihneau mânușile și prompt, poate chiar și cu mânie și le puse la loc pe mâini.

Geoff se zbârli. Dintre toți oamenii, el știa cel mai bine că unele aspecte ale comportamentului, ei trebuiau îndreptate. Dar era nevoie să fie admonestată în public?

În timp ce el se gândea la aceasta, miss Drummond se încumetă să ridice privirea. Cum zări din nou scânteia de nesupunere din ochii ei verzi, Geoff își dădu seama de ce stătea ea cu privirea plecată. Dacă ar fi văzut baronul sila care se citea în ochii ei, cu siguranță că ar fi înghețat pe loc.

Se trezi zâmbind. Orice ar fi avut împotriva fetei, nu îi plăcea s-o vadă cum se supune acelui om mărginit și plin de sine. Poate că din acest motiv, când privirile lor se

întâlniră, cedă impulsului absurd de a-i face cu ochiul.

Miss Drummond clipi și ea de două ori, ca pentru a se concentra și apoi, pe buzele ei pline și moi, apărură un surâs.

— Zâmbești? făcu baronul. Fată dragă, dar este o dovadă de neseriozitate din partea dumitale. Ar trebui să mai chibzuiești.

Miss Drummond își coborî din nou, cu promptitudine, ochii, transformându-și chipul într-un model de feminitate decorativă. Tulburat în mod ciudat de toate acestea, Geoff nu-l auzi pe von Studhoff când îl anunță că nu era nevoie să se deranjeze s-o conducă pe miss Drummond acasă. Baronul se văzu nevoit să repete, adăugând că o va face el însuși. Totuși, Lennox, dacă ar fi atât de amabil, ar putea s-o conducă pe lady Sarah la reședința ei.

Prins în capcană, Geoff nu mai avea de ales și acceptă în tăcere, pentru că, dacă ar fi spus ceva, scorpia bătrână n-ar fi pierdut prilejul să comenteze.

Lady Sarah așteptă până când ajunseră pe treptele de la ieșire, bineînțeles pentru a-i amplifica la maximum năduful.

— Nu-ți face griji, îi șopti ea, bătându-l pe braț. Se vede de la șapte poște că tu și fata sunteți făcuți unul pentru celălalt.

— Pardon?

— Pun pariu pe ce vrei că, până la urmă, ai să te însori cu ea.

— Trebuie să vorbesc cu Richard despre dumneavoastră, spuse Geoff, clătinând din cap. Nepotul dumneavoastră trebuie să știe și el că ați început să vă senilizați.

Chicoti, căci astfel își manifesta întotdeauna bătaia de joc.

— Pe Ce vrei tu, băiete și să nu uiți de pariu, adăugă ea, în timp ce se îndrepta către ușă. Ia spune, mai zise ea, întorcându-se către el, ce ai de gând să faci cu mârlanul ăla de von Studhoff?

— Știți zicala despre cum își așterne omul patul, îi

spuse el tăfnos, întorcându-i spatele. Nici prin minte nu-mi trece să-i fur fata pe care tocmai a dobândit-o.

— Prostii! O auzi el, pe când se întorsese să plece. N-ai s-o lași la ananghie. Trebuie să faci ceva, băiete și trebuie să o faci repede. Nu-mi place privirea împielitului ăla.

Când Honor își luă rămas-bun de la bărbatul cu care părea din ce în ce mai resemnată să se mărite, părea pătrunsă de un sentiment confuz, încercă să nu se cutremure de scârbă când baronul se aplecă să-i sărute mâna, dar cum putea? Era condamnată la așa ceva pe toată viața.

Îl privi pe baron cum se îndreaptă către ușă și se gândi ce dezastru fusese seara aceea. Matroanele societății bune nu aveau s-o mai invite niciodată printre ele, acum când logodnicul ei își dăduse silința să-i expună în public greșelile.

În vreme ce își croia drum către dormitorul ei, se gândi că ar fi trebuit să-i vorbească generalului de sentimentele ei, încă din prima seară când îl cunoscuse pe von Studhoff, pentru că încă de atunci își dăduse seama că nu se vor potrivi niciodată. De câte ori își amintea de primul lui sărut - de asaltul acela bălos asupra gurii ei - simțea o dorință imperioasă de a fugi din nou.

Pași în camera ei, în care singura lumină provenea de la focul mocnit al ultimilor bușteni din sobă, care se împotriveau, cu un pocnet îndărătnic, să moară. Aprinse o lumânare și se gândi cât de mult se asemana cu focul. Aveau aceeași dorință de a lupta cu destinul, știind că luptă pentru o cauză pierdută. Nu mai era un copil nechibzuit, își dăduse cuvântul și acum era obligată să facă această căsătorie; era prizonieră cum erau mâinile ei în mânușile acelea oribile.

Acoperă-ți mâinile, trâmbița baronul tot timpul, dar ceea ce aștepta, de fapt, era ca Honor să-și îngroape sufletul.

Își aminti de sărutul lui pe mâna ei și își smulse mânușile, aruncându-le cu furie pe podea. Cum să se

mărite cu un bărbat a cărui simplă atingere o umplea de greață?

Se așază pe pat și își trecu degetele peste buze, gândindu-se la un alt sărut - unul anticipat cu voluptate, dar încă ne primit. Nu-și revenise după atingerea lui din dimineața aceea, când se ciocnise de el. O dorise mai mult decât orice.

Roși puternic și se întrebă dacă nu cumva baronul avea dreptate, dacă nu avea într-adevăr nevoie de un îndrumător moral.

Dojenită deja de propria-i conștiință, se întinse după mânuși, dar degetele refuzară să le atingă. Brusc, chipul odios al baronului îi dispăru din minte și în locul lui îi apărură Lennox, cu clipitul îndrăzneț al ochilor lui.

La început, își condamnase imaginația, dar pe urmă el îi zâmbise conspirativ. Îi ghicise nesupunerea? Voia să-i arate că o încurajează?

Își duse mâinile la loc în poală, lăsând mânușile acolo unde se aflau. Nu era din fire o ființă mohorâtă și nici înclinată să accepte neplăcerile vieții, dacă exista o cale de a le schimba. Întotdeauna existau alternative, doar nu se îndoise de acest lucru niciodată, așa că nu era acum timpul să găsească una?

La urma urmei, dacă generalul voia s-o mărite, ce conta cu cine? Dacă dorința lui cea mai fierbinte era să fie acceptată de gloată, un conte putea să-i împlinească visul foarte bine - dacă nu chiar mai bine decât un baron.

Avea nevoie de timp de gândire, bineînțeles; oricum, ideea merita să fie studiată cu atenție.

Neliniștită, totuși, trase un picior mânușilor, care ajunseră sub pat.

Fără a fi închis un ochi, Geofi se gândea la cuvintele pe care i le spusese lady Sarah. Ce naiba făcuse sau spusese că s-o determine pe babornița aia să-i sugereze să se însoare? Și, mai ales, cu Honor Drummond.

Stânjenit, își aminti cum îi făcuse cu ochiul.

La dracu', ce putea să facă? S-o lase pe biata fată încolțită de baron? Slavă Domnului, miss Drummond nu

mai părea chiar atât de îngrozită, cum i se păruse mai demult, de ideea căsătoriei. Lady Sarah nu știa pe ce lume trăiește. Era un pariu pe care el ar fi putut să-l câștige cu ochii închiși.

Totuși, cu cât lua mai mult în considerație acest lucru, cu atât mai puțin ideal i se părea propriul lui plan. Acum, i se părea o pungășie stânjenitoare s-o facă pe miss Drummond să se poarte greșit. Numai un nemernic i-ar fi murdărit numele deja discutat răuvoitor.

Era un moment cam nepotrivit ca să primească omagiile conștiinței sale, își spuse Geoff, bodogănind de unul singur, în vreme ce își aranja perna într-o poziție mai comodă. Toate bune și frumoase, s-o facă pe gentlemanul, dar trebuia neapărat să-l coste cail? Trebuia să existe o cale prin care să oprească nunta blestematei ăsteia de fete, dar nu să participe el însuși la ea.

Să nu participe chiar el, își spuse, cu ochii larg deschiși. Dar, desigur, de ce n-ar putea să curteze fata? Nu ca să se mărite cu el, dar ce putea să fie rău într-un flirt nevinovat. Nu trebuia decât să-i insuflă suficientă neîncredere fața de baron, să-l prezinte ca pe unul care i-ar zădărnici toate planurile și apoi s-ar putea debarasa de toată povestea. Dacă stai să te gândești cum s-a purtat von Studhoff cu miss Drummond, Geoff i-ar face o mare favoare.

Se lăsă pe spate, sprijinit de pernă și se felicita în gând. Era o soluție splendidă și trebuia să-și înceapă imediat strategia.

Poate că ar fi fost bine să-i facă o vizită domnișoarei Drummond chiar mâine.

6

Honor coborî pentru gustarea de dimineată, întrebându-se cum ar fi fost cel mai bine să-l abordeze pe general. Trebuia să existe o cale prin care să-l convingă că von Studhoff s-ar fi putut să nu fie ginerele ideal și că i s-ar putea găsi un înlocuitor mai bun, ca, de exemplu, Lennox. Nu putea să le compare averile, pentru că habar nu avea cât de bogat era fiecare și nici nu putea să-l asigure pe

general că Lennox ar putea s-o ceară de nevastă vreodată.

Vai, dar ce mult i-ar fi plăcut s-o facă! Semnul cu ochiul, pe care i-l făcuse, îi dovedise că Lennox avea simțul umorului, o calitate pe care ea o găsea absolut necesară în viață și pe care actualul ei logodnic nu o avea și nici nu credea că o avusese vreodată. Din nefericire, spiritul nu se afla pe unul din primele locuri, pe lista calităților pe care trebuia să le aibă un soț.

Când își văzu tatăl la masă, cu fața aplecată peste ziarul lui, Honor simți că o părăsește curajul. Mai tot timpul ea era invizibilă pentru el, dar atunci când avea în fața lui un ziar, ea înceta cu totul să mai existe.

— Hmmm! făcu el brusc, sperind-o, în vreme ce tocmai se așeza la masă. Nimic despre Corsican. Blestematul ăsta de ziarist e mai preocupat de garderoba regală, decât de pericolul ca maniacul ăla să cucerească Europa.

Poate că altcineva s-ar fi așteptat la vreun comentariu, numai că generalul credea că ea era făcută astfel, încât să nu fie nici văzută nici auzită, așa încât Honor se mulțumi să-și ungă o felie de pâine cu unt. El era un om ocupat, doar îi spusese de mii de ori până atunci, era un erou pentru țara lui.

Totuși, existau momente în care până și o fiică avea nevoie de un sfat sau de încurajare și întotdeauna o durea că generalul rămânea mult prea ocupat ca să-și permită să-și piardă câteva clipe cu ea.

— Se pare că Fairbright vine în oraș, spuse el, găsind, în sfârșit, ceva interesant legat de înalta societate. Preabunul și viteazul soldat Richard.

Încercările unui om, pe câmpul de bătălie, însemnau totul pentru el și nu arareori Honor regretase că nu putea și ea să meargă la război.

— Hmmm! făcu generalul din nou. Spun că și-a găsit o mireasă, una din odraslele lui Gerry Gratham. Bună treabă.

Gratham fusese un bun și viteaz soldat. Nu era nicio îndoială că generalul și-i închipuia pe urmașii lui Richard,

ivindu-se în lume complet echipați în uniformă militară și cu sabie. Păcat că Lennox nu-și petrecuse deloc timpul în armată; ar fi fost mult mai simplu să-l convingă pe general de valoarea tânărului.

— Nunta va avea loc la sfârșitul lunii, bolborosi el. Sunt curios dacă suntem invitați. Era știut că nu-și deschidea niciodată corespondenta, așa că invitația s-ar fi putut să zacă pe biroul lui. Honor spera acest lucru, pentru că nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să-l vadă pe dragul ei Richard, jurând credință veșnică soției lui.

Cu cinci ani în urmă, o asemenea veste ar fi făcut-o să fugă din cameră plângând, dar timpul o făcuse să vadă totul de la distanță. Richard fusese drăguț cu ea pentru că așa îi ceruse mătușa lui; nu avusese nici cea mai vagă idee că tânăra și impresionabila Honor, care nu-și închipuia că el juca un rol, îi sorbea cuvintele ca un burete.

Când îl întrebaseră pe general de ce o ocolea lumea, îi sugerase să-i observe pe ceilalți.

„Jumătate din cei prezenți într-o adunare imită pe cineva, îi explicase el, cu zâmbetul pe buze. Când îți lipsește talentul, te mulțumești să-i imiți pe maeștri”.

În scurta ei experiență, nu găsea pe nimeni mai demn de imitat decât pe Richard. Se gândea că poate ar fi fost mai bine să-și găsească un model feminin, dar, deocamdată, Richard era steaua ei strălucitoare. Simțea că dacă ar putea atinge un strop din lumina lui, ar putea și ea să găsească dragoste și adorație, oriunde s-ar duce.

Dar știa că pentru sexul feminin existau alte reguli. Pe câtă vreme pariurile lui Richard amuzau oamenii, ale ei aduceau dezastru. Maimuțările bărbaților trezeau simpatie, aduceau noroc, pe când ale ei duceau inevitabil la căsătorii cu bărbați, ca baronul.

— Domnule, începu ea, temătoare. Aș dori să vorbesc cu dumneavoastră.

Generalul se încruntă la ea, de după ziarul lui.

— M-am gândit mult la căsătoria mea. Baronul este atât de... bavarian. Nu văd cum am putea să ne înțelegem vreodată.

Generalul nu scoase niciun sunet – nici nu avea de ce s-o facă. Privirea din ochii lui întunecoși era de ajuns.

— Nu vedeți că nu-l iubesc?

Ochiul lui drept tresări, dar tot nu spuse nimic. Honor se foi în scaun. Se simțea din nou copilul care suferea din cauza inspecțiilor lui.

— Vă rog, încercați să înțelegeți, continuă ea greu, ca și cum ar fi înaintat printr-o groapă cu noroi. Mă face să mă simt... stânjenită. De câte ori intră în cameră, încep să tremur. Știu că ați dori să mă vedeți măritată, dar n-am putea oare să căutăm în altă parte un mire?

— Și să găsim vreun flușturistic fără minte? Ce e cu tine, fetițo? Nu putem să ne permitem să dăm greș a doua oară.

— Baronul n-are decât să anunțe logodna, nu-mi pasă câtuși de puțin.

— Nu-ți pasă? întrebă generalul, roșu de furie. Nu putem să ne jucăm de-a „uite popa, nu e popa” și să avem pretenția să fim acceptați de societate. Ce vrei să faci din mine? Vrei să mă bagi în mormânt cu zile?

Dintr-odată, zări ridurile tatălui ei. În cinci ani, părea că îmbătrânise cu treizeci de ani și fiecare cută i se părea o mustare, o dovadă palpabilă a trecutului ei care nu rămânea astfel neplătit. „Dacă ar muri generalul, își spuse ea, tresărind de durere la acest gând, ar însemna că mi-am petrecut întreaga viață fără să cunosc iubirea lui”.

Pe când încerca să înghită nodul care i stătea în gât, îl auzi pe Rawlings, care își dregea vocea, la celălalt capăt al camerei:

— Vă rog să mă scuzați, domnule... domnișoară... baronul von Studhoff vă așteaptă afară. Este foarte nerăbdător să vă vorbească.

Generalul făcu un semn cu mâna, părând însă cu totul absent. Rawlings îi luă gestul drept aprobare și ieși repede din cameră. Generalul, clătinând din cap și murmurând ceva de neînțeles, se lăsă pe spate în scaunul pe care ședea, cu numai câteva secunde înainte ca von Studhoff să-și facă apariția.

Cu o încetineală de-a dreptul impertinentă, ca și cum habar n-ar fi avut că era o mitocănie să apară acolo, la ora aceea și neinvitat, baronul se îndreptă spre partea în care se afla Honor. După ce își pocni tocurile cizmelor, se aplecă să-i strângă ei mâna. Cum, însă, Honor încă nu lăsase din mână felia de pâine prăjită, unsă cu gem, o bucățică din acesta alunecă chiar pe mâinile albe ca neaua ale baronului. Se strădui să nu râdă, căci precizia mișcării lui, când curăță pata cu batista lui de mătase, o avertiză că baronul nu era deloc amuzat.

— Ați venit devreme astăzi, spuse Honor cu o amabilitate prefăcută.

Nu îndrăznise să adauge că era chiar o minune, pentru că baronul se făcuse de râsul lumii, cu toaleta lui care nu se sfârșea înainte de prânz.

— Generale, am vești bune, spuse el, întorcându-se în direcția acestuia. N-aș vrea însă s-o plictisim pe Honoria cu discuția noastră. Poate că s-ar simți mai bine în altă încăpere.

Generalul, care îl privise pe baron cu o curiozitate nedisimulată, se întoarse repede către Honor, bineînțeles pentru a împiedica orice proteste care i-ar fi stat pe buze.

— Du-te, copila mea. Baronul și cu mine, hm, am dori să fim singuri.

— Dar nu mi-am terminat micul-dejun.

— Cred că e mai bine așa, iubita mea, zise baronul. Vrei să încapi în rochia de mireasă, nu-i așa?

— Acum fi fată bună și lasă-ne să vorbim, îi spuse generalul în grabă, făcându-se că nu observă că „iubitul” ei tocmai o insultase.

Dar, pentru că era mai mult o rugămintă decât un ordin - atât cât era generalul în stare să adreseze o rugămintă - Honor își înghiți replica și o zbughi din cameră.

Ajunsa pe culoar se opri, totuși, să-și scoată limba, în zeflema. Auzi, să încapă în rochia de mireasă! Baronul spusese vorbele acestea cu înțelesul că, ar putea să-i termine el micul-dejun.

Oricât de aiurit ar fi fost generalul, nu putea să nu vadă că n-ar fi posibil ca ea să-și petreacă viața alături de von Studhoff. Cu mâinile strânse pe lângă corp, se uită la ușa de la intrare, dorindu-și cu ardoare să audă clopoțelul. „Haide, lady Sarah, te rog, trimite-l pe Lennox în vizită în dimineața asta”.

Se încruntă când își aduse aminte de vizita pe care i-o făcuse în ziua precedentă. Cum ar fi putut să-l prezinte ca pe o alternativă în fața tatălui ei? În afară de semnul cu ochiul, pe care i-l făcuse, n-ar fi putut să spună cu mâna pe inimă că Lennox o plăcea mai mult decât baronul.

Numai de-ar fi știut cum se cucerește un bărbat. Cum putea să se apropie de un bărbat, când nu se pricepea deloc să flirteze.

„Imită-i pe maestri”, îi spusese generalul.

Poate că era bine să le observe un timp pe frumoasele saloanelor, să vadă cum își manevrează adoratorii nerăbdători. Putea să învețe repede, așa că, în curând, avea să cunoască și ea acest meșteșug.

Cu ochii țintă la ușă, își corectă rugămintea. Ar fi fost mai bine, în toate privințele, dacă Lennox s-ar fi ivit mai târziu nu în săptămâna aceea.

Generalul era preocupat de vizitatorul lui. În vreme ce îl privea pe Studhoff cum se așază în fața farfuriei abandonate de fiica lui, se întreba cât de mult auzise acesta din conversația de mai înainte. Căci, dacă s-ar fi răzgândit acum, situația financiară a lui Drummond se ducea cu totul de răpă.

Numai că von Studhoff părea destul de amabil.

— Am venit să-ți spun că am găsit cățeaua pe care ai pierdut-o, îi spuse baronul, servindu-se cu o porție generoasă de ouă fierte. Dacă vrei, putem să mergem astăzi s-o vezi.

Lui Drummond îi luă câteva minute să priceapă despre ce vorbea. Numai la ogari nu se gândea atunci.

— Mi se pare, Drummond, că nu ești prea entuziasmat. Mai ești interesat să-ți refaci cotețurile, nu?

— Păi, mda, făcu generalul, speriat că baronul urma

să afle despre eforturile lui în domeniul financiar. Bineînțeles că sunt, dar am mai discutat despre jena mea financiară. Știi că deocamdată nu-mi pot permite să cumpăr nimic.

Von Studhoff zâmbi.

— Vai, dragul meu, dar ți-am mai spus că nu trebuie să te mai preocupe un subiect atât de dezagreabil, cum sunt banii, nu când eu, viitorul tău ginere, sunt aici să-ți plătesc chitanțele. Cățeaua va fi darul meu.

Părea prea frumos, ca să fie adevărat, că generalul putea, în sfârșit să-și refacă haita de câini. Și numai datorită gestului plin de generozitate al baronului.

Cu atât mai deplasate erau protestele fiicei lui, cum că nu s-ar fi potrivit cu baronul. Ba chiar, la gândul că generozitatea baronului s-ar putea extinde, Drummond își spuse convins că protestele ei erau doar nervi „de nuntă”. Nu era prima oară când îi avea. Să ne gândim la Wharton. Fetele erau niște creaturi proaste – complet inutile pe câmpul de bătlălie – așa că, de ce ar face excepție progenitura lui? Nu trebuia să uite că, la urma urmei, corcitura lui Honor se dovedise stearpă și îl forțase să-și împrăstie haita.

De ce s-ar înfunda în datorii numai din cauză că ea nu știe ce vrea?

Înainte ca Drummond să poată răspunde, se auzi clopoțelul de la intrare. Von Studhoff își înălță capul și se ridică brusc, apoi se repezi la ușă și se uită să vadă cine era de cealaltă parte. Bâigui ceva către general și părăsi încăperea.

Drummond rămase cu ochii țintă la locul în care șezuse baronul până mai adineauri, nevenindu-i să creadă că acesta se putea mișca cu o asemenea repeziciune. Se întrebă dacă noul vizitator ar fi putut fi un rival. Nu era de lepădat fata lui, își spuse generalul, cu mândrie paternă. După câte vedea, Honor nu avea nicio teamă că nu „va intra” în rochia de mireasă. Un rival – deși, se înțelege, fără nici cea mai mică șansă – putea constitui imboldul care să-l facă pe von Studhoff mai nerăbdător să se

însoare.

Mulțumit, generalul se întinse după ziar. Lasă lucrurile în voia lor și se vor aranja singure, își spuse.

Nu la fel de mulțumit era Geoff, aflat în fața ușii. Când pusese mâna pe clopoțel, începuse să se gândească la faptul că era cu mult mai ușor să-ți faci planuri, cum s-o curtezi pe miss Drummond, decât să le duci la îndeplinire.

Când se trezi față în față cu von Studhoff, totul i se păru și mai greu.

Doar îi dădu pălăria majordomului și von Studhoff își făcu apariția, printr-o ușă aflată în partea opusă a camerei. Înaintă ușor ametit, trecu pe lângă miss Drummond ca și cum n-ar fi fost acolo. Pe bună dreptate, ascunsă în umbră, Geoff ar fi trecut poate și el pe lângă ea, fără s-o observe, dacă nu i-ar fi zărit zâmbetul. Un zâmbet care înlocui mina disprețuitoare pe care o avusese în momentul în care îi văzuse pe baron.

Pentru Geoff, zâmbetul acesta era singura lumină din încăpere.

— Te-aș fi poftit să intri, îi spuse von Studhoff, plin de curtoazie, dar mi-e teamă că vom pleca de acasă.

— Să plecăm? repetă miss Drummond, fără vlagă.

Baronul se roti, arborând iute o expresie de încântare și surpriză.

— Ah, iubita mea, aici erai. Ești gata de plecare.

— Păi... eu...

Fără să-i aștepte răspunsul, baronul se întoarse spre Geoff cu un zâmbet total artificial.

— Ce rușine că nu-ți merg combinațiile la joc, Lennox. Poate altă dată.

— De fapt, nici nu aveam de gând să rămân. Nu vreau decât să știu la ce oră o s-o însoțesc pe miss Drummond la Makepeace Hall, diseară.

— Copil uituc, de ce nu mi-ai spus? o întrebă von Studhoff pe Honor, clătinând din cap. Of, fetele astea englezoaice, cum le mai umblă gândurile aiurea. Voia să-ți spună că eu sunt cel care îi va ține companie diseară. Nu trebuie să te deranjezi deloc.

Geofi se uită la miss Drummond, care refuza cu încăpățănare să-l privească în față și își privea atent mâinile, ca și cum ar fi văzut acolo ceva de maximă importanță.

Rawlings surâse cu simpatie când îi înapoie lui Geoff pălăria. Făcu o plecăciune în direcția stăpânei lui și dispăru în spatele casei.

— Du-te și ia-ți mânușile, draga mea, lătră baronul la miss Drummond. Trebuie să ne începem odată plimbarea.

— Plimbarea?

— Da?

Ideea îi venise baronului din senin, odată cu plecarea lui Rawlings. Lolly, luând întrebarea drept invitație, porni să alerge pe culoare cu un entuziasm dublu, față de ziua de dinainte.

Sări pe miss Drummond și începu s-o lingă pe față. Geoff asista fascinat la scenă. Cele mai multe femei ar fi făcut o criză de isterie, dar ea râdea și mângâia animalul pe cap.

— Bestie afurisită! exclamă baronul și înaintă către câine, care îi luă gestul drept o amenințare la adresa stăpânei lui și scoase un mârâit gros de avertizare.

Von Studhoff ridică brațul, bolborosind supărat, cu intenția de a lovi câinele, dar nu reuși decât o săritură care-l puse la podea, cu Lolly triumfător pe pieptul lui. De data aceasta, Lolly nu mai dădu semne că ar vrea să-l lingă, dimpotrivă își arătă toți dinții.

Geofi se abținu cu greu să nu chicotească, uitându-se la câine și la baron, până când ridică privirea și văzu panica din ochii lui miss Drummond. La naiba, doar nu avea pretenția ca el să-și facă un obicei din a o salva pe ea.

— Hai, Lolly, spuse el, bătând câinele pe grumaz. Cred că baronului îi place mai mult să stea în picioare.

— Spurcăciune de câine! strigă baronul ridicându-se furios, cu o expresie care îl arăta rănit în demnitatea lui, după care începu să-și șteargă pantalonii cu mâna. Să fii convinsă, Honoria, că tatăl dumitale va auzi despre întâmplarea asta. Mă îndoiesc că dorește să aibă în

preajma noului ogar al domniei-sale, o corcitură ca asta.

— Un ogar nou? Întrebă Honor și făcu ochii mari. Vai, dar nu trebuie să-i spunei tatălui meu ce s-a întâmplat.

— Îmi spui mie ce să fac și ce să nu fac?

Geoff, care tocmai făcuse, inconștient, un pas înapoi, făcu acum unul în față.

— O clipă, von Studhoff. Miss Drummond încearcă să-ți explice că, ăăă... mi-a făcut mie o favoare. După cum vezi, Lolly are nevoie de o baie și nu dispun de un spațiu pentru asta. Am ezitat să-i cer unchiului meu să folosesc una din bucătăriile familiei Pithnevel și, vezi bine, ne aflăm aici.

— Vrei să spui că animalul ăsta blestemat e al dumitale?

— Mi-e teamă că da.

Lui Geoff i se păru că galanteria lui mersese prea departe de data aceasta. Își dori din suflet ca Honor Drummond să nu-l dea de gol, pentru că arăta mai mulțumită decât ar fi fost cazul.

— Atunci, ia potaia asta de pe mine și ai grijă să nu abuzezi mai departe de bunăvoința logodnicei mele. N-am să uit să-i spun generalului, când voi vorbi cu domnia sa, data viitoare, să nu tolerăm animale străine în această casă.

Lolly începu să mârâie din nou. De teama unei noi confruntări cu baronul, Geoff apucă animalul de blana de la gât și plecară împreună. S-ar fi putut ca Lolly să refuze să plece cu el, dar perspectiva unei plimbări în aer liber atârna mai greu decât loialitatea față de stăpână, așa că potaia netrebnică se retrase împreună cu Geoff, ca și cum l-ar fi cunoscut de când lumea.

Aruncând o privire în urmă, să vadă măcar un zâmbet pe fața ei, Geoff îi găsi chipul plecat, într-o poză de prefăcută smerenie. Nici măcar când ușa se închise în nasul lui, nu-l răsplăti cu vreo privire.

Nu trebuia să aștepte recunoștință de la fetișcana asta, își spuse Geoff. Pur și simplu, nu era în stare de așa ceva.

Sări în trăsură și câinele se așeză lângă el. Bucuros ca și cum ar fi fost nici mai mult nici mai puțin decât un rege, Lolly dădea din coadă, cu un asemenea entuziasm, studiind cu interes tot ce-i trecea prin fața ochilor, încât Geofi se molipsi de la el. Întinse o mână și îl bătu ușor pe cap.

— Doamne, Doamne, Lennox, dar n-ai spus niciodată că ai un câine, îi zise Fortesque, care nu reuși să-și ascundă bucuria. Flecarii de la gazete vor înștiința curând lumea că Lennox s-a înmuiat la inimă.

Și cum să dezmință comentariile? Lua-le-ar naiba pe miss Drummond și toate situațiile în care îl pusese. Încă o dată stricase imaginea pe care și-o cultivase cu atâta grijă în ultimii ani. Greu să rămâi demn, sobru, când corcitura asta păcătoasă îți linge fața.

Era mult mai periculos, decât își închipuise, s-o curteze pe miss Drummond, chiar și așa, mai mult în joacă. Oare ce o să-i mai ceară să facă data viitoare?

7

Pandora Gratham își băgă capul la loc în caleașca cu patru locuri a lui lady Sarah.

— Cred că ai dreptate, îi zise ea surorii gemene, însoțindu-și spusele cu un zâmbet neîmblânzit. Baronul a intrat cu adevărat în spelunca aceea. Să intrăm după el?

Amanda, care era cu mult mai precaută decât sora ei, se încruntă:

— Cred că ar trebui să-i spunem lui lady Sarah. Nu cred că ar vrea să ne aventurăm în partea aceasta a orașului. A fost și așa suficient de rău din partea ta să insiști ca bietul Tom să ne adu aici. S-ar putea foarte bine să-și piardă postul.

— Pfuu, îți faci prea multe griji. Nu ne-a spus lady Sarah că noi o să fim ochii și urechile ei?

— Eu cred că a vrut să spună s-o supraveghem pe miss Drummond, zise Amanda. Și, apoi, baronul mă face să mă simt stânjenită.

Pandora înțelegea ce voia să spună sora ei. Nici ea nu putea să-și închipuie cum o să se mărite miss Drummond

cu un asemenea om. Pandora își făcuse o datorie solemnă din a dovedi cât de nepotrivit era baronul pentru Honor, chiar dacă asta ar fi însemnat să-l urmărească până în cele mai adânci întunecimi ale iadului. Ar fi și un privilegiu de a vedea locurile mai mărginașe și, prin urmare, mult mai interesante ale Londrei.

— Hai să ne întoarcem, spuse Amanda. Trebuie să ne îmbrăcăm pentru balul dat de familia Makepeace.

Când își aminti că, lordul Bellington avea să fie și el prezent acolo, Pandora hotărî că baronul putea să fie supravegheat și în sala de dans. Într-adevăr, dacă îl țineau ocupat suficient de mult, Honor putea să vorbească și să danseze cu alți bărbați.

Ochii începură să-i strălucească. La urma urmei, dragul și solitarul Geoffrey va fi și el acolo.

— Trebuie oare să facem lucrul acesta? îi șopti baronului informatorul său, peste masă, atât de încet încât nimeni să nu-l poată auzi în afara interlocutorului lui.

— Ți-am explicat doar, cu lux de amănunte, îi spuse baronul încruntat.

— Desigur, adăugă bărbatul, grăbit, coborându-și privirea, știți mai bine ce faceți.

Tipic englezesc. Ar fi putut să se fălească, să se ridice în slăvi, dar erau trași înapoi, invariabil de forța teutonică. Ah, cum mai tânjea după ziua în care această „insulă de negustori „va fi îngenuncheată.

— Nu, ăăă, nu am vrut să spun asta, baroane. Mă gândeam doar... Vedeți dumneavoastră, se știe că fata are temperament. N-ați vrea să o rupeți cu ea, nu?

Von Studhoff răsplăti remarca exact cu disprețul pe care îl merita. Drummond n-ar fi lăsat niciodată fata să se răzgândească, pentru că spera să-și împiedice falimentul.

— Desigur că Drummond n-ar fi de acord, spuse cu nervozitate prostul de informator, ca un ecou al gândurilor baronului. Nu acum când i-am găsit cățeaua.

De data aceasta, von Studhoff își permise un zâmbet. Toți oamenii au prețul lor, iar cățeaua aceea de ogar era prețul lui Drummond. Dacă îi dădea ce își dorea, îl putea

ademeni până în cursă.

— M-am înapoiat la stăpânii ei actuali, după cum mi-
ați spus și i-am sfătuit să nu sufle o vorbă despre cealaltă
problemă.

Căteaua era gata să evadeze prin orice ușă deschisă,
dar baronul nu vedea niciun motiv ca Drummond să știe
acest lucru. Nu când lucrurile se aranjau atât de bine.

Cu o singură excepție, totul era perfect.

— Bine, bine, dar trebuie să ne ocupăm de Lennox.
Nu-mi place c-o vizitează așa de des.

— Să nu-mi spuneți că sunteți gelos!

Privirea baronului făcu să înghete pe buze zâmbetul
omului.

— După cum am sugerat, trebuie s-o îndemnați pe
fată la ceva rău. Ceva supărător, care să-l determine pe
Lennox s-o abandoneze. Ca nobil, nu-și poate permite să se
asocieze cu o persoană nedorită de societate.

— S-o amestec într-un scandal? Dar cum?

„Nerozii de englezi”, își spuse baronul.

— Gândește-te, reveni el, arătând o răbdare eroică.
Ce vicii de ale ei am putea să exploatăm?

— Păi, fetișcanei îi place să parieze.

— Poftim, atunci. Lasă-mă în pace și du-te și găsește
o cale de a onora găleata de bani cu care te-am plătit.

Orice argument pieri, pentru că omul știa cine îi
achita chitanțele, cu sume considerabile. Totuși, când o
șterse din tavernă, o făcu mai mult cu resemnare, decât cu
grabă.

Baronul îl privi în timp ce pleca și se simți încântat
de propria-i persoană. Manipularea celorlalți îți dădea
atâta plăcere! Cu o pungă dolofană, putea să depășească
orice obstacol omenesc care i-ar fi stat în cale.

Se încruntă când se gândi cât de mult depindea de
ceilalți, ca să-și umple această pungă. Nu avea importanță.
Într-o zi, care nu avea să întârzie prea mult, dacă totul
mergea după cum plănuise el, nu va mai avea nevoie de
alții, ca să-și îngroașe fondurile, va fi destul de bogat.

Fără s-o știe, Honor Drummond îl va conduce spre

această meritată avere.

Geoff își privi cravata. În loc să se reverse elegant dinspre nod, atârna ca o cârpă boțită. Trase o înjurătură și o aruncă pe podea, peste alte două cravate pe care încercase să le înnoade și începu să lucreze la următoarea. De asta angajau oamenii un valet; trebuia neapărat să-și găsească și el unul.

Totuși, degetele lui erau obișnuite cu legatul cravatelor și blestemata aia de zdreanță ar fi trebuit să fie deja la gât, numai că nu reușea să se concentreze la nimic, din cauza lătratului care venea dinspre grajduri. În plus, erau chicotelile acelea care se auzeau jos, în hol.

Se încruntă. Verișoarele lui se distrau pe seama faptului că apăruse cu Lolly. Încântat de locurile noi în care se afla, câinele hoinărise prin cele mai tainice unghere, de pe culoarele unchiului lui, cu aceeași energie cu care, se pare, a cutreierat mlaștinile. Geofi se întâlnește cu el în solarium, dar numai când ajunse în salon – unde mătușa lui se întreținea cu lady Jersey – reuși să-l facă să se oprească pentru mai mult timp.

Din nefericire, acest eveniment se produse periculos de aproape de tava pe care se aflau niște cești cu ceai și atât mătușa, cât și musafira ei se treziră împrășcate. Țipetele lor aduseră la fața locului întreaga casă, ceea ce o determină pe lady Jersey să plece în mare grabă, pe mătușa Maude să se ducă la culcare, cu dureri de cap, iar Geoff fu chemat din nou în cabinetul unchiului lui.

Cu câinele după el, Geoff avu o întrevedere scurtă. Unchiul lui era de părere că animalul lui miss Drummond trebuia să-și găsească un nou cămin, deși, pentru moment, îi dădea voie să stea la grajduri.

Adăpostirea lui Lolly la grajduri aducea rânđașilor unchiului lui o gratificație consistentă, dar, având în vedere dorințele celor care erau implicați în viața câinelui – și mai ales lătratul lui – Geoff plătea cu plăcere paralele.

Cu toate acestea, trebuia să facă ceva ca să scape de câinele ăsta. Era singurul motiv pentru care se pregătea să meargă la balul dat de familia Makepeace.

Din ușa cabinetului său, Lordul Pithnevel își privea nepotul care era pe picior de plecare. Era îmbrăcat foarte îngrijit – poate doar cu excepția cravatei. Se răzgândise, pentru că mai devreme voia să stea acasă.

Pithnevel zâmbi și sună după majordom. Era timpul ca acesta să-i spună rândașului că lătratul câinelui nu mai era necesar.

Când intră în sala de dans, Geofi se încruntă. Din Cuza petrecerii de la Carlton House și a seratei de la familia Melbourne, balul dat de lady Makepeace nu era ceea ce sperase el. Deși, după părerea lui, erau prezenți suficienți bădărani și înfumurați.

Ca și în cluburile pe care le frecventa, acest lucru era pe deplin previzibil. Aceleași fețe, aceeași conversație. Cum sezonul era pe sfârșite, în dosul evantaielor se putea ghici o anumită disperare. Flăcăii rămași erau fie dificil de prins în capcană, fie că nu erau doriți.

Văzu câteva persoane pe care i-ar fi plăcut să le evite, dar n-o găsi nicăieri pe miss Drummond.

Fiecare matroană părea să fi pus ochii pe el, nu pe altcineva, povestindu-i amănunțit despre relațiile pe care le avusese cu fel de fel de bărbați și care nu duseseră la nimic și despre datoria lui Lennox de a-și perpetua neamul. Sâcâiala aceasta deveni atât de insuportabilă, încât Geoff era pregătit să țipe la prima babă nesăbuită care l-ar fi bătut pe braț.

Unde naiba era Honor Drummond?

Când începu muzica, se retrase într-un colț izolat, refuzând să danseze. După câte vedea, erau două categorii de femei care așteptau să fie invitate la dans: unele, gătite provocator, strălucitoare și cele fără pretenții, care veniră, pur și simplu, să se distreze. Nu avea nici cea mai mică dorință de a se însura și nici dispoziție pentru o relație frivolă.

La capătul acestui gând, se întoarse și le văzu pe gemenele Gratham, care se hlizeau la el.

— Geoffrey, spuse Amanda, răsuflând ușurată, bine că te-am găsit!

— Lasă-l în pace pe bietul om, chicoti Pandora. Ce rost a mai avut vânătoarea noastră, dragă M, dacă acum alungi vânatul?

— Dar, P, mă bucur întotdeauna atât de mult când îl văd!

Gemelele își abandonaseră numele de botez și foloseau, în schimb, inițiale. Hotărâseră că nu-și puteau spune Andy, Mandy și Pandý, dar era atât de plăcut să le tachinezi – doar asta făcuse parte dintre bucuriile tinereții lui – și Geoff continua să! Se gândească la ele la fel cum făcuse până atunci.

— Mandy, spuse el, sărutându-i mâna și „Pandý”, adăugă, sărutând o altă mână. Abia reuși să se abțină să nu întrebe: „Dar unde e Andy?”

— Uită-te la noi, îl atenționează Pandý. Nu arătăm bine?

Arătau bine, într-adevăr. Buclele lor aurii erau strânse sofisticat, în vârful capului, iar rochiile din muselină, cu talie înaltă, le scoteau în evidență chipurile tinere. Știa că sora mai mare, care se pricepea la astfel de lucruri, alesese toaletele și mai știa că voia cu orice preț să se mărite, dar nu putea să-și dea seama ce pun la cale. Gemelele, deși arătau răpitor, pe dinăuntru rămâneau aceleași găsculițe pe care le știa dintotdeauna.

— Sunteți în formă, spuse el, cu reținere. Dar ce căutați aici, la Londra?

— Nu e grozav? făcu Pandý, care era mai vioaie decât sora ei. Și noi trebuie să avem sezonul nostru.

— Într-adevăr. Să nu-mi spuneți că v-ați hotărât să vânați duci și acum ați pus ochii pe bieții Adam și Jamie.

— Nici pomeneală, spuse Pandý, în ai cărei ochi se ivise o strălucire malițioasă. Nu ne anunțăm logodnele, înainte de Andy. De fapt, Geoff, motivul care ne-a adus la Londra este dorința noastră de a-ți găsi o soție.

Expresia ei îi amintea uimitor de bine de Bellington. Împreună, ar fi făcut o pereche periculoasă.

— Nu fi răutăcioasă, P, o admonestă cu blândețe Amanda, aruncându-i în același timp o privire de avertisment. Ce vrea să spună P, dragă Geoff, este că lady

Sarah a hotărât că avem nevoie de aerul oraşului.

Geoff observă privirile schimbate între cele două gemene şi deveni şi mai neliniştit. Puneau ceva la cale şi, ţinând seama de experienţele lor din trecut, nu putea să fie decât ceva dezastruos. Gemenele aveau intenţii bune, dar creierele lor erau ca baloanele de săpun, mai bune să facă spumă şi să amuze, decât să ţeară vreun complot.

— Ne pare teribil de rău că lucrurile s-au stricat între tine şi Andy, continuă neabătută Pandy. Am crezut cu adevărat că v-am putea aduce unul lângă celălalt, dar... ei bine... singurul lucru pe care mai putem să-l facem acum este să-ţi găsim o altă nevastă.

Amanda suspină - sau poate suspinul fusese al lui - dar Pandy nu putea fi oprită.

— Spune-ne doar un nume, dragă Geoff şi, înainte de sfârşitul sezonului, vei fi cununat.

Acum ofta de-a binelea.

— Pun rămaşag pe tot ce am mai sfânt că te putem duce la altar, flecari Pandy, bâţâind un deget spre el.

Să-i găsească lui o nevastă? Geoff hotărî să pună capăt situaţiei.

— Doamnele adevărate nu pariază, spuse el băţos. Ar trebui să-ţi fie ruşine şi ție la fel.

— Nu fi încuiat. Pariurile sunt la modă. Păi, Jamie pariază tot timpul.

— Un motiv în plus să n-o faci, iepuraş. Averea lui Bellington nu este chiar un sac fără fund, după cum bine ştii.

— Of, Geoff, nu laşi niciodată să treacă de la tine. Păi, se zvoneşte...

— Refuz categoric să pariez, o întrerupse el, bucuros să schimbe vorba.

Pandy se blocă o clipă, după care se întoarse către sora ei geamăună. Amanda ridică din umeri şi remarcă faptul că Geoff admirase întotdeauna sabia tatălui lor.

— Atunci, pe sabie, decretă ea, încrucişându-şi cu mare satisfacţie braţele pe piept.

Geoff schiţă un zâmbet ironic.

— Ați încetat să mai gândiți, găștelor? Nu vă trece prin cap că poate Andy nu vrea s-o piardă?

— Pentru că a fost a tatii? Dacă e așa de sentimentală, de ce ți-a dat tabachera lui?

— Of, P, a făcut-o ca să-l împiedice pe tata s-o amaneze, îi spuse Amanda încet. Doar știi cât de tare a suferit când tata a vândut totul pentru încă o rundă la table.

Geoff abia dacă le auzea. Se gândea la chipul fermecător al lui Andy din clipa când îi dăduse tabachera. „Ca să nu mă uiți niciodată”, îi spusese ea și! pusese, cutiuța în palmă.

Să nu mă uiți... în toți acești ani, trăise cu gândul. De a se întoarce la ea, fără să-și facă vreo grijă că fata ar putea să se sature de așteptare. Scoase tabachera din buzunarul vestei și o privi cu regret. Cu siguranță că îi va lipsi, însă sosise vremea să-și ia adio de la ea - și, totodată, de la această parte a vieții lui.

— Poftim, le spuse el gemenelor. Luați-o.

Amândouă îl priviră uluite.

— Tabachera tatii? întrebă Amanda, după care Pandy preciză că, desigur, Geoff voia să le-o ofere ca parte din pariu. Câtă lipsă de atenție să uităm să-ți cerem partea, deși, cine știe...

Geoff nu avea de gând să mai facă un pariu.

Își pusese deja în joc caii, prietenia cu Foxiey și Bellington și afecțiunea față de lady Sarah.

— N-am de gând să pariez, le spuse el sec. Chiar așa, cred că ar cam trebui să renunțați la viciul ăsta, mai ales că nu vă prea pricepeți.

— Mai vedem noi, spuse Pandy, pe un ton rău prevestitor și se întoarse să plece.

Pesemne că gemenele astea își zgândărea creierul, decise Geoff, în timp ce le privea valsând. Cum altfel ar fi lăsat el să-i scape o asemenea ocazie de câștig? Dacă tot trebuia să parieze, ar fi putut s-o facă pe câine.

Clătină din cap nemulțumit și se îndreptă smasa cu gustări și răcoritoare, unde găsi multe ornamente, decât

mâncare. Împrăștiate ici-colo, niște fărâme de prăjitură în câteva farfurioare și câte un cub de gheață în câteva pahare cu puncti. Își luă un pahar, cu gândul că erau puține speranțe ca lichidul să-și merite numele.

Era scârbit – pentru că băutura aceea insipid nu-i plăcuse – când lady Sarah apăru alături.

— Amelia a fost întotdeauna zgârcită, bodogăni ea, deși, de când nu mai pune pariuri cu mine, ar fi trebuit să-și poată permite să ofere un puncti adevărat. Crezi că are o picătură de lichior?

— Mi-e teamă că nu.

— Și se mai miră de ce jumătate din invitați au plecat la Melbourne House.

Lady Sarah se întinse după un pahar, înainte de a continua:

— E acolo, îi spuse, așteptându-se, după cum o arăta, ca Geoff să știe exact despre cine era vorba.

Cel mai rău dintre toate era, însă, că știuse, chiar înainte de a urmări privirea lui lady Sarah, despre cine era vorba. Cu un sentiment de ușurare, pe care și-l găsi cu totul și cu totul exagerat, Geoff o găsisese, în sfârșit, pe Honor Drummond.

8

Generalul Drummond nu se simțea bine la balul dat de Makepeace. Cumpărarea unor haine noi, de gală i se păruse inutilă și de nedorit pentru punga lui care se micșora zi de zi. Numai că lady Sarah insistase, spunându-i că astfel o va ajuta pe Honor să revină mai repede în grațiile societății din care făcea parte, iar Drummond, în adâncul sufletului lui, știa că datorează acest lucru dragii, iubitei sale Evelyn, care ar fi vrut și ea ca fiica lor să ajungă bine.

Poate că ar fi fost de așteptat ca von Studhoff să stea lângă ei, dar acesta părea pornit să invite fiecare fată din salon la dans. Biata Honor, își spuse Drummond, dar când o privi, văzu că ochii ei plini de dor nu erau îndreptați către baron, ci către Lennox.

Geoff rămăsese cu ochii pironiți la Honor, după ce

lady Sarah îl îndrumase spre locul în care se afla. Era îmbrăcată din nou în culori șterse și era flancată, de o parte, de tatăl ei, iar de cealaltă, de von Studhoff. În îmbrăcămintea aia cenușie părea mai degrabă o potârniche prinsă în laț. Geofi se trezi spunându-și că ar fi minunat să fie liberă – ce vesel ar fi fost să o privească cum își ia zborul.

Numai că gândul acesta intra în sfera romantismului, or Geoff nu era – și nici nu va fi vreodată.

— Romantic.

Enervat de fantasmele care îi bântuiau mintea, s-ar fi întors să plece, dacă Honor nu și-ar fi ridicat genele tocmai atunci. Când privirile lor se întâlniră, se găsi prins în laț.

Apoi, zâmbindu-i abia perceptibil, Honor îi făcu cu ochiul.

Geoff încercă să se înfurie, să arate că dezaprobă ceea ce vede, dar în privirea lui nu lipsea și o sclipire de admirație. Întorsese cărțile împotriva lui atât de cutezător, încât Geoff nu se putu abține să nu-i zâmbească și el.

Simți împunsătura bastonului lui lady Sarah.

— Invit-o la dans, lătră ea. Arată-i fetișcanei ăsteia că nu muști.

Geoff ar fi putut să insiste, până în zori, că nu avea să se lase pedepsit de lady Sarah, dar, în sinea lui, perspectiva de a dansa nu i se părea neplăcută.

Își croi drum până la miss Drummond. La urma urmei, era un dans popular nevinovat, așa că nu trebuia să te obosești din cale afară cu conversația, în timpul lui. În plus, trebuia neapărat să lămurească lucrurile privind câinele.

Când ajunse lângă cei doi Drummond, baronul își luase deja tălpășița, dar sentimentul de ușurare care îl cuprinsese păli sub privirea posacă a generalului. Era o privire care-i transmitea un mesaj foarte clar. O fi fiind Geoff duce de Lennox, răsfățatul înaltei societăți, dar, în treburile familiei Drummond, generalul dădea ordinele.

Geoff strânse din dinți și îl întrebă politicos de sănătate, se interesă de călătoria generalului în Scoția și

de cum mai mergeau lucrurile la Ministerul de Război. Întrebă chiar de baron, la care generalul mormăi ceva care însemna că baronul plecase s-o invite la dans pe miss Blackledge. Dată fiind situația, Geoff îi sugeră că ar dori să facă, împreună cu miss Drummond, câțiva pași de dans. Această propunere nu-l încântă pe general, dar, întrucât fiica lui îl și luase pe Geoff de-o mână, nu mai avea ce să facă pentru a rămâne în limitele politetii.

— Vreau să-ți mulțumesc... zise miss Drummond când se găsiră față în față, la formarea perechilor pentru dans.

— Trebuie să... spuse și Geoff, exact în același timp, ceea ce îi făcu pe amândoi să suradă. Te rog, continuă el, spune dumneata mai întâi ce aveai de spus.

În clipa aceea, porni muzica și se văzură siliți să se depărteze unul de celălalt. În vreme ce ea se rotea într-o direcție, iar el în alta, îi studie fiecare mișcare. În ciuda veșmintelor ei ponosite, arăta cum nu se putea mai bine. Cu obrajii trandafirii și ochii scânteietori, era irezistibilă. Exuberanța ei era molipsitoare și nici chiar von Studhoff n-o putea diminua.

Era atât de fascinat de bucuria imensă pe care i-o producea dansul lui Honor încât, atunci când se găsiră din nou față în față, uită complet de câine.

— Nu e minunat? spuse ea, cu respirația întretăiată. Îmi place la nebunie să dansez. Nici nu-ți dai seama cât de mult mi-a lipsit dansul în Scoția. Mătușa Regina consideră dansul ca pe o crimă, îmi interzicea până să și fredonez o melodie.

— Aha, deci știi să cânti?

— Nu pot să țin o notă mai mult de o secundă, recunosc eu, cu un surâs vinovat. Ar putea fi și unul dintre motivele pentru care mi-a interzis să cânt.

Abia avu timp să râdă că ea se și învârti încă o dată, ca un fluture care se îndepărtează cu aripile întinse și îl cuprinse o dorință nebună de a porni după ea s-o prindă.

Bineînțeles că n-o făcu, dar numără pașii de dans până ce ajunse din nou lângă ea. Îi zâmbi, nerăbdător să reia conversația, fără să observe că în salon apăruse

Richard Duncan. Abia când cineva pomeni că la brațul acestuia se afla Andy, Geoff păru să ia cunoștință de apariția lui.

Pentru moment, toate gândurile lui Geofi se năruiră, oprind timpul în loc.

Honor se uita și ea într-acolo, mirată că Lennox se oprise din dans. Primul ei gând fusese că l-a călcat pe picior sau că a spus ceva rău, dar o simplă privire asupra chipului lui îi dădu de înțeles că ea era ultima ființă la care s-ar fi gândit în acea clipă.

Se uită peste umăr, deși știa ce avea să vadă. Oricine și-ar fi petrecut ultimele săptămâni în Londra ar fi auzit vorbindu-se despre povestea lui Geoff și miss Gratham.

Cu toate corăbiile înecate, Honor înțelegea acum că se amăgise amarnic. Nu avea niciun rost să învețe cum să-l farmece. O simplă privire îi fusese de ajuns ca să-și dea seama că, oricât de mult s-ar strădui să-l cucerească, Lennox nu i-ar putea oferi niciodată mai mult decât o simplă afecțiune.

Era îndrăgostit de Andrea Gratham.

Încerca să-și spună că nu avea mare însemnătate, că n-ar fi fost prea greu să găsească pe altcineva care să-l înlocuiască pe baron, dar durerea și deziluzia crescuseră în sufletul ei atât de mult, încât amenințau să-i cuprindă toată ființa. Văzuse cât de minunat ar putea fi. Nu, simțise. Aici, în ringul de dans, în vreme ce Lennox îi zâmbea, cunoscuse vraja care leagă doi oameni.

Își dăduse seama prea târziu cât de mult îi plăcea acest bărbat. Vai, domnia sa purta o mască aproape impenetrabilă, dar în adâncul ființei lui, oricât de bine o ascundea, avea o inimă de aur, despre care se pomenea atât de des. Fericita Lolly nu-și putea găsi un cămin mai bun, chiar dacă nu era decât temporar.

Ce bine ar fi fost să-și găsească și ea unul asemănător.

Conștientă că ieșiseră din ritm și celelalte perechi îi priveau pline de curiozitate, Honor se hotărî să nu rămână acolo, atât de total ignorată și nedorită. Își mușcă buzele,

murmură rapid o scuză neconvențională, după care plecă în grabă.

Se îndoia că Lennox îi auzise scuza.

N-o auzise; știa doar că plecase. Înfruntând privirile iscoditoare și chicotelile, își dădu seama că trebuia să explice celorlalți de ce ieșiseră din dans.

A naibii fetișcana asta, își spuse el, în gând, în timp ce se scuza și părăsea ringul de dans. Se simțiseră splendid până când...

Stânjenit, își aminti cum se oprise când zărise chipul frumos al lui Andy. Cât de feminină și candidă i se păruse în rochia aceea elegantă. Și, totuși, era atât de îndepărtată, atât de imposibil de atins! Văzuse în ea tot ceea ce ar fi putut să aibă, dar pierduse.

Richard era cel mai fericit pământean. Un pic mai multă vigilență din partea lui Geoff și ar fi putut să stea el acolo, în locul lui Richard.

Dar, cu cât îi privea mai mult, cu atât își dădea seama mai bine că Richard și Andy se potriveau de minune, că se completeau unul pe celălalt în mod fericit și că privirile pe care le schimbau vorbeau despre un secret cunoscut numai de ei doi. Înțelegerea tainică dintre ei depășea orice afecțiune pe care Andy și Geoff ar fi putut s-o împărtășească vreodată unul celuilalt.

Ciudat, exact acela fusese momentul în care își amintise de partenera lui de dans.

Miss Drummond nu se rotise după cum cerea muzica, ci rămăsese lângă el, privindu-l cu ochii ei mari plini de mâhnire dar și de uimire. S-ar fi convenit ca el să spună ceva, acum își dădea seama, pentru că, înainte de a-și reveni, ea zburase lângă baron, unde era de datoria ei să se afle.

— Văd că n-o duci rău la Londra, îi spuse Richard, care apăruse brusc lângă el. Numai dacă ai avea și un valet mai grijuliu. Ar fi fost mai bine dacă ți-ai fi făcut singur nodul la cravată.

Andy, care stătea lângă el, râse ușor.

— Ba cred că el și l-a făcut. După cât îl cunosc, Geoff

nu a angajat nici acum un servitor. Nu i-a plăcut niciodată să-l sâcâie alții.

Poate că Andy avea dreptate, își spuse Geoff iritat, când pretinsese că se cunoșteau prea bine ca să riște să se căsătorească. Pe Richard n-ar fi îndrăznit niciodată să-l tachineze astfel.

— Ei și ce faceți la Londra? îi întrebă el, ca să schimbe subiectul.

Andy zâmbi.

— Eu am venit să mă bronz. Lady Sarah crede că am nevoie de niște bronz de oraș. Îți dai seama? Cred că se așteaptă să învâț să dansez.

Geoff știa cât de nepotrivită era Andy pentru astfel de dresură și râse.

— Chiar așa, continuă ea, aruncându-i un zâmbet trist. Totuși, o lăsăm în voia ei, cel puțin până când găsește altceva cu care să-și umple timpul. Cunoscând înclinația ei către pețit, sperăm să-i îndreptăm interesul în direcția aceasta. Nu-i așa că nu cunoști o astfel de victimă de-a ei, nu, Geoff? Ce spui de tânăra domnișoară cu care tocmai ai dansat?

— Honor Drummond? spuse el, cu vinovăție, conștient că ochii lui o priveau încă intens. Îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc, fetiço, dar mi-e teamă că e deja luată. De baronul von Studhoff.

Le făcu semn cu capul către perechea nepotrivită despre care vorbise.

— O fată așa de atrăgătoare, măritată cu țăpul ăla bătrân, zise Andy ceva mai încet. Vai, Geoff, sunt convinsă că faci o greșală.

— Încă nu e chiar măritată, simți el să adauge. Abia la sfârșitul lunii va fi.

Richard zâmbi, urmărind privirea lui Geoff care cerceta încăperea.

— Mi-o amintesc pe Honor. Nu mi-am dat seama că este ea, dar țin minte că avea un simț al umorului teribil și un mod foarte original de a vedea lucrurile.

— Mi se pare exact tipul de femeie pe care mi-ar

plăcea cel mai mult s-o cunosc, spuse Andy și îl privi pe Geoff cu mare interes. Fii drăguț și fă-ne cunoștință.

Descumpănit, Geoff protestă vehement, dar Andy obținuse întotdeauna ce dorise de la el, pentru că îl intimidă. Chiar acesta fusese motivul pe care îl invocase ea când refuzase să se mărite cu el. Îi spusese că era prea drăguț ca să-i spună vreodată nu.

Și avusese dreptate. Și acum se hotărî, în fine, să le facă cunoștință. Baronul, încântat să-l cunoască pe ducele de Fairbright, făcu tot ce-i stătea în putință ca să monopolizeze conversația. Asta, însă, nu-l deranja pe Drummond, care abia observa dacă mai era și altcineva în încăpere sau nu. Fiica lui, care își pierduse cu totul strălucirea de mai înainte, îi răspundea lui Andy mai mult monosilabic.

Urmărind scena, Geoff se simți decepționat. Ar fi vrut ca ei s-o placă pe miss Drummond, dar atâta timp cât ea rămânea mută, erau slabe speranțe ca acest lucru să se întâmple.

Și, ca și cum toate acestea n-ar fi fost destul de supărătoare, apărui și Fortesque. Geoff se temu că acesta avea de gând să-l sâcâie pe tema pariului lor, dar persoana vizată de proastele intenții ale lui Fortesque era miss Drummond.

— Ceva pariuri câștigate în ultima vreme? o întrebă el.

Ea se înroși, aruncă o privire neliniștită spre baron și răspunse, cât se poate de calm, că renunțase la acest viciu.

Fortesque clătină din cap și se întoarse spre Geoff.

— Sper că n-ai renunțat și tu, bătrâne. Am auzit că Mortimer și Spencer au de gând să participe la cursa de mâine. Greu să rezisti la o asemenea ispită, nu?

Dificultatea era, după cum se exprimase odată Geoff, să găsești pe cineva atât de prost, încât să parieze pe Mortimer.

— Ți-e teamă să pariezi, Stone?

— Cred că stai de vorbă cu Lennox.

Pe obrajii domnișoarei Drummond apărură două pete

trandafirii, ca și cum și ea s-ar fi simțit iritată de impertinența lui Fortesque.

— Ducele de Lennox.

Geoff se abținu să nu zâmbească și își spuse că se putea apăra și singur.

— Dar tu, dragă Honor? insistă Fortesque. Nu ți se potrivește, să roșești degeaba. Cât de bine îmi aduc aminte de câte ori ai câștigat rămășagurile pe care le-ai pus!

Pe buzele ei se ivi un început de zâmbet ironic, dar și-l opri, aruncând o privire fulgerătoare spre baron.

— Nu mă mai interesează subiectul acesta, spuse ea imperturbabilă. Prefer să uit partea nechibzuită a tinereții mele.

Fortesque nu se dădu bătut și insistă, spunând că el știa mai bine și, neîndoielnic sâcâiala ar fi continuat dacă Andy n-ar fi intervenit, punându-i lui Honor o întrebare. Când ea se întoarse să-i răspundă, Fortesque îl împunse pe Geoff în coaste.

— Vezi? Ți-am spus eu, s-a cumițit, îi șopti prostul. N-ai nici cea mai mică șansă să-ți păstrezi caii.

Geoff își spuse că Fortesque era orb. Chiar și în scurta perioadă pe care o petrecuse alături de miss Drummond, Geoff văzuse că barometrul, care arăta limpede reacțiile ei, se afla în ochii ei deosebit de expresivi. Orice prost putea să vadă neliniștea din privirile pe care le îndrepta spre baron, dar numai Geoff putea să-și dea seama de dorința ei nebună de a merge la cursele despre care se vorbea. În plus, la prima ocazie, care i s-ar ivi, ar paria.

Aproape că s-ar fi oferit s-o însoțească el, dacă o asemenea prostie n-ar fi fost spulberată de apariția Hermionei și a lui Iris. Amândouă erau gătite de zile mari și se așezară de-o parte și de alta a domnișoarei Drummond, ca doi îngeri protectori, cum se și credeau. Fortesque îngăimă o scuză și își luă tălpășița, iar Andy și Richard îl urmară nu după mult timp. Fără îndoială că verișoarele lui Geoff îi ceruseră baronului să anunțe că era târziu și că el, ca și cei doi Drummond, trebuia să plece.

Când o văzu pe Honor, avându-l în spate, ca o trenă, pe von Studhoff, Geoff nu mai găsi niciun motiv să zăbovească. Ciudat, dar se simțea răvășit, ca și cum ar fi fost prins într-un vârtej, luat pe sus și-apoi așezat la loc pe pământ, cu toate emoțiile lui știute, înlocuite de unele noi, necunoscute.

Tot drumul până acasă, nu-i ieși din minte că uitase să facă ceva, dar nu-și aminti decât atunci când trecu pe lângă grajduri și auzi lătratul de bun venit. Blestematul de câine!

Scoase un oftat. Era simplu, trebuia să întoarcă trăsură și să plece la casa generalului, ca să-i lase domnișoarei Drummond câinele.

Dar, când Lolly sări pe el, fericit să-l salute, Geoff acceptă gândul că prostul ăsta de câine ar putea să rămână acolo peste noapte.

Dar mâine, după curse...

Își închipui expresia de mirare din ochii lui miss Drummond și își spuse că nu era nevoie să se pună în mișcare la ora aceea înaintată. Putea foarte bine să aștepte până dimineață.

La urma urmei, știa precis unde putea să o găsească.

9

Miss Drummond nu-l dezamăgi.

Dar nu Geoff fu cel care o găsi pe ea, dimineața următoare; Lolly, cocoțată pe canapea lângă el, în trăsură, scoase un lătrat de identificare și sări să-și întâmpine stăpâna.

Știind că merge într-un loc unde nu era prea multă lume, miss Drummond își adusese cu ea camerista și un lacheu. Era o încercare de a respecta bunele maniere, încercare dificilă, judecând după privirile vinovate pe care le arunca peste umăr. Lui Geoff, care îi trecu prin minte că trăsură ar fi putut fi șterpelită din nou de la tatăl ei, îi veni greu să nu se amuze. În plus, bucuria cu care se întâlneau, cățel și stăpână, ar fi putut să facă până și o piatră să zâmbească.

Dar, chiar în momentul când zâmbea, apăru din

partea dreaptă Fortesque.

Se înțelege că lui Geoff nu-i plăcu apariția acestuia. Fortesque avea un miros de ogar: adulmeca cele mai recente zvonuri. Geofi se duse spre miss Drummond ca să-i ofere protecție, pentru cazul în care ar avea nevoie.

— Am vrut să spun, explică Fortesque, în timp ce, ca din întâmplare, o îndepărtă pe miss Drummond de servitori, este că eu însumi nu pot să rezist pariurilor. Dacă câștig, îmi triplez veniturile. Mortimer s-a antrenat zilnic de când a murit mătușa lui și i-a lăsat murgii aceia. N-am văzut niciodată o pereche mai frumoasă, dacă lăsăm la o parte, bineînțeles, caii lui Lennox. Totuși, nu se întrece cu Lennox, nu-i așa? Nu, ci cu Spencer și, fie vorba între noi doi, putem s-o facem lată.

— Lată?

— Să ne tragem un profit de zile mari. Uite, am adus registrul de pariuri. Nu e nevoie decât să-ți scrii numele, chiar aici...

Geoff și-l închipui cum se duce la familia White și le arată cu degetul numele ei, folosindu-l ca să atragă atenția celorlalți asupra lui. O văzu pe miss Drummond luând registrul și iuți pasul, apropiindu-se de ea.

— Îmi pare rău, o auzi el spunând, încruntată, în timp ce studia numele trecute în registru. Am atât de puțin de pus în joc.

Geofi se întrebă dacă observase că toate numele peste care trecuse cu privirea erau numai de bărbați.

— Nu are importanță, zise Fortesque. Este un amănunt. Pariul contează.

Erau zvonuri că Fortesque devenise un nelegiuit, că își satisfăcea viciul ademenind fetișcane în locuri mai puțin respectabile din Londra; numai un nemernic s-ar fi înjosit într-atâta încât să tragă pe sfoară bieteile femeii naive. Geoff strânse pumnii, pentru că simțea că îl mănâncă palmele să-i scape vreuna în maxilarul lui pătrat.

Cu un simț acut, pe care numai animalele se pare că îl posedă, Lolly începu să latre neliniștit. Alergă la Geoff, sărind și trăgându-l de mânecă, ca și cum ar fi urmărit să-i

conducă și să-i îndrepte pumnul spre bărbia lui Fortesque.

— Ah, aici erai, miss Drummond, spuse Geoff, conștient că acum atenția celor doi era ațintită asupra lui. Lady Sarah m-a trimis să vă prezint scuzele dumneaei. A fost nevoită să plece. Cred că are probleme cu stomacul.

— Lady Sarah? făcu Fortesque, care, din gălbejit cum era de obicei, deveni alb la față.

Geoff își aminti că după cum se spunea, lady Sarah își folosisese nuiua blestemată și asupra lui Fortesque; acesta îi escrocaser nepotul.

Ca să fiu mai precis, dumneaei a fost aici, spuse Geoff, privind cum îngheață un surâs pe buzele domnișoarei Drummond. Dar, înainte de a pleca, mi-a cerut să-i conduc fina acasă. „Să-mi salvezi fina de persoane nedorite”, a spus dumneaei.

Fortesque o privi pe miss Drummond de-a dreptul alarmat. Înșfacă registrul și îl ascunse la spate.

— Cerule, cum a mai trecut timpul, spuse el. Trebuie să mă întorc la petrecerea mea. Să urmăresc cursa.

Se răsuci pe călcâie, duse registrul la piept și plecă în grabă.

— Îmi pare rău că te-am întrerupt, zise Geoff, în vreme ce îl urmărea cu privirea pe Fortesque, care se îndepărta, din ce în ce mai repede. Omul ăsta este un ticălos fără pereche. E cunoscut faptul că a dus la ruină pe mulți, cu schemele lui „sigure”.

— Dar eu nu...

— Trebuie să te previn că este și gură-spartă. Cele mai multe zvonuri din oraș provin de pe buzele lui.

— Dar eu...

— Și cum pot să înțeleg dorința ocazională a cuiva de a face pariuri, miss Drummond, sper că nu trebuie să-ți spun eu că ar fi mai înțelept din partea dumitale, dacă ai alege o altă alternativă de a paria.

Miss Drummond lăsă capul în piept.

— Un registru de curse este public, se simți el dator să-i explice. Numele dumitale ar fi circulat în: fiecare club din Londra.

Când văzu că ea nu spune nimic, adăugă exasperat:

— Dacă tot vrei să pariezi, n-ai putut să găsești un domn mai de încredere?

— Un domn de încredere? zise ea uluită. Vreți să spuneți că e vorba chiar despre dumneavoastră?

— Eu, cel puțin... spuse el, recăpătându-și destul de mult din demnitate, până când observă strălucirea din ochii ei.

Nu mă crede, gândi el.

— Dacă vrei să știi, sunt chiar expert în speculații.

— Am auzit și eu, spuse ea din toată inima și începu să râdă. Vai de mine, mă hotărâsem să nu mai pariez niciodată. Am descoperit că mi-a fost ușor să rămân imună la tentațiile cu care mă provoca Fortesque, dar acum mă tem că, datorită seriozității și priceperii dumneavoastră, la astfel de lucruri, mi-ați oferit o tentație prea puternică.

Geoff era surprins de cât de mult se bucura ea de gluma lor. O cercetă cu atenție și găsi că rochia albastră și boneta asortată îi veneau foarte bine. Ar fi vrut, totuși, mai multe bucle, scăpate de sub bonetă și el să fie, în locul brizei, cel care să se joace cu ele.

— Cred că trebuie să-l aleg pe Mortimer, zise ea. Noua lui pereche de cai rivalizează cu a dumneavoastră, așa se spune.

— Nici gând!

Miss Drummond îl privi, cu capul înclinat ușor.

— Dacă vrei să-ți retragi oferta...

— Nu mă dau niciodată înlături de la un pariu. Care e miza?

Ea surâse.

— Nimic mai lumesc ca banii, sper. Nu am prea mulți.

Niciunul dintre pariurile pe care le făcuse Geoff, în ultima vreme, nu fusese câștigător, de ce ar fi acesta altfel?

— Mai bine am paria pe câine, spuse el mângâindu-l pe Lolly.

— Of, Doamne, exclamă ea, înroșindu-se și privind în jos, la câine. Nici nu ți-am mulțumit până acum că ai salvat

viața lui Lolly. Cred că îți închipui că sunt o ingrată.

— Te rog, o opri Geoff, tulburat în mod straniu. N-am făcut decât ceea ce ar fi făcut oricare alt om în locul meu.

Ea clătină din cap.

— Nu faceți pe modestul cu mine. Dacă generalul ar ști că Lolly trăiește, l-ar uide bucuros.

Se uită în ochii lui, cu ochii ei verzi, atât de verzi încât lui Geoff îi fu teamă că s-ar putea pierde în strălucirea lor.

— Voiam să-ți mulțumesc aseară, continuă ea, dar m-am temut de general. Numai dacă ar fi auzit pomenindu-se numele lui Lolly, ar fi fost cuprins de apoplexie.

Geoff își aminti că ea începuse să-i vorbească înainte ca pașii dansului să-i despartă și își mai aminti că, după aceea, generalul fusese tot timpul pe aproape, suficient de aproape ca să o poată auzi.

— N-am avut intenția să abuzez de generozitatea dumneavoastră, continuă ea. Aș fi venit ieri după Lolly, imediat ce baronul m-ar fi lăsat o clipă liberă, dar, când a plecat, era deja foarte târziu.

Geoff, cufundat în ochi ei, trase concluzia că numai un nemernic ar fi putut lăsa câinele să suporte furia generalului.

Dar, înainte de a găsi o soluție, se ivi un băiețel, alergând de-a lungul curbei drumului.

— Vin! strigă el, chiar când tropotul cailor se auzea ca un tunet.

— Vai de mine! strigă miss Drummond, cu răsuflarea întretăiată, pe când se întorcea la caleașcă. Cursa! A început!

Fortesque abia auzi tropotul cailor, prea preocupat fiind de gândurile lui. Baronul nu avea să fie prea încântat. La dracu', de ce trebuia să distrugă Stone tot ce își punea el în gând să facă?

Refuza să-i spună Lennox. În mintea lui, era o nedreptate strigătoare la cer ca un risipitor, ca Stone, să aibă un titlu și avere, iar el să slugărească oameni, ca baronul.

Și von Studhoff nu avea să se bucure prea mult când avea să afle că Stone o salvase pe miss Drummond, în dimineața aceea.

Dar de ce o făcuse? se întrebă el. În tot cazul nu ca să împiedice ca numele unei fetișcane îndărătnice să fie trecut din club în club. Mai demn de crezare este faptul că Stone a vrut să-și folosească privirile și farmecul, ca să-i sucească fetei capul, mai ales că știa că, atât de tânără cum e, Honor Drummond era gata să muște din momeală. Păi, ar fi putut să capete suficient de mult curaj, ca să-l respingă pe baron.

Fortesque se încruntă. Dacă o făcea, el avea să piardă nu numai un pariu, ci și venitul care provenea de la baron.

Lua-l-ar naiba de zece ori pe Stone. Ce era de făcut?

Ca și cum ar fi primit un răspuns, se auzi o voce care spunea că alergătorii se loviseră unul de celălalt și că întrecerea trebuie repetată. Se însenină brusc. Cum era sigur că soarele răsare, era la fel de sigur că miss Drummond se va întoarce ca să participe la cea de-a doua întrecere.

Iar mâine, își promise solemn, va găsi o cale ca s-o întâlnească când va fi singură.

10

Miss Drummond îi urmări, cu o privire plină de regret, pe Mortimer și Spencer, în timp ce își continuau drumul, încetinind.

— Vai, uitasem cât de distractiv este!

Geoff zâmbi, cu multă simpatie.

— Nici că există o modalitate mai plăcută de a-ți petrece dimineața. Ce bine că au de gând să repete cursa. Dacă ar fi terminat la egalitate, ar fi fost o afacere proastă pentru noi.

Ea îl privi mirată.

— Proastă?

— Ți-ar fi înjumătățit câștigul. La urma urmei, amândoi am câștigat.

Ochii începură să-i strălucească.

— Ah, dar amândoi am și pierdut. Și, apoi, dacă se reia cursa, voi avea încă o șansă de câștig.

— O a doua șansă, într-adevăr. Ai de gând s-o ștergi din nou de acasă?

Spre surpriza lui, ea nu încercă să nege că procedase astfel. În schimb, îi zâmbi supusă.

— Nu s-ar fi convenit, nu-i așa? Numai că, Dumnezeuule, ce ai fi făcut în locul meu? Ai fi stat mulțumit într-un salon sufocant și ai fi așteptat să auzi rezultatele, sau ai fi urmărit cursa?

— Te înțeleg foarte bine, numai că nu eu sunt acela care trebuie convins, miss Drummond. Pot să îndrăznesc să-ți amintesc că e timpul să te conduc înapoi la tatăl dumitale?

— Nu te deranja. O am pe Betsy cu mine și...

— Ai uitat de Fortesque? o întreabă Geoff, arătând spre locul de unde erau urmăriți de acesta.

— Dacă nu te conduc acasă acum, insistă Geoff, ar putea să pună la îndoială baliverna aceea despre boala de care suferă lady Sarah. Tipul ăsta este un pungaș cum rar se întâlnește. Atât tatăl dumitale, cât și baronul ar putea afla că ai fost aici, în această dimineață.

Obrajii îi căzură. Erau atât de inerți, încât Geofi se gândi că n-ar fi trebuit să pomenească, nici în ruptul capului, de mitocanul acela de german.

— Hei, strigă el peste umăr către servitorii ei, în! Vreme ce o îndemna pe miss Drummond să intre în caleașcă. Urmați-ne acasă. Stăpâna voastră călătorește împreună cu mine.

La auzul cuvântului „călătorește”, Lolly scoase un lătrat scurt și se năpusti în caleașcă.

— Cred că n-am fi putut găsi o dădacă mai bună, mormăi Geoff înveselit. Nici că aş putea înlătura animalul de pe banchetă, când își închipuie că am nevoie de companie.

— Animalul? spuse miss Drummond surâzând timid, în timp ce Geoff o ajuta să urce în caleașcă. Încă nu te-a convins că Lolly e cel puțin pe jumătate uman?

Geoff zâmbi cu neîncredere și se așeză pe banchetă.

— Acum, că tot a venit vorba, observ că există o anumită asemănare între lady Sarah și Lolly. Presupun însă că Lolly nu are baston.

Miss Drummond râse și îl bătu pe Lolly cu afecțiune pe blană, dar se trase îndărăt cu repeziciune.

— Vai de mine, spuse ea, ținându-și răsuflarea și strâmbând din nas. Ce e cu mirosul ăsta?

— Lolly a stat în grajd, îi explică Geoff, ușor jenat. Atât am putut face pentru el.

— Aha, în cazul acesta sunt convinsă că s-a distrat de minune. Lolly adoră caii. M-am întrebat adesea dacă acesta este motivul pentru care nu-l poate suferi pe baron. Am auzit că își biciuiește caii.

O cuprinse un tremur și Geofi se simți și el cuprins de fiori, când se întreabă asupra cui s-ar mai considera baronul îndreptătit să-și folosească biciul.

— Îmi pare rău, Lolly, spuse miss Drummond.

Te întorci la bucătărie acum și faci o baie bună.

Geoff își aminti de ultima ei încercare în această privință.

— Poate că ar fi bine să mai stea în grajdul unchiului meu, o vreme, se oferi el pripit, prea preocupat să cârmească trăsura spre oraș, ca să se gândească serios la propunerea pe care o făcea.

— Nu se poate.

Protestul fu urmat de un zâmbet sfios.

— Adevărul este, continuă ea, că mi-a fost tare dor de Lolly. Nu știu dacă mă voi obișnui vreodată cu gândul că locuiește într-o altă casă.

Geoff ar fi fost tentat să creadă că toate acestea nu erau decât trucuri femeiești, dar, întrucât miss Drummond îmbrățișă din nou câinele, fără să strâmbе cătuși de puțin din nas, se lăsă convins că emoția era reală.

— Poate te-ai simți mai bine dacă ai ști că Lolly are un cămin potrivit. Aș putea să mă interesez printre cunoștințele mele din oraș. Trebuie să fie cineva care are nevoie de un câine.

— Te-ai deranja atât de mult? Pentru mine... adică pentru Lolly?

Geoff își întoarse privirea spre ea. Dar îmi place la nebunie să salvez domnițele aflate la ananghie, vru el să spună, dar scăpă de o asemenea idiotenie numai datorită faptului că trăsura depășise un șanț. La prima lor întâlnire, își amintea el acum, spusese mai multe lucruri de genul acesta. Dar nu el era cel care trebuia să amintească de incident, în niciun caz dacă ea nu avea decența să o facă.

— Problema este, adăugă ea repede, că poate ar fi mai bine pentru dumneata să nu-mi pomenesci numele în fața prietenilor dumitale.

Se întoarse ca să se uite din nou la ea.

— Nu sunt chiar un exemplu de bună creștere, în societate, continuă ea, cu ochii la mâinile înmănușate pe care și le ținea în poală. Știu că am comis greșeli de neiertat.

— Cred că pe vremea aceea, lipseam din oraș, spuse Geoff, cu speranța că, dacă tot vorbea despre trecutul ei, ar fi putut să-și amintească și episodul legat de el. Printre aceste greșeli se numără și crime, bătaii crâncene sau doar duelări, în zori?

Ea zâmbi cu amărăciune.

— N-am vrut niciodată să fac lucruri rele. Se pare că am doar acest talent deplorabil, de a face ceva și de a gândi prea târziu. Maestrul meu de arme mă dojenea tot timpul pe această temă.

— Maestrul dumitale de arme?

— Am primit o educație ceva mai aparte, spuse ea, oftând. Generalul a fost crescut militar, trebuie să-l înțelegi. Era prea ocupat ca să mai vadă și de educația unei fete, așa că și-a văzut de statul major și a pus sarcina educației mele în cărcă oricui se afla în repaus, în momentul respectiv, sau avea nevoie de bani peșin. În vreme ce celelalte fete învățau să brodeze și să susțină conversații politicoase, eu eram învățată să călăresc și să trag cu arma.

Cuvintele fură rostite cu dezinvoltură, dar Geoff a

simțit rana pe care o ascundeau. Fără mamă și fără un tată adevărat - ce copilărie singuratică trebuie să fi avut.

— Prin urmare, n-am înțeles niciodată ce așteaptă societatea de la mine, urmă ea. M-am întors la Londra cu speranța că voi reuși să-mi trăiesc viața, cu tot ceea ce oferă ea. Până să înțeleg restricțiile, până să înțeleg că regulile pentru femei diferă total de cele pentru bărbați, am făcut o groază de încurcături.

— Cum ar fi cea cu faetonul furat.

Zâmbi fără tragere de inimă.

— Trebuie să-ți spun că o bună parte dintre prostiile care mi se atribuie sunt pură invenție.

— Mă simt distrus să aud acest lucru, spuse el, și clătină din cap, ca și cum ar fi vrut să-și exprime dezamăgirea. Asta înseamnă că n-ai ucis niciodată un bărbat în duel?

— Stewart se afla la mai bine de o sută de yarzi, când trăgeam unul în celălalt și, în ciuda strădaniei tutorilor mei, nu sunt în stare să țintesc Turnul Londrei nici măcar de la douăzeci de pași.

Geofi se strădui să nu râdă. Nu trebuia să se vadă că se amuza, dar, din când în când, i se părea al naibii de dificil să se abțină.

— Mi-ar plăcea să neg și partea cu pariurile, continuă ea, dar ani întregi i-am urmărit pe tutorii mei cum puneau rămășaguri pe ce le cădea la îndemână, începând de la vreme și terminând cu dispoziția de moment a generalului. Învingătorul era întotdeauna ridicat în slăvi și m-am gândit că, ei bine, dacă aș câștiga câteva pariuri, poate că lumea m-ar băga în seamă.

Nu pomenise nimic de durerea pe care trebuie s-o fi simțit, nici de singurătatea ei, dar Geoff știa că existaseră.

— Am început cu Freddie Throckmorton, spuse ea. Am pariat pe ora la care adoarme contesa Beason. L-am ales pe Freddie, pentru că nu refuza niciodată un pariu și am ales ora unsprezece, pentru că o urmărisem pe contesă săptămâni întregi.

— Atunci, n-a fost prea palpitant.

— Nu prea, dar trebuia să câștig cu orice preț, pentru că Freddie urma să vorbească despre succesul meu. Apoi, l-am ales pe Fortesque, știind că nu se dă în lături de la pariuri. Am pus rămășag pe natura suferinței lui lady Violet din perioada aceea.

O spusese atât de sec, încât îți venea greu să crezi că nu stăteai de vorbă cu un bărbat.

— Bineînțeles, în chip necinstit, știam dinainte că voi câștiga, pentru că aveam informații de la nașa mea, dar Fortesque știa să piardă. A propus un alt pariu, ca să-și ia revanșa și, înainte de a ști, devenisem o obișnuită a pariurilor.

Geoff chicoti, fără să-și dea seama dacă reacția lui era dictată de planul acțiunii săvârșite de miss Drummond sau de faptul că victima era Fortesque.

— Înțeleg. Deci, așa ți-ai început viața de răufăcătoare?

— Mai mult sau mai puțin. Am stârnit vâlvă. Bărbații se înghesuiau în jurul meu, dar nu ca să îmi facă curte sau să mă invite la dans, ci ca să parieze cu mine. Cu fiecare seară, deveneam mai inventivă, mai îndrăzneță, deși n-am simțit niciodată nevoia să beau, cum fac bărbații. Eram atât de prinsă de această distracție, încât parcă aș fi fost beată tot timpul. Trebuie să recunosc că a fost foarte plăcut, atâta timp cât a durat.

Ia te uită, își spuse Geoff.

— Și cum a luat sfârșit?

— Baronul.

Cum vocea ei își pierduse orice urmă de entuziasm, Geofi se întoarse să-i studieze chipul. Ea îi făcu un semn și, îndreptându-și privirea într-acolo, Geoff zări o caleașcă înflorată, care întorcea în piața aflată în dreapta lor. Piața Cavendish, se miră el. Îl ținuse oare atât de prins cu povestirile ei, încât nu observase că ajunseseră la ea acasă?

Ținând cont de schimbarea ei de dispoziție, Geoff își opri caii la curbă, lăsându-l pe baron să treacă singur. Vopsită în negru, cu modele florale țipătoare și inscripții

numeroase, caleașca părea un dric. Miss Drummond, care, până atunci, fusese atât de însuflețită, acum părea că tocmai văzuse o stafie.

— Nu-mi dau seama ce oi fi avut în cap, spuse ea repede. Nu pot, în niciun caz, să merg la cursa de mîne.

— Credeam că vrei să trăiești, să guști tot ceea ce îți oferă viața, spuse el, mâhnit, fără motiv. Cum te-ai putea mulțumi să aștepți rezultatul în vreun salonaș neaerisit?

Ea își ridică ochii, căutându-i privirea.

— La naiba, ce nu află omul nu îl poate supăra. Cum să fie mâhnit baronul, dacă nu va afla niciodată despre această ieșire? Mi s-a spus, continuă Geoff, răspunzând zâmbetului ei, că toaleta lui este atât de complicată, încât valetul nu reușește să i-o termine niciodată, înainte de amiază. Dacă pornim înainte de ora nouă, suntem în siguranță deplină.

— Incredibil, făcu ea, fără să aștepte să fie ajutată să coboare din trăsură. Și eu care credeam că ești un încuiat.

— Suntem cu toții ceea ce trebuie să fim, îi răspunse el, în timp ce cobora. Ce preferi, miss Drummond? Salonașul sau caleașca mea?

— Cred că am să te însoțesc. După cum știu că îmi amăgești cățelul, s-ar putea să încerci să mă păcălești și pe mine.

— Să nu spui niciodată despre un bărbat că înșală, altfel ai putea să te trezești invitată să duelezi, în ciuda neputinței dumitale de a ținti Turnul Londrei.

Era atât de plăcut s-o privești cum râde, dar, dintr-odată deveni conștient că se întorseseră înspre ei câteva capete.

— Nu te pot lăsa aici la curbă, îi spuse el, distant. Ar trebui să suporti mânia baronului, în timp ce te-ar conduce până la ușă.

Miss Drummond clătină din cap aprobator.

— Este foarte drăguț din partea dumneavoastră, dar mai există o intrare de serviciu. Cred că ar fi mai înțelept să o folosesc. După cum ați spus mai devreme, ce nu află omul nu îl poate supăra.

— Și servitorii? Pot să duc caleașca până la ușa din spate?

Se uită la cameristă și la majordom, care așteptau cumiști la curba din spatele lor.

— Pot să merg cu ei. Te rog, e mai bine să nu te vadă baronul. Pentru toată lumea.

Se aplecă după Lolly și, din niște motive stranii, Geoff o opri.

— N-ai să mă convingi niciodată că ai putea să streкори câinele ăsta nătărău pe lângă baron, fără ca el să nu-l observe.

Miss Drummond se încruntă.

— Vai de mine! Uitasem cu desăvârșire de ce a venit atât de devreme, în această dimineață. Mai mult ca sigur că a găsit ogarul pe care are de gând să i-l dea generalului.

— Atunci, poate ar fi mai bine ca Lolly să rămână cu mine.

— Dar baia...

— O să mă îngrijesc eu de găteala corciturii. O să am grijă să fie un dandy corespunzător pentru ieșirea noastră de mâine.

Îl privi cu luare-aminte.

— Nu, categoric, nu ești un încuiat. Ba chiar aș putea spune că ești cel mai cumsecade gentleman pe care l-am întâlnit.

Se întoarse, ducând cu ea surâsul ei fermecător, iar Geoff înșfăcă animalul, înainte ca el să-și urmeze stăpâna. Când îl așează pe Lolly la locul lui, miss Drummond și servitorii dispăreau după colț.

Își dădu seama că se uita prosteste după ea, scutură capul și o porni spre casă. Se apropie de casa unchiului său în aceeași stare de amețală pe care o simțea ori de câte ori se despărțea de ea, deși avea un dram de rațiune care să-i dea de gândit asupra nebuniei lui.

Oare ce-o fi fost în capul lui, când se oferise! S-o ia din casa tatălui ei așa de dimineață? Era un soi de boacănă la care ar fi putut visa alături de Andy, în adolescență, dar acum era adult, purta un titlu de noblețe și, dacă avea de

gând să continue în felul acesta, s-ar dovedi a fi chiar bădăranul pe care îl credea generalul.

Gândurile nu i se însenină defel când ajunse la grajduri și îl găsi pe Pithnevel acolo.

— Ai putea să-mi acorzi câteva clipe din timpul tău? îl întreabă unchiul lui, înainte de a fi coborât din caleașcă.

Geoff se crispează. Nu-i era greu să-și închipuie reacția lui Pithnevel, după ce afluase că o condusese pe miss Drummond chiar la scandalul de care trebuia să o ferească.

— Acum sunt foarte ocupat. Lolly are nevoie de o baie.

Pithnevel strâmbă din nas.

— Într-adevăr, dar avem servitori care pot face acest lucru.

Geoff ridică din umeri, în timp ce începu să deshame caii. Ambele munci puteau fi făcute de rânđași, dar Geoff simțea o mare satisfacție când se ocupa el de aceste lucruri.

— Deci, cum merge cu miss Drummond? întreabă Pithnevel. Presupun că încă nu e pregătită să se ocupe din nou de câine?

— Cred că va mai trece ceva timp până s-o poată face, pentru că se pare că baronul îl cadorește pe general cu un ogar nou. Miss Drummond nu vrea să riște să păteze reputația a încă unui puiandru premiat de-al tatălui ei.

— Un ogar, în dar?

— Așa a spus ea. Nu cumva, adăugă Geoff, întorcându-se brusc spre unchiul său... Nu cumva cunoști pe cineva care vrea un câine? De preferat, cineva care are casă la țară?

— Ce? Hm, nu.

Ca și cum ar fi fost jenat că fusese surprins neatent, Pithnevel deveni foarte preocupat de conversație.

— S-a creat o situație dificilă. Von Studhoff s-a plâns că acorzi prea multă atenție lui Honor. Drummond crede acum că ai putea avea o influență proastă asupra ficei lui.

— Pe toți...

— L-am explicat lui Drummond că ești complet inofensiv, dar el și baronul sunt de neclintit. Cum miss Drummond va locui aici cât timp generalul va fi plecat, ar vrea ca tu să-ți găsești o altă locuință.

Inofensiv? repetă Geoff în gând. Nu-i ajuta nimic să recunoască faptul că ceea ce i se sugera era o chestiune de decență. Ar fi trebuit să se gândească singur la toate acestea, dar iată că, din nou, apărea ca un neghiob în ochii unchiului său.

— Totuși, continuă Pithnevel, surprinzându-l încă o dată, aș prefera să rămâi pe aproape, așa că mi-am luat libertatea să aranjez apartamentul de deasupra grajdurilor. N-a mai fost folosit de când a locuit aici unchiul Jack și, după câte îmi amintesc... ei bine, la urma urmei ai putea prefera să stai la clubul tău. Totuși, sper că ai să te hotărăști să rămâi. Mi-ai face o favoare...

Geoff rămase cu privirea pironită la unchiul lui. Pithnevel voia ca el să rămână? Și îl rugase s-o facă, nu-i poruncise.

— Bine, îi spuse unchiul lui, luându-i tăcerea drept consimțământ.

Geoff îl privi când plecă și se gândi cât de mult îi mai plăcea să iasă din cadru în momentul în care avea ceea ce dorea.

— Ah, încă ceva, adăugă el, când ajunse lângă ușă. În legătură cu ogarul acela. Ești convins că von Studhoff i-l face cadou?

— Așa a spus miss Drummond.

— Hmmm, făcu Pithnevel și se îndepărtă.

Geoff îl privi uluit. Ciudat, felul în care îl chestionase cu privire la ogar.

Ca și cum Geoff ar fi vorbit cu voce tare, Lolly lătră.

— Ogarii nu sunt pentru tine, îi spuse el câinelui. Pentru tine, acum se pregătește o baie bună.

Lolly căpătă aceeași expresie pe care Geoff și-o amintea atât de bine de la prima lor întâlnire.

O baie, într-adevăr!

Von Studhoff era la clubul lui, cu un pahar de vin de Porto în față și gândurile plecate departe. Majordomul lui Drummond își închipuise că crezuse toate aiurelile acelea despre durerea de cap a lui miss Drummond, numai că el văzuse caleașca lui Lennox.

Nu avea cum să-i placă interesul subit al lui Lennox pentru față și nici reacția prostească a fetișcanei față de el. Având în vedere mersul rapid al evenimentelor în Franța, von Studhoff nu-și putea permite să-l lase pe Lennox să-i strice planurile. Trebuia să facă ceva cât mai grabnic.

Stânjenit de faptul că se apropia ora la care Hyde Park se umplea de lume, Geoff alerga cu toată viteza, cercetând fiecare tufiș, fără să lase să i se ghicească pe chip panica.

Lua-l-ar naiba pe Lolly! Oare nu se gândea corcitură nicio clipă că, foarte curând, jumătate din populația Londrei avea să se adune pe acele alei, că un câine ud și plin de săpun nu scapă neobservat? Geoff trebuia să-l găsească și să-l târască acasă, înainte de a fi recunoscuți. Odată ajunși acasă, avea să plătească bucuros servitorilor unchiului lui tot ce era necesar ca să termine de îmbăiat potaia.

— La naiba, Geoff. Unde dracu' gonești așa? Și încă fără trăsură și cai.

Dacă Jamie se afla în parc, ceilalți băieți nu se puteau afla departe. Nu era nimic de făcut; trebuia să-l treacă pe prietenul său pe lista căutătorilor lui Lolly.

Dar, înainte de a-și fi rostit cererea, Adam îi strigă. Cum își petrecuse ora de dinainte în compania Amandei Gratham, Adam nu avea urechi de auzit și gură de vorbit decât despre asta. Într-adevăr, se „dovedi atât de prins de conversația pe care o avusese cu iubita lui, încât Geoff nu găsi loc să-și strecoare cererea printre cuvintele lui înflăcărate.

— De vrea să vină la curse mâine, reuși Jamie să spună, dar numai pentru că făcuse referire la sora geamănă a Amandei. A propus să dăm o petrecere. Tu și M, Richard și Andy și, poate, Geoff și... Ascultă, bătrâne,

crezi că ți-ai putea găsi o femeiușcă cumsecade cu care să vii?

Geoff, care până atunci scruta minuțios decorul, se întoarse către prietenul lui, tresărind.

— Miss Drummond... începu el, cu intenția să le împărtășească planurile lui de mai înainte, dar Jamie intră brusc în vorbă.

— Geoff? Și miss Drummond? spuse el cu vocea ridicată din cauza surprizei. Deci, P avea dreptate când încerca să mă convingă că se coace ceva.

După ce își spuse în gând că trebuia neapărat să stea de vorbă cu tâmpita aia geamănă, Geoff se strădui să repare gafa pe care o făcuse Pandy.

— Îi țin companie lui miss Drummond pentru că m-a rugat lady Sarah, nimic mai mult.

— Exact cum i-am spus și eu lui P, spuse Jamie, clătinând din cap. Numai că știi cum sunt femeile. Predispușe la romantism. Ea crede că nu mai ești imun la mrejele dragostei.

— Dragoste? repetă Adam, cu importanța pe care o merita cuvântul. Ca și cum Geoff și-ar pierde vremea cu chestii dintr-astea romantice. Nu i-ar aduce vreun folos. Toată lumea știe că nu se află în grațiile generalului.

— Cred că generalul ar trebui să-l considere o persoană perfectă pentru a-i însoți fiica, protestă Jamie. Este purtătorul unui titlu nobiliar și așa mai departe.

Geoff, care nu voia să scoată la iveală adevărata cauză a antipatiei generalului față de el, dădu o explicație mai simplă:

— Se presupune că el crede că a găsit deja compania perfectă pentru fata lui. Sau ai uitat că miss Drummond este logodită cu baronul Studhoff?

— Cred că am uitat, spuse Jamie și zâmbi generos. Dar se pare că tu n-ai uitat.

— Am putea să le rugăm pe gemene să ceară învoire de la lady Sarah, sugeră Adam, întotdeauna gata să facă pace. Cred că dânsa știe cel mai bine cum să vorbească cu generalul.

Geofi se văzu silit să recunoască în sinea lui că asta era soluția ideală. Nu putea să ignore avantajele obținerii unei permisiuni din partea generalului, mai ales dacă demersul era făcut de altcineva.

Atunci de ce? se întrebă el, stânjenit. De ce se simțea dezamăgit că nu avea să petreacă dimineața doar cu miss Drummond?

— Păi, Geoff, zise Jamie brusc privind peste umăr. Nu e al tău câinele ăla care aleargă după ogar?

Geoff îi urmări mâna întinsă și descoperi că era, într-adevăr, Lolly și că ogarul acela era femelă - și încă în călduri, cel puțin așa părea, după tenacitatea cu care o urmărea Lolly.

Nu, își spuse Geoff. Nu putea să fie adevărat. Era o simplă coincidență faptul că baronul îl cadorisise pe Drummond cu o cățea.

Bolborosi un rămas-bun scurt și o porni în goană după câini.

Ambele animale dispăruseră printre tufișuri, înainte de a ajunge la ele. Căută peste tot perechea zglobie. Când, însă, Lolly apăru de undeva dintre tufișuri, cu o expresie de satisfacție, își dădu seama că era mult prea târziu.

Scoase un suspin de nemulțumire și-apoi auzi o voce în spatele lui:

— Aphrodite?

Ogarul ieși din tufiș, într-o manieră atât de disprețuitoare, încât până și coada ridicată ca un stindard, a lui Lolly, se lăsă în jos.

— Lolly, se mai auzi vocea, în șoaptă și Geoff o văzu pe miss Drummond, care era fără bonetă și cu părul puțin în dezordine. Vai, nu, nu se poate din nou.

Geoff încuviință cu capul. Miss Drummond își mușcă degetele și privi în lături. Mai întâi, Geoff crezu că voia să-și înăbușe un hohot de râs, pentru că situația avea o mare doză de umor, dar își schimbă impresia când auzi cum îi tremura vocea.

— Simțeam nevoia să iau puțin aer curat - baronul inhalează aerul din cameră când ține predici.

— Și am întredeschis puțin ușa. Se pare, însă, că nici nu avea nevoie de mai mult.

— A evadat?

Miss Drummond încuviință, lăsând mâinile în jos și încleștându-le.

— Nici n-am îndrăznit să o urmăresc, până când nu m-am convins că a plecat baronul. Va fi mai mult decât livid când va afla.

— Lasă, mai sunt și accidente. Până și von Studhoff poate înțelege.

În ciuda celor spuse, Geoff știa că baronul nu avea niciun dram de înțelegere.

— Și, chiar dacă nu poate, continuă Geoff, reușim să-l convingem că eu sunt de vină.

Miss Drummond clătină din cap neîncrezătoare.

— Nici vorbă; este și așa destul de furios pe dumneata. Se pare că ne-a văzut cineva azi-dimineață și i-a spus. Țsta era unul dintre motivele vizitei lui: să mă dojenească.

Geoff, iritat că baronul avea ochi și urechi peste tot, ridică vocea mai mult decât ar fi fost nevoie, când continuă să o convingă pe miss Drummond că nu avea de ce să-și facă griji.

— Prea bine, dar tot nu văd de ce trebuie să capete și alte informații. Nu știm dacă va avea un pui. Dacă va sosi puiul, poți să te prefaci la fel de surprinsă ca oricine altcineva. La urma urmei, tatăl dumitale crede că Lolly a murit, nu-i așa?

— Generalul e greu de cap, dar nu e prost. Până și el va vedea că puiandrii aceia sunt de la Lolly. Ar putea chiar să-l recunoască, mai ales că Lolly te însoțește pretutindeni.

— Mda, păi am un motiv să procedez astfel, încerc să-i găsesc un cămin potrivit, zise el. De fapt, sper să rezolv problema până la sfârșitul săptămânii.

O minciună sfruntată, bineînțeles, dar dacă ar fi recunoscut – chiar față de el însuși – că îi plăcea să-l aibă pe Lolly lângă el, când călătorea, s-ar fi simțit mai îngrozitor decât dacă ar fi fost spânzurat de picioare.

— Un cămin? Întrebă miss Drummond și vocea îi deveni slabă. Ce drăguț din partea dumatăle.

Lacrimile care se îngălămbădeau în ochii ei nu mai aveau mult până să se reverse. Căinelui îi trebuia un altfel de cămin, or moșia lui era suficient de întinsă, ca să permită unui animal să se zbenguie. În plus, putea fi vizitată și de miss Drummond.

Și-l putea închipui pe Lolly zburdând peste dealurile înverzite ale moșiei Lennox, urmat de el și miss Drummond. Kent nu era prea departe de casa lui Drummond, se gândi el cu plăcere, așa că ea s-ar putea opri acolo, din când în când.

— Geoff! Trebuie să-ți spun că, după felul în care ai dispărut, ne-am temut că... Vai, miss Drummond...

Jamie rămase cu cuvintele în gât, privind când la Geoff, când la miss Drummond, în vreme ce Adam își împărțea privirile între cei doi câini. Cei doi bărbați zâmbiră larg.

Pe când Geoff încerca să găsească o explicație plauzibilă pentru prietenii lui, pe alea din dreapta lor apărură o trăsură grațioasă. Filfizonul care o conducea se dovedi, însă, mult prea preocupat de ceea ce avea lângă el, ca să le mai acorde atenție și lor, dar Geoff știa prea bine că nu era ultima trăsură pe care aveau s-o întâlnească.

— Miss Drummond era pe punctul de a pleca acasă, spuse el, conștient de faptul că trebuia neapărat să o scoată din raza ochiului public.

Miss Drummond îl privi cu luare-aminte, apoi își îndreptă privirea spre Adam și Jamie.

— Desigur, spuse ea, pe un ton cât se poate de umil și politicos, în vreme ce cu o mână înșfacă ogarul. N-am vrut să vă stânenesc, să vă rețin.

— Miss Drummond, începu Jamie, vă deranjează dacă vă conducem până acasă? Am putea să vorbim cu tatăl dumneavoastră să vă dea permisiunea să ne însoțiți la cursele de mâine.

Se uită în ochii lui Geoff.

— Nu v-a pomenit nimic Geoff? Se aventură Adam,

speculându-i privirea îndreptată spre Geoff. Este de neiertat. Punem la cale o petrecere. Gemenele Gratham, sora lor, Andrea...

— Andrea Gratham? zise ea, ca și cum întrebarea îi era adresată, ca și privirea, nu lui Jamie, ci lui Geoff. Aha, înțeleg.

Își coborî privirea și trase, fără milă, ogarul de blana de la gât.

— Haideți, atunci. Este cea mai potrivită ocazie să-i vorbiți generalului. Poate reușiți să-l țineți ocupat până când reușesc s-o bag pe Aphrodite înăuntru.

Plecă fără să-și ia rămas-bun de la Geoff și fără să se uite măcar la el. Dacă Lolly n-ar fi făcut ceea ce făcuse, s-ar fi putut ca Geoff să nu fie invitat la petrecere. Simțind că erau probleme în viitorul apropiat, Aphrodite mârâi la el, iar Geoff îl înșfăcă pe Lolly de blana de la gât.

— Femei! spuse el, în surdină, în timp ce Lolly scheuna încet, ca și cum l-ar fi aprobat. Mâine, o să fie un adevărat dezastru.

12

„Se pare că o să fie un dezastru”, își spuse Honor, în vreme ce privea la prima trăsură sosită în piață. Era destul de rău, oricum, că Lennox simțea nevoia să-și umple trăsura cu verișoarele lui.

Văzu cu ciudă cum Iris și Hermione stăteau cufundate comod pe locurile lor. I s-ar cuveni lui Geoff să-l piseze mărunț tot drumul.

În spatele lui Lennox, în trăsura personală, era nesăratul Horatio Duncan. Trăsura lui era goală, după cum putu ea să observe, cu părere de rău. Bineînțeles că ar trebui să urce în trăsura lui.

Totuși, decât să nu plece deloc – generalul, care încă își citea ziarul, se putea răzgândi – își înșfăcă boneta și o tuli pe ușă, înainte ca Lennox să fi apucat să sune clopoțelul de la intrare.

Părea uimit că o vede. O clipă, i se păru că îi citește în ochi admirația pentru rochia de culoarea sticlei verzi și pentru grija cu care era gătită, i-ar fi plăcut să rămână

ceasuri întregi cufundată în ochii lui cenușii și adânci, dar Hermione spuse ceva ce ea nu reuși să audă, după care privirea lui Lennox căpătă o expresie de groază.

Zgâlțându-se toată, trăsura pașnicului Fairbright dădu colțul și Lennox își îndreptă atenția asupra ei. În același timp, Honor căută cu privirea în trăsura deschisă a lui Lennox, în speranța că s-ar găsi un loc și pentru ea, între lady Sarah, gemenele Gratham, Richard și Andrea. Singura ei șansă de a ocoli compania lui Horatio ar fi fost dacă Lennox ar fi convins pe unul dintre pasageri să călătorească cu acesta.

Se uită din nou la Andrea Gratham și hotărî că cel mai bine era să lase lucrurile așa cum se aflau. Când se îndreptă spre trăsura lui Horatio, își dădu seama că nici el nu era mai fericit decât ea.

Înainte de a urca – Horatio nu schiță nici cel mai mic gest care să arate că ar vrea s-o ajute – lady Sarah îi strigă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Honoria, ce cauți cu Horatio?

Honor nu răspunse și se uită la Lennox, care, la rândul lui, se uită la verișoarele lui.

— Doar nu-l poate lăsa pe domnul Duncan să meargă singur, spuse Hermione, dându-și capul pe spate.

— Chiar așa? zise lady Sarah, cu ochii la Lennox, în timp ce slăbi bastonul din strânsoare. Voi două, continuă ea, arătând cu bastonul în direcția Amandei și a Pandorei, duceți-vă să-i țineți companie lui Horatio.

— Dar... se bâlbâi Pandora, în vreme ce sora ei privea cu durere la cele două călești care se apropiiau din spate.

— Iris poate să meargă cu Foxiey, iar Hermione cu Bellington, spuse lady Sarah, întorcându-se din nou spre gemene. Repede, fetelor! După cum mână caii Horatio, mai mult ca sigur că o să întârzie la curse.

Zelul cu care gemenele Gratham răspunseră la îndemn se datora fără îndoială bastonului lui lady Sarah, dar ceea ce le făcea ascultătoare era altceva. Bieții Foxiey și Bellington, își spuse Honor.

— Presupun că ați observat că acum Geoff este singur, le atrase atenția Richard.

— Într-adevăr, recunosc lady Sarah privind când la Honor, când la Andrea. Cine îi ține companie?

Richard zâmbi.

— Excelentă mișcare. Șah și șah-mat.

Andrea îl privi, zăpăcită.

— N-ai observat niciodată cum manevrează mătușa mea oamenii pe tabla ei personală de șah? Știe perfect că n-am să te las niciodată să stai altundeva decât lângă mine.

— Aha, zise miss Gratham și amândoi se întoarseră să se uite la Honor.

— Du-te, Honoria, o îndemna lady Sarah, dând ursuză din cap. Lui Lennox nu-i place să fie lăsat să aștepte.

Obrajii lui Honor se făcură roșii când Lennox o ajută să urce în trăsură, dar el părea prea ocupat cu bodegăneala, ca să mai observe acest lucru.

— Te implor, încearcă să înțelegi. Are intenții bune...

— Hermione n-a avut niciodată vreo intenție bună! explodă el. Nu vrea decât să mă chinuiască, nimic altceva. Se străduiește, împreună cu Iris, să strice compania noastră, se vâra cu sila în trăsura mea, apoi are nerușinarea să dea ordine să-l ducă pe Lolly înapoi la grajd...

— Hermione? făcu Honor, care, dându-și seama că, până acum, nu observase manipulările pe care le făcuse lady Sarah, simți o mare ușurare. Dar de ce să facă verișoara dumitale asemenea lucruri?

— Din cauza blestematului ăluia de pa... adică... ăsta este felul ei de a fi, încheie Lennox, jalnic, privind drept înainte și pornind caii.

Honor privi profilul lui dur și își dori să-i vina în minte ceva inteligent de spus. Se gândi că ceea ce-l ținea acum concentrat asupra drumului era poate conversația lor de ieri. Oare nu se prefăcea că este foarte atent la drum, ca să nu se lase împovărat cu alte destăinuiuri ale ei?

Chiar dacă el i-ar fi cerut aceste destăinuiri, știa deja că, în înalta societate, politețea era adesea folosită ca să ascundă sentimentele adevărate. Manierele lui impecabile și nu altceva, îl făcuseră să se arate interesat de conversația cu ea, dar asta nu însemna că bolboroselile ei îi erau pe plac.

Și, Doamne, cum mai bolborosise. Oare ce o fi fost în mintea ei să se destăinuie astfel unui bărbat, ca și cum l-ar fi cunoscut de când lumea?

De ce nu mă placi? se întrebă ea în gând, trecându-și privirea peste chipul lui frumos. Nu în felul obișnuit înaltei societăți, ci sincer. Își dori ca el să-i zâmbească.

— Nu reușesc să-i văd pe ceilalți, în mulțime.

Cuvintele, ca și modul în care fuseseră rostite, brusc, concomitent cu oprirea trăsurii, îi alungară gândurile. Speriată că uitase cu desăvârșire că mai existau și ceilalți invitați la petrecere, Honor începu să se zgâiască la mulțimea care se aduna în jurul lor.

Era acolo, probabil, toată Londra, venită să urmărească întrecerea. Unii se plimbau pe jos, ca și cum ar fi fost în Hyde Park, în vreme ce alții se amestecau cu mulțimea, stând confortabil în caleștile lor. Honor își dădu seama că, chiar dacă ar fi reușit să-i descopere pe ceilalți cunoscuți, nu ar fi fost ușor să li se alăture în vacarmul acela.

Nu îndrăzni să se gândească de ce acest lucru îi aduse un zâmbet pe buze, dar, când se uită la însoțitorul ei, descoperi că și el zâmbea.

— Am putea să rămânem pe loc, spuse el, când opri caili și sări din trăsură. Cred că verișoarele mele ne vor găsi destul de curând. Deocamdată, dacă nu te superi, aș vrea să mă uit puțin trăsură. Nu-mi place deloc cum se comportă astăzi.

Își scoase haina și-o puse pe banchetă, apoi luă covorașul de pe podea. Îl aruncă pe pământ și se aplecă sub trăsură.

Priviră lui Honor ținti haina. Fără să-și dea seama ce face, întinse mâna spre ea, o mângâie, descoperind

căldura corpului lui, care zăbovea încă în țesătura albastră și fină. Își scoase mânușile și își lăsă una din mâini să alunece peste acea suprafață caldă.

— Aha, aici erați, miss Drummond.

Tresări și își retrase iute mâinile în poală.

— Fortesque! M-ați speriat.

Se uită întâi la haină, apoi la mâna ei și surâsul afectat i se prelinse de la un capăt la altul al feței lui înguste.

— M-am gândit eu că ați putea să fiți aici, continuă el. Am luat asta cu mine, în caz că vă răzgândiți și pariați.

— Doamnele nu pariază, îi răspunse Honor, pe cel mai sec ton cu putință, în vreme ce se uita la cartea pe care i-o întinse Fortesque.

— Mi se pare cât se poate de ciudat să aud o asemenea afirmație din gura dumneavoastră, spuse el, apoi se zgâi din nou la haină, înainte de a adăuga: îmi amintesc de vremea când niciun bărbat – fie el baron sau conte – nu-i putea spune lui Honor Drummond ce să facă și ce nu.

— S-au schimbat vremurile, Fortesque. Cred că nu este prima dată când miss Drummond îți spune că nu pariază.

Honor tresări din nou, stânjenită că Lennox se afla lângă ei. Îl văzu privindu-i fața lui Fortesque, aflat la celălalt capăt al trăsुरii, după care își înșfăcă haina și și-o puse la loc peste umerii lați. Doamne, să nu mă fi văzut când i-am mângâiat haina, își spuse Honor în gând, cu obrazii complet roșii.

— Acum, vorbești în locul fetei, Stone? Ți vine să crezi că ai alte interese la mijloc. Ai pariat poate tu cu ea?

Honor ar fi tratat spusele lui Fortesque ca pe alte idiotenii josnice de-ale acestuia, dacă nu l-ar fi văzut pe Lennox cum apucă strâns marginile trăsुरii, privește la ea și-apoi își ferește ochii.

— Să trăiești, Forty, se auzi vocea lui Freddie Throckmorton, care se aplecă și-l bătu zdravăn pe spate pe Lennox. Mi s-a spus că ai dispărut cu cartea de pariuri

înainte ca eu să...

Honor pierdu restul conversației. Pariu? se întrebă ea. Adică însemna pariul pentru stăpânirea lui Lolly? Numai că acel pariu fusese o glumă; doar Lennox nu voia cu adevărat câțelul. Sau îl voia?

Totuși, fusese atât de furios când Hermione nu-l lăsase pe Lolly să-l însoțească și găsisese tot felul de scuze pentru ca acesta să nu se întoarcă acasă, la Drummond. Nu era ceva rău prevestitor în faptul că mergea peste tot împreună cu Lolly?

— Uite-i că sosesc! strigă Freddie.

Un nor de praf, în depărtare, îi avertiză că participanții la cursă se apropiau fulgerător.

Cum se întâmpla întotdeauna, Honor, în entuziasmul competiției, uită de orice altceva. Se ridică în picioare, ca să poată vedea mai bine și, pasionata cum era de întrecere, părea că se află ea însăși pe pistă. Inima îi bătea în ritmul sălbatic al copitelor, iar pumnii strânși cu putere zvâcneau din când în când, ca și cum fiecare mișcare de-ale lor ar fi transmis un plus de viteză lui Mortimer.

Vai, cum ar fi vrut să-i poată smulge hățurile din mână, pentru că tâmpitul încetinise deja. Își strânse și mai tare pumnii, dar Spencer trecu în față, iar Mortimer rămase în urma lui; îl văzu pe Spencer, cum trece primul linia de sosire.

Se lăsă să cadă pe banchetă, lipsită de vlagă. Că pariase pe bani, nu însemna nimic, dar era îngrozitor să-și piardă câinele. Ce avea să se facă fără Lolly?

Înghiți cu greu și se uită la Lennox, în speranța că va găsi compasiune la el, dar, în loc de asta, îl văzu cum se lasă bătut pe spate de Fortesque. Era destul de ciudată camaraderia asta bruscă, dar oare trebuia să facă abstracție de ea?

Dintr-odată, se simți cumplit de stânjenită că îi mângâiasse haina ca o îndrăgostită. Lua-l-ar naiba pe Lennox asta, cu zâmbetele și cu farmecele lui, pe care le împărtășia când avea el chef. Vai, cum trebuie să mai fi râs de ea, împreună cu Fortesque! Prostănaca de Honor,

prinsă, încă o dată, în capcana unui pariu.

Înfuriindu-se din ce în ce mai tare, ajunse la concluzia că fusese ademenită să parieze ca să se poată râde pe seama ei. Acum știa că, pentru cei care o înconjurau, ea nu era decât un mijloc de a le alunga plictiseala; iar Lennox – un soi de miniatură a ceea ce avea Londra să-i ofere ei – Desigur că se bucura din plin să-i ia singurul ei! Prieten, pe Lolly.

Când se apropiară Horatio, gemenele Gratham, lordul Foxiey și Bellington, Honor se întrebă dacă toată lumea prezentă acolo va veni să asiste la umilința ei.

— Frumos spectacol, ce ziceți? Se adresează Horatio camarazilor săi, ca și cum doamnele nu erau de față. Cred că de acum Spencer poate fi declarat învingător.

— Spencer de abia se poate duce pe el, mormăi Honor.

— Ia te uită! făcu Horatio către Fortesque, pe un ton care arăta că femeile trebuia văzute, nu și ascultate. Te miri cum poate o fată să vorbească cu atâta convingere despre chestiuni bărbătești.

Înfuriindu-se la culme, Honor luă o înfățișare disprețuitoare:

— Poate din cauză că și eu l-am întrecut de două ori. Și, după câte îmi aduc aminte și pe dumneavoastră, domnule Duncan, v-am întrecut.

Gemenele începură să chicotească, iar Horatio scoase un pufăit care arăta că e rănit în demnitatea lui. Honor știa că era destul de rău să aducă vorba despre întrecere, care era mai bine să fie uitată, dar omul acesta era atât de obositor, încât ea nu mai putea să-l suporte.

— Ați trișat, izbucni Horatio, bătând un deget acuzator. Întrecerea a fost cu trăsuri, se vaită el. Domnișoara aceasta perfidă a sosit într-un faeton.

Cum uitase acest amănunt, Honor tresări.

— Asta am avut la îndemână.

— Adică asta ați reușit să furați, mai precis.

Una era să i se conteste priceperea la curse, dar să fie numită mincinoasă, perfidă și hoată era prea mult.

— Am avut permisiunea generalului, domnule. Dar, oricum, dacă aş avea o trăsură cu care să mă iau la întrecere, v-aş lăsa la o mare distanţă în urma mea.

— Interesant, spuse Fortesque, ținând încă în mână registrul de pariuri. Cred că nu vrei să dați înapoi, miss Drummond? Ce ați spune dacă am găsi o trăsură chiar acum?

— Adică să ne întrecem? întrebă brusc Horatio, mai alb decât cravata pe care o purta. Dar, Forty, nu sunt îmbrăcat pentru o asemenea ocazie.

Fortesque strâmbă din nas, ca și cum se îndoia că ar fi existat o ocazie mai potrivită pentru vesta lui de culoare roșie.

— Haide, Duncan, doar nu vrei să lași pe domnișoara aceasta fragilă să ne facă de râs pe noi, bărbații? Este datoria ta de bărbat să arăți că nu poți fi întrecut de o femeie.

— O întrecere? zise Freddie Throckmorton, plin de interes. Grozav. Forty, dă-mi, te rog, registrul de pariuri. Vreau să mizez pe miss Drummond.

— Doamne Dumnezeule! exclamă deodată gemenele. Geoffrey, fă ceva.

Honor aștepta, cu răsuflarea tăiată și cu gândul că sosise momentul adevărului. Dacă Lennox o oprea, dacă spunea ceva care să potolească entuziasmul bărbaților, însemna că nu avusese niciodată intenția să facă haz pe seama ei.

Dar nu el vorbi, ci Fortesque.

— Gemenele au dreptate. Noi, bărbații, am face mai bine să-l lăsăm pe Lennox să-i dea fetei o lecție. Sau îi este teamă domnișoarei Drummond să se întreacă în cravașe cu protectorul dumneaei?

Să-i dea o lecție fetei? Teamă de întrecere? se gândi că nu este demn să răspundă la asemenea vorbe și se întoarse către Lennox. Ar fi vrut să-i răspundă privirii, să-i vorbească, dar el se uita fix la Fortesque.

Rănită, apoi furioasă, Honor luă frâiele. Avea de gând să le arate că nu era câtuși de puțin obiect de distracție

pentru ei. Dacă nu altceva, ar fi putut măcar să-și recapete câinele.

— Mizele rămân neschimbate, domnul meu, strigă ea. Numai că, de data aceasta, Lolly va fi al meu!

Înainte ca Lennox să se dezmeticească, își mână caii în grabă spre linia de pornire. Apoi îl privi pe furiș și îl văzu luând registrul de pariuri. Numai o proastă ar fi surprinsă, își spuse ea, în timp ce mâna caii, iar ca să te simți rănită, ar însemna să fii de-a dreptul neghioabă.

Dând din nou bice cailor, își spuse că, dacă Lennox voia distracție, îi va arăta ea distracție.

13

Distracția era ultimul lucru la care s-ar fi gândit Geoff.

Când gemenele spusese „fă ceva”, devenise mai preocupat să ia registrul de pariuri din mâinile lui Fortesque, decât să se împiedice de încăpățânata miss Drummond orice ar fi făcut ea. Ca urmare, reușise, în ultima clipă, să-și tragă piciorul, înainte ca trăsura ei să nu treacă peste el.

Nu că i-ar fi găsit vreo vină. Puțini gentlemani ar fi rămas impasibili la o asemenea provocare. Totuși, miss Drummond nu era un gentleman, iar întrecerea ar fi avut consecințe grave asupra reputației ei.

— Duceți-vă și chemați-o pe lady Sarah, le spuse el gemenelor. Spuneți-i că miss Drummond este...

Se opri, observând privirea pe care le-o arunca Fortesque, după care continuă:

— ...că este bolnavă.

— Bolnavă? făcu toată lumea deodată, exprimând diverse grade de neîncredere.

— Mda. Tocmai adineaori mi-a spus, în timp ce trecea pe lângă mine. Nu știu exact ce o doare, desigur, dar știu că este foarte nerăbdătoare să ajungă acasă.

— Ciudat, zise Fortesque, cu un rânjet sâcâitor. Aceeași durere pe care a simțit-o și nașa ei, ieri, presupun.

— Se prea poate, îi răspunse Geoff, care nu reuși să-și ascundă iritarea din voce. Duceți-vă, fetelor. Să-i spuneți

tot ce s-a întâmplat.

Când cele două gemene se îndepărtară, urmate îndeaproape de Foxiey și Bellington, Geoff întinse mâna după registrul de pariuri. Fortesque, care tocmai începuse să scrie în el, protestă:

— Păi, Stone, este necinstit din partea ta.

— Ba, dimpotrivă, tu ești cel necinstit. Sau ai permisiunea domnișoarei Drummond să-i treci numele în registru?

Fortesque îl privi ținând o clipă, dar nu făcu nicio încercare de a-i lua înapoi registrul. Ridică din umeri, pentru că pagubele erau deja făcute și se întoarse să converseze cu grupul din jurul lor.

Geoff, strângând din dinți, își dădu seama că nu avea cum să oprească discuțiile. Se uită la Horatio, cure tăcea mîlc și îi strigă:

— Dă-te jos, am nevoie de trăsura ta.

Horatio era atât de speriat de această comandă încât făcu ce i se spusese, fără să se gândească.

Geoff îl auzi pe Fortesque cotcodăcînd ca o găină îndopată:

— De ce atîta grabă, Stone? Mare mirare.

Poți să te miri cât poțestești, îi spuse el în gând, lui Fortesque în timp ce se urca în trăsura lui Horatio.

Când simți frâiele în mâini, își aduse aminte cât de pe mergea trăsura lui și cum fusese întrerupt de la Inspecția pe care i-o făcea. O văzu pe miss Drummond, grăbită și furioasă, luând prea strâns ultima curbă...

Clătină din cap, alungându-și gândurile. Dacă pleca imediat, ar fi ajuns-o la timp.

O scurtă privire asupra cailor lui Horatio, însă, îl lămuri că nu avea nici cea mai mică șansă să prindă pe cineva. Mârtoagele arătau jalnic, iar trăsura scârțâia din toate încheieturile.

Necuviincioasă, graba asta, spuse Fortesque mulțimii, în timp ce Geoff încerca să înduplece caii s-o ia la picior. Te-ai putea gândi că Lannox are ceva de ascuns.

Geoff, presat de timp, nu auzi decât pe jumătate

adaosul lui Fortesque.

Baronului n-o să-i placă deloc.

De pe bancheta trăsurii în care se afla, lady Sarah privi în jos, cu mândrie de mamă, la acele două gemene. De îndată ce își dăduseră seama că era o situație grea, plecară în grabă la ea. Grozave fetițe! Datorită acțiunii lor neîntârziate, ziua putea fi salvată.

— Păi, n-ar trebui să mergem și noi după miss Drummond? întrebă Pandy, aruncându-i o privire peste umăr lui Bellington, care aștepta răbdător.

— Geoff va avea nevoie de ajutorul nostru, adăugă Amanda, sorbindu-l din ochi pe Foxiey.

— Putem să lăsăm asta în seama lui Richard, spuse lady Sarah, zâmbind binevoitor și privind la cei doi gentlemani. Cred însă că ar fi mult mai bine dacă i-ați lua pe Bellington și Foxiey și i-ați duce să dea explicații celor prezenți.

— Noi, patru? Împreună? Rostiră, ca și altă dată, la unison, gemenele, cu aceeași încântare și surpriză pe chipurile identice.

— Aș vrea să răspândiți ideea că Honoria s-a îmbolnăvit și eu am plecat acasă să o îngrijesc. Sper, de asemenea, să găsiți ceva cu care să poată pleca acasă Horatio și fetele acelea oribile ale lui Pithnevel. Și, adăugă ea, schițând cu mâna un gest care îi concedia, nu zăboviți prea mult cu drăguții. Vă aștept la ceai.

Gemenele, cu zâmbetul pe buze, ca și cum ar fi vrut să arate că nu mai aveau nevoie și de alte încurajări, plecară cu Foxiey și Bellington. Sarah își spuse că ar fi fost foarte bine dacă ar fi început să-și facă planuri matrimoniale pentru ele, chiar în clipa în care sora lor se mărita cu Richard. Trebuia multă pricepere aici, dar la astfel de lucruri se pricepea foarte bine.

Deocamdată, prima preocupare era fina ei. Dădu ordin lacheului să mâne direct la casa Drummond. Se gândi la graba cu care Lennox o pornise după Honor. Poate că stimulenta de care avea băiatul ăsta nevoie era chiar strădania lui de a o salva pe Honor de la dizgrația

societății.

Chicoti când se gândi la implicații. Da, ar fi putut să câștige cu adevărat pariul.

Ultimul lucru la care i-ar fi stat gândul lui Geoff era căsătoria. Era mult prea preocupat cu grijile pe care și le făcea la fiecare curbă pe care o lua și cu scurtele momente de ușurare pe care le simțea, când nu zărea nicio șuviță din părul blond al lui Honor, rătăcită pe drum. Era, într-un cuvânt, atât de tulburat, încât abia auzi trăsura care se apropia.

— Aha, lord Lennox, se auzi o voce feminină. Este adevărat că aproape oricine te poate provoca la întrecere?

Se uită peste umăr și o văzu pe Andrea Gratham, care mâna cu pricepere noua trăsură a lui Richard.

Când se opriră amândoi și el își anunță intențiile, Andy, ca întotdeauna, veni cu o altă idee.

— La naiba, spuse ea. N-ai de gând să te iei la întrecere? Și eu care speram să te înfrâng pentru totdeauna.

Geoff își spuse că ar fi meritat să-i răspundă la provocare. În bună parte, îndemânarea lui de acum se datora și întrecerilor la care îl provocase Andy, cu ani în urmă, dar pe vremea aceea, elita Londrei nu se afla prin preajmă, ca să asiste la nebuniile ei.

— Nicio întrecere, o anunță el, luându-i frâiele din mâini. Nu poți să faci față scandalului, iar eu sunt prea grăbit s-o ajung pe miss Drummond.

— Nu mai spune! zise ea, pe un ton zeflemitor. Nu ai de ce să-ți faci griji, adăugă ea apoi, ceva mai blând. Richard o conduce acasă chiar acum. Sau, mai bine spus, ea ține hățurile și Richard, fără îndoială, își mușcă degetele.

— Mână miss Drummond?

— Ea a insistat.

Profitând de surpriza creată lui Geoff, apucă din nou hățurile.

— Cum fac și eu, de altfel.

— Fii rezonabilă, îi spuse el, aruncând o privire, care

îi dădu fiori, spre trăsura lui Horatio. Doar nu-ți închipui că o să pornesc cu chestia asta.

— Leagă caii de un copac și mergi cu mine în oraș.

Cunoștea privirea aceea; pe Andy trebuia s-o lege de un copac ca să dea drumul la hățuri. Văzând că nu mai era nicio speranță pentru el, asigură caii – nu că ar fi avut suficientă forță ca să plece de lângă copac – și se întoarce la cealaltă trăsură. Abia se așează că Andy porni nebunește.

— După viteza cu care mână, spuse el, nu-mi trece prin cap decât că ai avut intenția să concurezi în locul lui miss Drummond.

Fără să-și ia ochii de la drum – slavă Domnului că mergeau atât de repede – Andy îi oferi un zâmbet generos.

— Aș fi vrut atât de mult să-i văd fața lui Fortesque când ar fi descoperit că în locul biete domnișoare Drummond eram eu cea care te-a învins.

Geoff clătină din cap. În ciuda superficialității pe care o arăta, el știa ce suflet bun avea Andy. Dar, ce sens avea să o salveze pe miss Drummond, dacă asta însemna să-i ia locul în centrul scandalului?

— O încercare nobilă, Andy, fetițo, numai că toată Londra ți-ar pomeni numele săptămâni întregi.

— Măine ar găsi o altă victimă. Pe lângă asta, doar știi că nu mă sinchisesc de bârfe.

— Tu nu, dar poate Richard.

— Pe el îl deranjează și mai puțin. Nu te mai prefac că am făcut cine știe ce sacrificiu, când știm bine care este adevărul. Unor nume, ca Richard și Fairbright, care stau ferme în spatele meu, nu se poate întâmpla mai nimic. Pe de altă parte, biata miss Drummond a fost întotdeauna lăsată singură.

Geoff își dădu seama că Andy avea dreptate, își aduse aminte de Honor, cum stătea între tatăl ei și baron, rătăcită parcă, singură, atât de demnă de milă, încât se simțise obligat să o invite la dans.

Încetează, își spuse el, întrerupându-și gândurile.

— Toate bune și frumoase, șuieră Geoff, dar s-a gândit cineva ce reacție ar putea avea lady Sarah la

scandal?

Andy începu să chicotească.

— Vai, Geoff, dar cine îți închipui că m-a trimis?

— Vrei să spui că lady Sarah, contesa văduvă de Fairbright, te-a trimis să o înlocuiești pe miss Drummond în cursă?

— Nimeni altcineva. Cred că și ea și-ar dori să-l vadă pe Fortesque dezumflat. Îi place teribil să aranjeze lucrurile.

— Mda, așa se pare, spuse Geoff, fără să-și poată înfrâna râsul.

În tiradele lui, Andy reușea întotdeauna să facă goluri, știa să-l facă să râdă, chiar dacă râdea de el însuși.

— Deci, poartă sigiliul văduvei.

— De fapt, nu îmi închipui că a crezut că va fi o cursă. Richard urma să o ducă pe miss Drummond acasă, iar eu - râsul lui Andy îngheță în aceeași clipă în care smuci hăturile, ia uite, continuă ea, cu o voce care trăda îngrijorare, nu sunt ei doi?

Geoff privi în direcția în care arăta degetul ei și văzu roata în mijlocul drumului, apoi trăsură, care stătea într-o rână, în noroi. Își aminti de temerile pe care la avusese mai devreme cu privire la osie și sări din trăsură, încă înainte ca Andy să fi oprit complet caii.

14

— Stai, spuse pe neașteptate Richard. Nu se aud niște cai?

Honor, care tocmai își dăduse deoparte de pe față părul blond, după încă o încercare silitoare de a urni trăsură, scoase un suspin de ușurare. Făcu un pas în lături, cu speranța că urma să sosească un ajutor. Nu că ar fi deranjat-o munca, dar nu-i plăcea să stea cu gleznele adânc împlântate în noroi.

Richard se întoarse să asculte mai bine, iar trăsură, scăpată din strânsoare, reveni la poziția de dinainte. Cum era doar o chestiune de centimetri, bietul tânăr nu putea fi învinovătit că pierduse teren. Honor, care considerase situația fără scăpare, stătea pe marginea șanțului, departe

de trăsură. Dacă salvatorii tot erau pe aproape, măcar să apuce să-și șteargă noroiul de pe pantofi.

Numai că auzi hohote de râs și se întoarse spre drum, chiar la timp pentru a-l vedea pe Lennox alături de Andrea Gratham.

Honor încercă să dea vina pe mișcarea bruscă pe care o făcuse mai înainte și chiar pe șocul provocat de accident, dar îi era teamă că ceva mult mai personal îi produse acel tremur al genunchilor. În timpul scurtei lor călătorii, Richard îi explicase că Lennox încercase să-i apere numele, iar ea îi răsplătise bunăvoința, prăbușindu-i trăsura într-un șanț.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Lennox, în timp ce sărea din trăsură. Richard, unde este...?

— Liniștește-te, Geoff, caii tăi sunt teferi. I-am priponit acolo. Doar nu voiai să-i las să plece la plimbare.

Lennox dădu din cap, dar fără să-l urmărească pe Richard cu privirea. O găsisese pe Honor și rămăsese cu ochii la ea.

Ca cea mai proastă găsculiță, Honor își închipuia că nu era niciun pic de ușurare, ci numai îngrijorare pe chipul lui. Când se apropie miss Gratham, însă, toată atenția se îndreptă către ea.

— Cerule, Richard, spuse Andrea, luându-i mâinile în mâinile ei. Ce s-a întâmplat? Ești rănit?

Văzând că nu era, se întoarse către Honor și spuse:

— Dar biata miss Drummond... repede, Geoff, o pătură, uite cum tremură.

— Am una în trăsură la mine, spuse Lennox, întorcându-se. Mă duc s-o aduc îndată.

Fără să-i pese de noroiul în care intra, miss! Gratham merse spre Honor și se așeză lângă ea pe banchetă.

Cred că ești speriată de moarte, îi zise ea, frecându-i mâinile ca să i le încălzească.

Era greu să urăști o femeie care era atât de a naibii de amabilă.

— Honor, speriată? spuse Richard, în hohote de râs.

— Uită-te numai cât de palidă este.

— Aiurelii la și tine, draga mea, lui Honor îi trebuie ceva cu mult mai înfricoșător ca s-o dea gata.

Miss Gratham râse.

— Știi, iubitule, noroiul ăsta îmi amintește de o altă întâmplare. Îți aduci aminte ce ți-am făcut atunci?

— Nu prea, dragostea mea. Noroiul de pe haina aceea n-a mai ieșit niciodată, îi răspunse Richard, clătinând din cap, după care se întoarse către Honor. A căzut. Când i-am oferit politicos brațul, domnișoara aceasta răzbunătoare m-a tras în noroi.

— Spune adevărul, Richard. Erai fioros pe vremea aceea. O meritai din plin.

— Oare? Ciudat, singurul lucru pe care mi-l amintesc este că m-a făcut să descopăr multe.

— Cum ar fi că nu trebuie să-mi întorci niciodată spatele?

— Nu. Că nu trebuie să te las niciodată să fugi.

Richard se uită la logodnica lui cu atâta căldură, încât Honor își și imagina scena. Norocoasa, miss Gratham.

— Unde e Geoff cu pătura aia? întrebă brusc Andrea.

— Nu am nevoie de pătură, încercă Honor să protesteze, suspectându-l în sinea ei pe Geoff că se dusese să-și vadă caii mult-iubiți.

Richard plecă să-l caute, iar miss Gratham o bătu pe Honor pe mână.

— Acum, că am rămas singure, hai să lăsăm formalitățile deoparte și să ne spunem pe nume. M-aș simți mult mai bine dacă mi-ai spune Andy.

Honor își lăsă ochii în jos.

— Îmi pare teribil de rău de neplăcerile pe care le-am pricinuit. Acum, ai fi putut să stai confortabil acasă.

— Și să fi pierdut toată distracția asta? Și-apoi, cred că aș fi făcut la fel, cu nesuferitul de Horatio, care nu știe decât să te piseze.

— Adevărat?

— Nu trebuie să-l iei în serios. Nimeni din familie nu dă doi bani pe el.

Honor se strădui să nu zâmbească.

— Mi-ar plăcea să vadă și Lennox lucrurile la fel de distractiv, dar cred că este deja livid după ce și-a văzut trăsura.

Andy îi strânse mâinile.

— Nu te neliniști. Geoff n-a fost niciodată ranchiunos. Am făcut eu altele și mai rele și m-a iertat întotdeauna.

Asta pentru că este îndrăgostit de tine, își spuse Honor.

— El... el nu se prea omoară după mine, spuse ea cu voce tare.

— Prostii. Mie mi se pare că te place chiar foarte mult.

Honor clătină din cap neîncrezătoare.

— Nu s-a uitat la mine niciodată așa cum se uită la tine.

Andy o privi ștregărește și se ridică.

— O teorie interesantă. Poate ar fi bine s-o testăm. Hai să ne alăturăm tinerilor noștri însoțitori și să vedem la cine se uită mai întâi Geoff?

Când văzu că ezită, Andy o încurajă. Porni, cu inima cât un purice. Lennox se dovedi mult prea ocupat să-și inspecteze trăsura, ca să arunce vreo privire la un dintre fete.

— Ciudat, nu-i așa? îi spuse el lui Richard.

— A sărit osia, veni verdictul lui Richard, care era la fel de îngrijorat când se aplecă să constate pagubele.

— Atunci, reparați-o, le spuse Andy. Miss Drummond trebuie să ajungă acasă, înainte ca baronul să apară în căutarea ei.

Apoi, Lennox se uită la Honor, dar o făcu într-un mod cercetător.

— Atunci, du-o tu acasă cu cealaltă trăsură.

— Eu? făcu Andy, clipind afectat din gene. Nimic mai urât, dragă Geoff, decât să lași, singure pe drum, două femei slabe.

— Ai început să devii la fel de intrigantă ca mătușa mea, o tachină Richard. Dar, recunosc că ai dreptate.

Geoff, n-ar fi mai bine să însoțești tu doamnele acasă? Eu aş putea să rămân aici, până te întorci cu ajutoare.

— Vă rog, ocupați-vă mai întâi de cai, îl întrerupse Honor. Am pricinuit și așa destulă bătaie de cap. La urma urmei, nu am nici cea mai mică șansă să scap neobservată acum. La această oră, jumătate din populația Londrei se află pe străzi.

— Uite, acoperă-te cu pelerina și pune-ți boneta mea pe cap, îi spuse Andy, dezbrăcându-se și dându-i veșmintele. Și nu te împotrivi, Richard. N-am intenția să te las aici singur de capul tău.

— Femeie încâpățanată! Știi bine că ți-aș ordona să te duci acasă, dar nu pot sta fără să am companie.

Se apropie de ea și își trecu brațul protector pe după umerii ei.

— Dar ce-a fost cu planul ăsta al tău, iubito? Nu te gândești că încercarea de a te da drept Honor cam schiopătează?

Andy ridică din umeri.

— Cei mai mulți oameni văd ceea ce se așteaptă să vadă și, apoi, de la distanță, seamănă destul de bine cu mine. Dacă o zărește cineva pe Honor, Geoff va spune că ne-am întâlnit cu ea pe când mâna spre casă. Că accidentul cu trăsura a fost provocat de „starea ei de boală”.

Bărbații schimbară priviri îngrijorate.

— Ar fi lucrul cel mai bun, îi spuse Richard lui Lennox, cu ochii la osia ruptă. Mult mai bine decât să spunem adevărul.

— Adevărul? întrebă Andy, privind când la unul, când la celălalt.

— Aaa, da. Despre cursă, îi răspunse Lennox, fără să-și slăbească din ochi trăsura. La urma urmei, încercăm să salvăm reputația domnișoarei Drummond.

Trase puternic aer în piept, ca și cum ar fi trebuit să ia o decizie, apoi se întoarse încruntat spre Honor.

— Haide, trebuie să mergem acasă.

Honor simți că Geoff ar fi putut la fel de bine să

spună și „Haide, trebuie să scăpăm de tine”. Se urcă lângă el și se pregăti sufletește pentru lunga și mizerabila călătorie până acasă.

Căci ce putea să-i spună? Iartă-mă, credeam că îți râzi de mine? Că îi răsplătise bunătatea, stricându-i trăsură? Nu, orice ar fi spus înrăutățea și mai tare situația.

— Ce s-a întâmplat exact?

Honor rosti primul lucru care îi veni în minte:

— Păi, eu... mi-am pierdut cumpătul. Domnul Duncan s-a purtat oribil și eu...

— Nu atunci. Mai târziu. Cu trăsură.

— Aha, vrei să spui cu accidentul acela? Păi, nu prea știu. Mergeam, pur și simplu și dintr-odată am simțit o zdruncinătură, o pocnitură și în clipa următoare pierdusem controlul și ne aflam în șanț.

— Richard mi-a spus că ați fi putut să muriți amândoi, dacă nu ai fi reușit să manevrezi trăsură atât de bine.

Se împurpură la față, sensibilă la admirația lui.

— Instructorul meu de călărie era adesea... adică îi plăcea foarte mult băutura. Lecțiile mele erau întotdeauna o aventură.

Geoff o privi cam chiorâș și atunci se gândi că ar fi fost mai bine să nu fi deschis gura. Oare când avea să învețe că niciunui gentleman nu-i plăcea să știe despre educația neortodoxă pe care o primise?

— Richard mi-a spus că și de caii mei te-ai ocupat cu multă pricepere. Probabil că unul dintre oamenii tatălui dumitale era veterinar.

— Sergentul Potts. Sunt pe deplin convinsă că frumoșii dumneavoastră cai nu au pățit nimic rău.

— Lasă-i naiba de cai, spune-mi mai bine despre dumneata, miss Drummond. Nu-ți dai seama că ai fi putut să mori?

Ieșirea lui Geoff îi surprinse pe amândoi. Honor se lăsă pe spate atât cât îi permitea bancheta, iar el se cufundă în tăcere. Simțea că între ei plutește ceva stânjenitor, dar, cum nu-și dădea seama ce era, își spuse

că, așa cum se întâmplă întotdeauna, ea era vinovată de ceva.

— Aproape că am ajuns în oraș, spuse el dintr-odată. Puneți boneta și vezi dacă putem să ieșim teferi din beleaua asta.

Ascultătoare, își legă șnururile bonetei și își înfășură șalul împrumutat în jurul umerilor. Lennox își fixă dinadins privirea asupra drumului din fața lor.

Când trecură de curba la care se opriseră cu o zi mai înainte, amărăciunea lui Honor crescuse. Cât de ridicolă se simțea acum, când își aducea aminte de speranțele pe care și le făcuse pentru ieșirea de astăzi. Cât de naivă a fost că și-a dorit să-și petreacă viața cu acest om.

— Din cauza pariului nostru, izbucni ea, de aceea am făcut-o.

Voia să lămurească lucrurile între ei, în caz că nu l-ar mai fi văzut niciodată.

Geoff se uită la ea ca și cum ar fi vorbit în chineză.

— Nu puteam suporta gândul că îl voi pierde pe Lolly. Știu că vorbesc mai tot timpul despre faptul că are nevoie de un cămin, dar n-am încetat să nutresc nicio clipă speranța că un miracol îl va ține lângă mine. Când am văzut că Spencer a ajuns primul și dumneata ai câștigat pariul nostru, cred că mi-am ieșit din minți. Nu am avut intenția să-ți distrug trăsura.

Se uită din nou la ea, lung și intens.

— Dar n-am luat nicio clipă în serios pariul nostru. Doamne Dumnezeule, nu am nevoie de niciun cățel.

Ar fi trebuit să se simtă mai bine acum, când i se confirmaseră aceste lucruri, dar starea ei de spirit se înrăutăți. Cât de mult trebuia s-o urască, dar nu mai mult, cu siguranță, decât se detesta ea însăși.

— Mă duc înăuntru, spuse ea brusc. Baronul va fi destul de enervat.

Geoff o apucă de încheietura mâinii, forțând-o să-l privească.

— Dacă se întâmplă ceva rău, îi spuse el repede, ca un băiat care are de dus, la bun sfârșit, o sarcină

neplăcută, vreau să știi că există alternative la plecarea în Scoția. Pentru dumneata și pentru câinele dumitale.

— Poftim?

— La naiba. Dacă nu-ți propuneam să ieșim, nu ai fi ajuns acum în situația în care te afli. Dacă se ivește ceva neplăcut, ei bine, pot măcar să-ți ofer numele meu.

Honor rămase să-l privească buimacă, fără glas. Ce ofertă nobilă - deși făcută fără tragere de inimă, desigur.

— Plec acum! spuse el, sărind ca s-o ajute să coboare din trăsură, dar am să te caut după-amiază, să văd cum o duci. Adică să mă interesez de sănătatea dumitale.

Honor încuviință, încă uimită și tulburată de atingerea mâinii lui. Chiar când picioarele îi atinseră pământul, nu reuși să se miște astfel încât să se elibereze din strânsoarea mâinii lui. Geoff o privea neconținut, nu mai puțin buimăcit decât ea însăși și, preț de o clipă - o clipă minunată - simți un fior care trecu de la unul la celălalt și care îi făcea pe amândoi să dorească să se apropie unul de celălalt.

Mai întâi, se dezmetici Geoff, care își dresese vocea și își retrase mâna. Honor bolborosi ceva protest despre nevoia de a se grăbi și încuviințarea lui Geofi se dovedi dezamăgitor de entuziastă.

Văzând că nu mai era nimic de făcut, Honor își croi drum prin gardul viu din spatele casei. Se întoarse o dată să-l mai privească, dar plecase deja.

Dacă se întâmplă ceva rău, îi spusese el. Cu mâna zăbovind încă pe locul pe care stătuse cu câteva clipe mâna lui, Honor hotărî că ar fi fost o ticăloșie să profite de pe urma generozității sale.

Și, totuși, ce mare era ispita. Dacă ar fi avut timpul necesar și prilejul, ea l-ar fi putut face fericit. Poate l-ar fi făcut chiar să se îndrăgostească.

Dar, gândind la rece, erau prea multe căi prin care lucrurile puteau să iasă încă prost.

15

Lady Sarah, așezată în sufrageria lui Drummond, o privea pe slujnică în timp ce turna ceaiul în ceașcă. Bună

fată, Betsy asta - știa să vadă de interesele stăpânei ei, Honoria, ca și cum ar fi fost ale ei personale. Cu ajutorul ei, ar putea să iasă basma curată din încurcătura în care se aflau.

Când clopoțelul de la intrare sună, Sarah împietri. Abia dacă trecuse o oră; oare acum bârfitorii călătoreau cu viteza cu care zburau bârfele?

— Miss Drummond nu vă poate primi deocamdată, îl auzi ea pe Rawlings. Poate reveniți mâine?

Nu era drept ca un nerod, cum e Drummond, să aibă asemenea servitori. Majordomul ei avea nevoie de instrucțiuni amănunțite, pe câtă vreme lui Rawlings era suficient să-i spui „protejează-ți stăpâna”, că să-l faci să așeze bariere în calea musafirilor nepoftiți.

— Ah, dar te asigur că miss Drummond va dori să mă vadă.

Imposibilă de suportat, vocea neplăcută a lui von Studhoff devenea din ce în ce mai tare, pe măsură ce pătrundea în casă.

— Spune-i că o aștept în sufragerie.

Înspăimântată de aroganța baronului - și de faptul că, foarte curând, avea s-o deranjeze - Sarah lăasă ceașca de ceai. Ce bădăran, să dea buzna în casa altuia; mocofanul ăsta scârbos avea nevoie să fie pus cu botul pe labe. Se ridică în picioare și hotărî că ea era persoana cea mai potrivită să o facă.

— De fapt, zise baronul, pe neașteptate, spune-i domnișoarei Drummond să aștepte. Aș dori, mai întâi, să vorbesc cu generalul. Între patru ochi.

O discuție secretă cu Drummond? Ciudat! Betsy, arborând un zâmbet ambiguu; îi făcu semn cu capul spre ușa din dreapta lor, ca și cum ar fi vrut s-o invite pe Sarah să tragă cu urechea.

Poate că celorlalți acest gest li s-ar fi părut ca cel mai de neiertat păcat, dar Sarah nu se sinchisea câtuși de puțin de sensibilitatea lui Drummond - dacă poseda așa ceva. Nu avea în cap decât faptul că trebuia să audă ce se discuta acolo, pentru că putea să fie decisiv pentru viitorul

lui Honor.

Slujnica cea isteată, cu surâsul pe buze, luă tava de servit ceai și o conduse spre ușa de legătură. Sarah abia ieșise din încăpere, când Studhoff năvăli în urma lor.

— Vreau un ceai, porunci el în timp ce traversa camera. Și repede!

Poate că Sarah ar fi zăbovit lângă ușă, dacă Betsy n-ar fi îndrumat-o prin gesturi spre un alcov, ascuns de draperii. Ideea lui Betsy se dovedi fericită, pentru că, numai cu câteva secunde mai târziu, Sarah îl văzu, din spatele draperiilor, pe von Studhoff că bagă capul prin ușă. După ce aruncă o scurtă privire prin cameră, zâmbi satisfăcut și închise ușa în urma lui.

Curios!

Pe când își părăseau ascunzătoarea, Betsy se uită la tavă și-apoi la ușa de legătură. Din lucirea care i se ivi în ochi, Sarah înțelese că Betsy avea de gând să-l servească pe baron cu ceașca de ceai pe care i-o oferise ei și care rămăsese neatinsă. Nu pentru a nu mai face un drum până la bucătărie, ci ca să-l enerveze pe boul acela de Bavaria, oferindu-i ceai rece.

Cum nu voia să scape un asemenea moment, Sarah își lipi urechea de ușă. După felul ciudat în care verificase încăperea, se părea că orice avea să-i spună lui Drummond, baronul nu voia să mai fie auzit de nimeni altcineva.

Generalul Drummond străbătea, cu pași mărunți și grăbiți, culoarul, nefericit că trebuia să se zorească pentru a asculta plângerile baronului. Numai Dumnezeu știa câte treburi avea de făcut, îngrijorat de misiunea încredințată lui Pithnevel și de veștile alarmante pe care tocmai i le împărtășise omul lui de afaceri. Și, totuși, iată-l alergând doar pentru că îl chemase baronul. Nu era chiar ceea ce i-ar fi convenit generalului să facă, dar vai! Cerșetorii nu-și pot permite luxul de a alege.

Și foarte curând avea să devină, nici mai mult, mai puțin, decât un cerșetor. După cele spuse de omul său de afaceri, situația lui financiară se înrăutățise în ultimele

câteva zile, în ciuda sfatului dat de baron și a împrumutului de câteva sute de lire. Când se gândi la suma astronomică a datoriilor, se înfioră. Chiar dacă și-ar fi amanetat tot ce avea nu ar fi putut să adune atâția bani. Dacă se supăra baronul și își retrăgea suportul financiar, el ar fi intrat în închisoarea datornicilor. Ar fi însemnat ruina totală.

— Iată-te, în sfârșit!

După felul în care se zgâia, era clar că baronul nu era într-o dispoziție prea grozavă. Drummond se întrebă, cu o senzație de scufundare, ce, făcuse fata lui și nu-i fusese pe plac baronului?

— Iartă-mi întârzierea, începu el, străduindu-se să nu se bâlbâie, dar am fost cu omul meu de afaceri. Eu... trebuie să aranjez câteva detalii înainte de a pleca din oraș.

— Serios? Întrebă baronul și căscă ochii întunecați la culoare. Ne părăsești generale? Cam pe neașteptate, nu crezi? Sper că nu este nicio urgență.

— Ah, nu. Mai degrabă afaceri.

Era o minciună sfruntată, dar nimeni nu trebuia să știe că avea o misiune, nici măcar în somn nu avea voie să viseze că vorbește cuiva despre ea.

— Dorești să bei ceva? Întrebă el, ca să schimbe subiectul. Aș putea să ordon să ți se aducă ceai.

— Nu te deranja, spuse baronul, aruncând o privire disprețuitoare spre tava de pe masă. Aș dori foarte mult să-ți instruiești servitorii să se poarte corect. Ceaiul acesta a fost neiertat de rece când a ajuns pe buzele mele.

Drummond răsuflă ușurat. Țsta era un fleac și se putea remedia ușor. Dacă ar fi făcut Honor ceva rău, soluția n-ar fi fost chiar atât de simplă.

— Îmi pare teribil de rău, spuse el, și se întinse după clopoțel. Uite, haide să ordon încă un ceai.

— Nu te mai deranja. Mi-a trecut cheful de ceai.

Baronul continuă să se zgâiască la el. Se părea că ușurarea generalului fusese prematură.

Ca și cum și-ar fi dat seama că răspunsul lui fusese

cam dur, baronul încercă un zâmbet.

— Nu-i nimic, prietene, doar n-am venit să mă amuz. Mă aflu aici din grijă pentru dumneata. Sursele mele mă avertizează că situația dumatăle financiară s-a înrăutățit. Poate că această plecare bruscă, de care mi-ai vorbit, este o încercare disperată de a redresa lucrurile?

Drummond era cât pe ce să-i spună adevărul copleșitor și anume că doar un împrumut substanțial l-ar putea salva, dar se gândi că astfel își pierdea alibiul pentru misiune. Soldat, în primul rând, Drummond nu putea să se lase ispitit de bani ca să-și trădeze țara pe care o servea.

— Într-un fel, reuși el să spună.

— Dar poate că această plecare nu este necesară, îi spuse baronul, pe un ton care amintea de un părinte ce-și îndrumă copilul pe calea cea bună. Dacă aș putea să rezolv aceste... neplăceri...

Speranța crescuse în pieptul lui Drummond, dar se abținu să se dea în vileag.

— N-aș putea să-mi permit...

— Fleacuri. Ținând la Honoria atât de mult, aș putea oare să-i las unicul părinte să se chinuiască? Nu, mi-e teamă că trebuie să insist. Chiar în clipa când eu și Honoria vom fi căsătoriți, dragă prietene, voi avea grijă ca niciun creditor să nu te mai sâcâie.

Chiar așa, îl părăseau grijile? Lui Drummond îi veni să-l sărute pe baron drept în creștetul lui chel și strălucitor.

— Așa că, vezi, generale, acum nu mai ești nevoit să pleci nicăieri.

Era nevoit, bineînțeles, dar nu avea cum să-i spună baronului care era motivul.

— De fapt, trebuie să plec. Creditorii mei nu pot aștepta la infinit. Trebuie să vorbesc cu ei, să-i conving să aștepte până după nuntă.

În ochii baronului se ivi o strălucire stranie.

— Înțeleg. Dar cum rămâne cu Honoria? Unde va sta cât ești dumneata plecat?

— La familia Pithnevel.

Când văzu încruntarea baronului, Drummond continuă, ca și când s-ar fi apărat:

— Singurul loc pe care am reușit să-l găsesc, într-un timp atât de scurt. Casa lui lady Sarah e plină ochi cu fetișcanele lui Gratham.

— Dar Lennox va da târcoale, spuse baronul încruntat. Ar putea oare craiul acela renumit să aibă o influență potrivită pentru candida, inocenta noastră Honoria?

Drummond, care era liniștit s-o știe pe Honor sub un acoperiș sigur, nu s-ar fi sinchisit nici dacă însuși Casanova ar fi locuit sub același acoperiș. Totuși, acum, cu întrebările baronului, care nu mai conteneau, începu să nu se mai simtă în largul lui.

Von Studhoff nu se dădu bătut.

— Nu-mi place acest lucru. Bădăranul acela o să-i umple mintea cu speranțe mincinoase. O să-și ia porția de distracție și, apoi, o s-o steargă. Honoria este prea credulă ca să-i vadă adevăratul caracter, dar dumneata și cu mine, generale, suntem oameni de lume. Noi știm că niciun conte n-o să ia de nevastă pe fata unui soldat.

Drummond primi această recomandare cu o tresărire și simți că resentimentele îi revin. Lennox.

— Mojicul acela voia să-și bată joc de fata lui? Dacă îi rupea inima bieteii Honoria...

Drummond se opri. Ciudat, simțământul ăsta patern, apărut brusc.

— Și nici, adăugă baronul, cu o expresie de concentrare pe chip, n-ar simți vreodată Lennox dorința să-ți ușureze povara. Un jucător, cum este el, va avea întotdeauna datoriile lui ca să le mai plătească și pe ale dumitale.

Și asta e adevărat, își spuse Drummond posomorât. El știuse întotdeauna că baronul era speranța lui.

— Nu sunt din fire un om impulsiv, continuă baronul, dar cum să stau cu mâinile încrucișate și să privesc cum femeia pe care o iubesc este rănită de setea de distracții a vreunui libertin? Amândoi știm că Honoria este impulsivă,

că face multe lucruri în pripă. Ce mă fac dacă îşi pune în cap să fugă, într-o noapte, părăsindu-mă ca pe bietul Wharton?

Drummond îşi auzi cum un nod i se plimbă prin gât. Ce ar fi oare? Un bărbat mândru, cum era von Studhoff, nu ar avea altceva de făcut decât să plece şi să nu se mai întoarcă niciodată, lăsându-l cu o fată pe care nu putea s-o mărite şi cu datorii pe care nu putea să le plătească.

— Adevărul este, spuse baronul cu fermitate, că nu văd decât un singur mod de a rezolva dilema. Singura modalitate de a-l ţine pe Lennox departe de Honoria este ca ea să rămână sub oblăduirea mea. Propun ca nunta să se facă imediat.

— Imediat?

— Ah, splendid, ştiam că vei fi de acord, explodă baronul, arătându-şi toţi dinţii, într-un zâmbet larg, ca şi cum Drummond ar fi învăţat o nouă şmecherie. Am să fac rost de un permis special, ca să putem aranja ceremonia pentru poimăine. Ai să fii deja venit acasă de la... unde spuneai că trebuie să pleci?

— Pe ici, pe colo.

De data aceasta, Drummond nu intenţionase să fie atât de vag, dar era prea tulburat ca să se poată gândi la un răspuns mai potrivit. Raţiunea îi spunea că baronul avea dreptate, că aceasta era soluţia cea mai bună pentru toată lumea, dar un colţişor, ascuns adânc în inima lui, îi şoptea că nu totul era chiar cum ar fi trebuit să fie.

— Duminică este imposibil, spuse el, în parte, fiindcă așa era, în parte, fiindcă simţea nevoia să mai amâne. S-ar putea să nu mă întorc într-o săptămână.

Von Studhoff ridică o sprânceană.

— Atunci, vom fixa duminica următoare. Eşti sigur că-mi împărtăşeşti dorinţa? La urma urmei, adăugă el, zâmbind generos, cu cât Honoria se mărită mai repede cu mine, cu atât mai repede scapi de datorii.

Cât de bine se aranjaseră lucrurile, încercă să-şi spună Drummond. În curând, toate se vor rezolva.

— Datoriile lui, viitorul fetei lui, totul.

— De duminică, într-o săptămână, repetă el cu voce stinsă. Am... am să vorbesc cu lady Pithnevel. S-a oferit să ne ajute în latura socială a lucrurilor.

Zâmbind cu aceeași expresie de paternitate, baronul se duse lângă Drummond și-i spuse:

— Deci, singurul lucru care a mai rămas este s-o informezi pe Honoria. Sunt convins că ai s-o faci cât mai repede.

— Da. Da, desigur.

— Prea bine.

Von Studhofi se eliberă brusc din strânsoarea generalului, pocni din călcâie și o porni către ieșire.

— Să-i spui că mă întorc diseară, îi strigă el generalului, când trecu de pragul ușii, ca s-o conduc la operă.

— Nu va mai fi aici, îi strigă Drummond. Până diseară, va fi deja instalată la Pithnevel.

Baronul era însă prea departe ca să-l fi auzit și Drummond nu găsi destulă vlagă ca să se ducă după el. Nu avea importanță. Von Studhoff va învăța cât de curând noua adresă a Honoriei și până atunci, speră el, se va afla deja pe drumul spre coastă.

Se simțea mulțumit că stabilise atât de multe lucruri. Era destul de periculos să dobândești informații de la iscoadele lor din Franța; era grozav să fii lipsit de grija viitorului. De acum încolo, fata îl va avea pe baron care să îngrijească de ea. Aveau noroc că găsiseră un om ca von Studhoff. Ar fi trebuit să fie amândoi în al nouălea cer.

Cu timpul, se va convinge că așa va fi. Șmecheria era s-o convingă pe fata lui.

Honor urcă tiptil scările, cu intenția de a ajunge în dormitor fără să fie descoperită, când nașa ei deschise ușa salonului pe care îl avea în față.

— Ce faci aici? șopti Honor, enervată că aceasta îi putea strica planul.

— Mai bine te-aș întreba eu ce-ai făcut până acum, șuieră bătrâna doamnă. Repede, în cameră la tine. Va veni curând tatăl tău să-ți vorbească.

— Știe de cursă?

— Acum, asta interesează cel mai puțin. Du-te, îți explic mai târziu.

Privirea nașei ei cercetă sufrageria.

— Încerc să-l mai rețin, dar grăbește-te.

Honor se zori să urce treptele care îi mai rămăseseră și se întoarse în capul scărilor chiar în momentul când tatăl ei era salutat de lady Sarah.

Discutară puțin - niciodată nu fuseseră în relații prea bune - dar nașa reuși să impună ideea că Honor se simțise dintr-odată rău și plecase în cameră la ea, să-și revină.

Honor zâmbi, uimită să găsească un aliat în lady Sarah și se grăbi să intre în camera ei. Reuși să se bage în pat înainte de a auzi bătându-se în ușă. Își trase cearșafurile până la bărbie și îi strigă tatălui ei să intre.

Încercă să-și potolească respirația accelerată.

— Am auzit că nu te simți bine, începu el, reușind ca ceea ce spunea să pară mai mult o acuzație, decât o dovadă de simpatie.

— Bănuiesc că din cauza căldurii.

Își trecu o mână peste obraji, știind că erau împurpurați din cauza efortului pe care tocmai îl făcuse.

— Acum mă simt mai bine.

— Mă bucur.

Vocea lui suna atât de fals, încât chiar el însuși se întrebă dacă! păsa, de fapt, de fiica lui. În schimb, Honor, bucuroasă că tatăl ei era preocupat de starea sănătății ei, începu să-i dea asigurări că se simțea mai bine, numai că el i-o tăie scurt, anunțând-o că, după-amiază, urma să plece cu niște treburi.

— Să pleci, spuse ea cu regret. Dar unde? Și pe mine cui mă lași? Nu pot să rămân aici, singură în casă.

— Am aranjat să mergi la familia Pithnevel.

Primul impuls fu să protesteze față de ideea că ar sta în compania lui Iris și a Hermionei, pentru o perioadă mai lungă de timp, dar, când își aminti că Lennox locuia acolo, în mintea ei se deschiseră posibilități nesperate.

Ca și cum și el s-ar fi gândit la același lucru,

generalul își dresе vocea și îi spuse:

— Șederea ța acolo va fi pentru o scurtă perioadă de timp. În mai puțin de două săptămâni, vei avea propria ta locuință.

— Propria mea ce?

— E adevărat, generalul, cu o jovialitate forțată. Baronul împreună cu mine am stabilit data nunții tale.

Honor își înfipse degetele în cearșafuri și încercă să-și aleagă cu grijă cuvintele.

— Ați stabilit? Tată, te rog, stai puțin și gândește-te. De fapt, nu este cumva baronul - un baron străin - o alegere greșită? Suntem în război și ar trebui să nu facem alianță cu străinii.

— Drăcia dracului, fetițo, dar ai fost deja de acord cu această logodnă. Acum e prea târziu să dai înapoi.

La ochiul drept al generalului apăruse un tic, care arăta că răbdarea lui ajunsese la limită, dar Honor nu mai asculta decât de propria ei disperare.

— Trebuie să ne gândim foarte bine, insistă ea. Un baron este mult prea... prea modest. Un viconte sau chiar un conte ar fi mult mai potrivit.

— Nici pomeneală. Nu dăm baronul din mână pe contele de pe gard.

— Dar dacă ar avea titlu și un nume de vază? Cum ar fi, să spunem, cineva - ezită, încercând să pară că o spunea la întâmplare - cu poziția lui Lennox. Un astfel de om ne-ar putea deschide ușile în orice salon al Londrei.

— Singurul loc în care plănuiește Lennox să ne ducă este la ruină.

Honor își mușcă buzele. Nu mergea deloc bine.

— Nu ai de unde să știi.

— Toată lumea din Londra știe că e jucător, explodă generalul, cu ochii aprinși de furie. Cum se face că tu știi altceva? Nu a reușit să demonstreze decât că e un desfrânat nechibzuit.

Honor se gândi cum îl protejase Lennox pe Lolly, dar știa că e mai bine să nu-i pomenească tatălui ei nimic.

— Ți-a declarat dragoste veșnică? Te amăgești, fetițo,

dacă îți închipui că vrea mai mult decât să se distreze pe socoteala ta. Nu-ți va oferi niciodată dragoste.

Honor își aduse aminte de oferta pe care i-o făcuse Lennox - deși cu jumătate de inimă - și simți cum i se aprinde și ei mânia.

— De când e necesară dragostea? După câte îmi amintesc, ți-ai bătut joc de subiectul acesta când l-am pomenit.

Încetează să mai alergi după cai verzi pe pereți, fetițo. De ce nu poți fi fericită cu baronul?

— Fericită?

Honor se ridică în șezut, gata să izbucnească.

— Dumneata ești cel care visezi la cai verzi pe pereți. Dacă este cineva care se distrează pe socoteala noastră, acela este prețiosul dumitale baron.

Ticul de la ochiul drept al generalului se precipită amenințător.

— Nu știi ce vorbești.

— Oare? N-ai observat cât de rece, cât de plin e de ifose de om superior și îngăduitor cu noi?

— Ca întotdeauna, copila mea, imaginația te duce departe. Baronul îmi este prieten.

— Într-adevăr? făcu Honor și se ridică în genunchi, ajunsă la culmea disperării. Prietenii nu își bat joc de tine, ci te ajută când ai nevoie de ei.

— Cine crezi că s-a oferit să mă scape de datorii?

— Datorii? exclamă Honor, schimbându-și din nou poziția în pat. Stăm chiar atât de rău, încât trebuie să fim „scăpați”?

Drummond părea că și-a pierdut curajul, când văzu oroarea de pe chipul fetei lui.

— Situația noastră financiară este dezastruoasă, spuse el, cu voce stinsă. Von Studhoff este unica mea speranță.

— Deci, m-ai vândut.

Honor clătină rar din cap.

— Ți-ai folosit singurul copil ca să-ți plătești datoriile.

— Nu!

Ca și cum izbucnirea aceasta ar fi stors ultima picătură de vlagă din el, generalul se lăsă să cadă pe pat, vorbind pereților, nefiind în stare să-i înfrunte privirea:

— Baronul este serios și responsabil și, ei bine, ca să fiu sincer, întotdeauna am simțit că ai nevoie de o mână călăuzitoare. Cred cu adevărat că ține la tine, fetiço.

Probabil că începuse să zâmbească, dar, întrucât Honor nu-i văzu decât jumătate de față, zâmbetul putea fi foarte bine confundat cu o strâmbătură.

— Numai datorită dragostei ce ți-o poartă s-a oferit să-mi plătească datoriile. Apoi, mă cutremur să mă gândesc ce s-ar întâmpla cu noi dacă n-ar face-o.

— Dar trebuie să existe o altă cale. Un împrumut, poate. Aș putea să vorbesc cu Lennox...

— Lennox are propriul lui teanc de polițe, o întrerupse generalul, lipsit de cea mai mică putere. Nu are cum să mai facă și alte datorii. Numai un bărbat orbit de dragoste ar accepta să se gândească la imensitatea datoriilor mele.

Honor se crispă. Nu, nici în cele mai cumplite vise ale ei nu s-ar fi putut înșela atât de amarnic. Dacă propunerea contelui i se păruse cam fără tragere de inimă, cât de puțin entuziasmat ar fi dacă ar afla ce datornici înrăiți erau ea și tatăl ei.

— Cineva trebuie să-mi acopere datoriile, continuă generalul, altfel voi întemnițat la închisoarea datornicilor. Tu ești singura mea speranță, copila mea. Tu și această căsătorie.

Honor încercă să vorbească, dar nu reuși. Nu reuși nici măcar să înghită. Totul înghețase în ea, ființa sa paralizase la perspectiva întunecată de a-și petrece viața alături de baron.

Îl văzu pe tatăl ei cum ridică o mână, ca și cum ar fi vrut să ajungă la ea, dar aceasta rămase suspendată un moment, tremurând ușor, apoi căzu inutilă, înapoi pe pat.

— Adevărul este că ai tot dreptul să refuzi, spuse el, cu o voce șoptită, continuând să vorbească pereților. Știu că nu am fost niciodată un părinte adevărat. Mi-am dat

osteneala, am încercat, dar, de fiecare dată când mă uitam la tine, de fiecare dată vedeam pe mama ta întorcându-mi zâmbetul, nu puteam să mai fac nimic altceva decât să urlu de durere. Nu prea mă pricep să lupt cu suferința întotdeauna mi s-a părut mai ușor să dau bir cu fugiții.

— Vai, tată!

Generalul oftă din greu, ca pentru a-și aduna gândurile, apoi se ridică în picioare.

Am vrut doar să știi că nu ți-aș fi cerut ajutorul dacă lucrurile ar fi fost mai puțin dramatice.

— Știu.

Honor își mușcă buzele, ca să le oprească tremurul. În adâncul ei era o voce care îi striga că trebuie să refuze, că nu se putea lega de baron, nu când exista o șansă cât de mică să fie împreună cu Lennox.

Cai verzi! Așa îi numea generalul speranțele. Cum putea să-l contrazică? În cel mai bun caz, Lennox își considera oferta ca pe un sacrificiu, pe care era gata să-l facă, iar ea îl iubea prea mult, ca să-l forțeze să-l facă.

Îl privi pe general, care continua să aibă în fața lui peretele. Cât de greu îi venea! Toată viața așteptase clipa când tatăl ei se va întoarce cu adevărat la ea și acum, iată că sosise, iată-l aici, în fața ei, cerându-i ajutorul.

Trebuia să-l ajute, altfel cum ar fi putut să trăiască cu gândul că i-l refuzase?

— Nu te teme, îi spuse ea, încercând să pară degajată. Glumeam. Am să mă mărit cu baronul când vei vrea.

Generalul se îndreptă spre ușă, tot fără s-o privească.

— Să mă ierte Dumnezeu, dar semeni prea mult cu mama ta, spuse el încet și ieși din cameră.

16

— Privește, spuse Richard încet, sperând că Andy nu-l aude. Sper că mă înșel, dar nu ți se pare ca osia ți-a fost tăiată?

Geoff ridică privirea de la trăsura pe care o cerceta, cu aceeași îngrijorare cu care îi adresase întrebarea prietenul lui.

Richard avea dreptate. O osie normală nu putea să se rupă atât de precis.

— Dar, Richard, spuse Andy, care se ivi în spatele lor, cu neliniștea întipărită pe chip. Doar nu vrei să spui că...

Se întrerupse, gândindu-se că vorbele ce urmau erau prea îngrozitoare ca să fie rostite cu voce tare.

— N-am vrut să te amestec în povestea asta.

Geoff ridică din umeri.

— N-o să i se facă rău de la stomac, spuse el, și nici n-o să ne lase bătându-ne capul, așa că ar putea să audă și ea.

Andy zâmbi hotărâtă.

— Să aud ce?

Neliniștea de pe fața lui Richard nu dispăru.

— Trebuie să așteptăm să ni se confirme, dar se pare că cineva a tăiat în mod intenționat osia.

— Dar de ce? Și cine? Geoff nu are niciun dușman pe lumea asta.

În afară de unul, pe care îl cheamă Fortesque, își spuse Geoff. Totuși, de ce să-și dea osteneala să strice o trăsură pe care o putea câștiga prin pariul lor? Apoi, era greu să-ți imaginezi că Fortesque ar avea atâta minte sau curaj, ca să pună la cale o încercare de asasinare.

Asasinare? Absurd. Cuvântul îi aduse un gust oribil în gură.

Richard se mai uită o dată la osie.

— Poate că Geoff nu are dușmani, dar să ne amintim că n-a fost singur în trăsură.

— Honor? zise Andy, clătinând din cap, încruntată. Dar cine să vrea să facă un rău unei fete atât de încântătoare?

Ca și cum și-ar fi înghițit gustul acela rău, Geoff își simți măruntaiele fierbând. Se uită la cealaltă trăsură și se hotărî.

— Omul meu trebuie să sosească dintr-un moment într-altul. Te superi dacă te las să aștepti, iar eu iau celălalt vehicul?

— Deloc, dar de ce...

Numai că Geoff nu-l ascultă, sărise deja în trăsură și luase hățurile în mâini. Dintr-odată își dădu seama că nu putea să ajungă la timp la casa lui Drummond.

Honor, ghemuită într-un fotoliu, în fața focului, asculta tiradele baronului cu dispreț crescând. Oare așa avea să fie viața ei, un timp Interminabil, în care era forțată să asculte ce trebuia și ce nu trebuia să facă?

Nu pot să suport, își spuse ea, pe când baronul bâzâia mai departe despre respectul care se cuvenea să-l aibă pentru poziția la care ar ridică-o el. Totuși, trebuia să rabde; era singura cale de a-și salva tatăl.

Se gândi cât de preocupat de gândurile lui părea baronul când plecase astăzi. Faptul că plecase, într-o asemenea grabă, o făcea să fie îngrijorată; se rugă ca, orice ar fi avut de făcut, să fie teafăr. Cu ochii la biblioteca imensă, nefamiliară ei, încercă să se gândească nu la dorul de casă, ci la următoarele câteva zile pe care le avea de petrecut la Pithnevel. Domnia sa și lady Maude păreau simpatici, dar Iris și Hermione erau imposibile. Cât de rapid o informaseră că Lennox fusese alungat din casă, pe durata șederii ei și cât de fericite erau că acum locuia într-o chichineată deasupra grajdurilor.

Așa era cel mai bine, încercă ea să se convingă. Dacă ar fi dat nas în nas cu Lennox prea des, stăpânirea ei de sine și liniștea, pe care le dobândise atât de greu, se pierdeau cu siguranță.

— De ce stai încă aici? îi pătrunse baronul în gânduri.

Îl privi ca și cum era transparent. Îi citi gândurile, încercă să-și amintească ce aștepta de la ea, dar era zadarnic.

Baronul, sprijinit de cămin, își deschise ceasul de buzunar și se încruntă.

— Avem mai puțin de o oră dacă vrem să ajungem la operă, înainte de ridicarea cortinei.

— Operă? Dar îmi este imposibil să ies astă-seară. V-am spus că, azi-dimineață, mi s-a făcut rău la ieșirea cu lady Sarah. Mi-a spus să mă odihnesc.

— Prostii. Trebuie să le arătăm gălbejiților ăstora de

englezi că viitoarea mea soție e plămădită din ceva mai tare.

Din nou, gândurile i-o luară aiurea, încercând să găsească o scăpare. În curând, va fi forțată să-și împartă viața cu bărbatul acesta; măcar în seara asta ar merita să rămână singură.

Pe neașteptate, Lennox dădu buzna pe ușă, ca un cavaler care vrea să salveze pe cineva. Când o căută din ochi, părea înnebunit de panică, dar, odată ce o găsi pe Honor, fiecare bucățică din el se relaxă.

Uimită de apariția lui - dar și încântată - Honor rămase cu ochii la el, iar inima îi bătea nebunește. Cât era de frumos și de cutezător, pe lângă baronul cel cuminte și așezat.

— Te deranjează, Lennox? izbucni baronul, în timp ce făcu un pas protector în spatele lui Honor, ca să-și așeze o mână posesivă pe un umăr al ei. Este o conversație personală între miss Drummond și mine.

Când Lennox înaintă spre el, presiunea asupra umărului fetei crescuse. Se încruntă, având în privire o întrebare. Honor, cu dilema tatălui ei în minte, se strădui să-și ferească privirea.

— Am venit să văd cum stă cu sănătatea. Ultima oară când am văzut-o, nu se simțea bine.

Deci, își amintise că îi promisese că va veni să vadă dacă nu e bolnavă. Honor nu-și putu reține un zâmbet timid.

— E de mirare că nu se simte bine, dacă ne gândim la elementul dezagustător la care ai expus-o? Ce ți-ai închipuit când ai dus o domnișoară, atât de sensibilă, în astfel de locuri?

— Haide, von Studhoff, lady Sarah a fost toată după; amiaza acolo.

— Într-adevăr, spuse baronul batjocoritor. Ar fi putut să se gândească să nu ducă pe cineva atât de delicat, cum este miss Drummond în astfel de locuri. Au fost și curse, nu-i așa? Și s-au dat din mână în mână registre de pariuri?

— De unde...

— N-am observat, interveni Honor, care voia să oprească acest schimb de replici.

Ochii ei îl rugau pe Lennox să nu dezvăluie adevărul. Dacă ar fi aflat baronul cât de aproape fusese de rămășag și chiar de cursă, ar fi plecat.

— Mă simțeam rău, trebuie să vă dați seama.

Lennox îi aruncă o privire și, apoi se uită la mâna de pe umărul ei și se încruntă. Când privirile lor se întâlniră, ochii lui cenușii îi puseră din nou o întrebare. Ar fi vrut atât de mult să răspundă da, salvează-mă, te rog, dar nu era atât de egoistă încât să uite de necazurile tatălui ei.

— Baronul are dreptate, spuse ea, încercând să pară veselă. În general, are dreptate când e vorba de astfel de lucruri. Cred că ar fi mai înțelept să rămân acasă de acum înainte.

Mâna îi părăsi umărul. În vreme ce baronul o porni tanțoș prin cameră, Lennox nu înceta s-o țintuiască cu privirea. De teamă să nu izbucnească în plâns, Honor se uită din nou în lături.

— Acum poți să ne lași, îi ordonă baronul din celălalt colț al camerei. Grăbește-te cu îmbrăcatul.

— Dar eu...

— Trebuie să mai argumentezi? Se enervă von Studhoff, încruntat. Este și așa destul de târziu pentru operă.

— Operă?

În ușa deschisă, apăru lordul Pithnevel.

— Draga mea Honor, oricât mi-ar plăcea să-ți fac pe plac, niciun paznic decent nu te-ar putea lăsa să ieși din casă în seara aceasta. Cu siguranță că nu. Insist să dai fuga sus în camera dumatăle, de îndată și să te pregătești de culcare. Poate că, mâine, dacă ai să te simți bine, ai să mergi la operă.

Honor se uită la baron, convinsă că va insista, dar acesta nu părea dornic să-l contrazică pe Pithnevel.

— Nu mi-am dat seama că biata fată este atât de bolnavă, spuse cu blândețe von Studhoff, ca și cum nu i se spusese asta de destule ori, în ultima oră. Ar fi trebuit să-

mi spui, draga mea. Este destul de ușor să ne schimbăm planurile.

Cât de rezonabil părea, își spuse Honor, urmărindu-l cu privirea, în vreme ce! zâmbea cuceritor lui Pithnevel. Nu era de mirare că tatăl ei voia s-o mărite cu el – își însușise bine lecțiile primite de la baron.

Pentru că nu mai voia să îndure încă o predică, Honor se folosi de pretextul pe care i-l oferise Pithnevel și îi răspunse că da, că era mai bine să se ducă la culcare. Făcu o scurtă plecăciune și ieși din cameră, înainte ca baronul să aibă timp să se răzgândească.

În graba ei de a pleca, nu văzu cât de furios și încruntat era Lennox.

În schimb, Pithnevel observă. Încercă să se abțină să nu râdă, pentru că! venea greu să-l vadă pe Geoff atât de frământat și neputincios să schițeze măcar un zâmbet, apoi începu să-și alunge oaspetele nepoftit în cel mai diplomat mod cu putință. Nu putea să-și permită să-l jignească pe baron, dar nici nu dorea să-și servească cina cu el de față.

— Vai, Geoff, spuse el, întorcându-se spre nepotul lui, speriat. Trebuie să încheiem detaliile la proiectul pe care te-am rugat să-l iei în considerație. Ai putea să-mi oferi câteva clipe?

„Proiectul” era imaginar, dar Pithnevel spera că Geoff îi va ghici intenția, iar baronul va avea bunul simț să plece.

Geoff făcu un gest scurt din cap, în semn că înțelesese, dar baronul rămase pe loc.

— Uitați, zise baronul. Nu-mi este pe plac gândul ca un tânăr zburdalnic, cum este Lennox, să locuiască sub același acoperiș cu logodnica mea. Ar fi mult mai potrivit dacă s-ar muta la clubul lui, pe durata șederii logodnicei mele aici.

— Dar nu stau în aceeași locuință!

Deși ațâțarea nepotului lui îl amuză, Pithnevel îi trimise o privire încruntată.

— Geoff stă în apartamentul de deasupra grajdurilor. Am nevoie ca el să fie pe aproape. Noi discutăm foarte des.

Von Studhoff împietri, făcându-se mic de tot.

— Cred că este bine, spuse el, strângând vizibil din dinți. La urma urmei, șederea ei aici va fi scurtă, mai ales că nunta noastră va avea loc de duminică într-o săptămână.

Geoff rămase cu gura căscată.

— Drummond ți-a vorbit despre acest eveniment, nu? continuă baronul, adresând un zâmbet zeflemitor lui Geoff. Mi-ar plăcea atât de mult să mă ajuți la pregătiri.

Geoff scoase un mormăit și plecă din cameră, Interesantă reacția lui, gândi Pithnevel. Ai putea să crezi că nepotul lui nu dorea ca nunta să aibă loc.

Orice ar fi dorit Geoff, totuși, plecarea lui reuși să facă ceea ce nu ar fi reușit o oră sau două de diplomatie. Ca și cum ar fi venit numai ca să-l irite pe Geoff, baronul își ceru scuze și ieși repede din cameră.

Scârbos om. L-a luat peste picior pe Geoff cu veștile lui, apoi s-a distrat grozav când acesta a părăsit camera.

Dar duminica următoare? Pithnevel își frecă bărbia. Păi, se minună el, de ce atâta grabă?

Era bine să observe cu atenție ce se va mai întâmpla.

Cu Lolly, care îi lătra la picioare, Geoff traversă podeaua acoperită de fân a grajdului. Era atât de răvășit, încât singurul lucru de care se simțea în stare era să-și îngrijească puțin caii.

Își scosese haina și o agățase într-un cuier, înainte de a-și aduce aminte că dragii lui cai nu sosiseră încă. Totuși, cum în clipa aceea avea nevoie de muncă fizică, începu să se îngrijească de caii unchiului.

Se simțea ca un prostănac. Mai întâi, gonise la miss Drummond, ca să afle că era deja mutată la locuința unchiului lui, apoi se zorise la casa lui Pithnevel, ca să ascundă trăsura aceea care stătea atât de ostentativ parcată afară.

Îngrijorarea se transformase în iritare, apoi în furie, când îl văzuse pe baron în acțiune. Ce era cu miss Drummond că accepta cu atâta supușenie un astfel de abuz? Geoff arsesse de nerăbdare să-i spună baronului că „sensibila domnișoară” îi furase trăsura - sau orice altceva

care ar fi scăpat-o de sub controlul brutei.

Numai că atunci ea îl privise, oprindu-l cu ochii aceia expresivi, care i-au amintit de un iepure pe care îl furase când era copil. Încă îi vedea lăbuțele mici, tremurând, în timp ce avea de ales între a-i frânge gâtul și a-l lăsa liber. Într-un sfârșit, Geoff îl eliberase pe prostul de iepure, la fel cum făcuse și cu Honor Drummond.

La naiba, dar, dacă avea de gând să se mărite cu baronul, lui ce-i mai rămânea?

Preț de o clipă, își închipui că rostise întrebarea cu voce tare, pentru că Lolly lătră în chip de răspuns. Se uită la câțel și-i văzu bucuria pe care încerca s-o împartă cu el, fericirea nebună că își întâlnea stăpâna.

Miss Drummond zâmbea stins în ușa grajdului, în timp ce-și îmbrățișa câțelul. Geoff, luptându-se, din răspuțeri să nu ia locul lui Lolly, arboră o mină de parcă ar fi negat cu sălbăticie că simțea vreo plăcere c-o vedea.

— Baronul a plecat, n spuse ea, cu o voce plată, ca și cum s-ar fi temut să nu-l aducă înapoi.

Bineînțeles că bruta plecase; oricum, n-o să mai îndrăznească să calce aici. Totuși, privind-o – la naiba, nu se putea uita în altă parte – Geoff găsi că era mult prea greu să țină supărarea.

Vai, dar era chiar ca iepurele acela! Blândă, vulnerabilă, tainică. Ochii ei mari, imenși, îl chemau, dar numai un prost le-ar fi răspuns. Niciun bărbat nu putea să riște cu o femeie ca asta.

— Am vrut să-ți mulțumesc, continuă ea, cu vocea încordată. Pentru că nu i-ai spus baronului ce s-a întâmplat. S-ar fi îngălbenit, dacă ar fi aflat.

— După câte am văzut, întotdeauna e galben.

Un surâs fugar zbură de pe buzele lui Honor.

— În orice caz, îți sunt recunoscătoare că n-ai spus nimic care să împiedice nunta.

Ah, da, nunta. Geofi se simți mai prost ca niciodată. Ce se întâmpla cu el de stătea acolo și se jelea ca un băiețandru lovit de dragoste.

— Nu-mi prea dau seama că ți-am fost de ajutor,

spuse el sec.

Honor își mușcă buzele și se uită în lături.

— Pentru mine a fost un ajutor prețios. Aș vrea să-ți pot răsplăti bunătatea.

Atunci, nu te mărita cu omul acela, aproape că exclamă el, dar își spuse că nu era treaba lui ce avea de gând să facă fata cu viața ei. Nu era deloc treaba lui.

Continuă să stea acolo, fără să spună nimic, sperând că el va reuși să reia firul conversației. Geoff, care nu avea habar ce să spună, se enervă și mai tare.

Ca și cum ar fi vrut să salveze bietele animale de la periajul lui, îi spuse pe un ton moale:

— Nu vreau să crezi că sunt nerecunoscătoare. N-am să uit niciodată ce-ai făcut pentru mine. Ai fost un prieten adevărat.

Prieten? Ciudat, dar cuvântul durea.

— Sună ca și cum ești pe punctul de a-ți lua rămas-bun, șuieră el. Ce plănuiești? Vrei să fugi din nou?

— Nu, răspunse ea atât de încet, încât de abia o auzi. Fuga, din câte am învățat, nu rezolvă nimic.

Apoi, fără nicio logică, Honor Drummond îi întoarse spatele și plecă.

Exasperantă femeie. Îl ducea la casa de nebuni cu micile ei argumente și cu discursurile lipsite de judecată. Îl numise prieten. Era ca și cum i-ar fi spus „bun băiat” și l-ar fi bătut pe cap, așa cum făcea cu câinele ei prostănac.

Se uită la el. Avea capul și coada neobișnuit de liniștită, când se îndreptă, împreună cu stăpâna lui, amândoi grăbiți, spre casă.

— Haide, băiete, îi strigă el, punând peria jos, când îl văzu pe Lolly că vine spre el. Nu te teme, îi mai spuse el alintător, în vreme ce se aplecă să-l bată pe câine pe spate. E oare mulțumită cu golul pe care mi l-a făcut în viață? O să se întoarcă să-l mai mărească.

Cât de mult și-ar fi dorit ca aceste cuvinte să fie adevărate!

De la geamul holului, cele două fete ale lui Pithnevel o văzură pe Honor venind dinspre grajduri.

— Mă întreb ce o fi având să-i spună lui Geoffrey, își dădu Iris gândurile pe fată.

— Orice ar fi fost, îi răspunse Hermione, în întuneric, pipăindu-și perlele de la gât, cred că trebuie să ne dublăm eforturile ca să-i despărțim.

17

Geoff coborî din trăsură și începu să-și îndrepte cravata, apoi manșetele, vesta - făcu orice putea să amâne clipa când urma să îndure ceea ce trebuia să fie rezumatul unui sezon oribil. Unii oameni sunt făcuți să creeze bună-dispoziție în jurul lor, în vreme ce alții n-ar trebui nici măcar să încerce, iar cei din neamul Throckmorton, după cum credea Geoff, făceau parte din cea de-a doua categorie.

Balul acesta avea să fie o plictiseală cumplită, dar ce mai conta? În ultima vreme, dusesse o viață a dracului de lipsită de evenimente. Nu sorbise o picătură de băutură, nu pusese niciun pariu, de zile întregi și nu-și mai amintea când frecventase ultima oară un club de-al lui.

Destul de ciudat, prilejurile nu-i lipsiseră, iar timp liber avea suficient. Era uimitor să-și dea seama cât de mult îi umpluse zilele Honor Drummond.

— Mai ales acum, când fiecare zi era lipsită de prezența ei.

Osia aceea, care bănuia că fusese tăiată, îl făcuse să stea aproape de fată. Făcuse mai multe încercări pentru a o antrena în fel de fel de ieșiri, dar, timpul care îi mai rămânea, când nu era ocupată cu verișoarele lui sau cu baronul, era foarte scurt și Geoff nu reușea niciodată să profite de el.

Seara aceasta era un exemplu perfect, își spuse el exasperat, în vreme ce se forța să intre în casă. Unchiul lui îl rugase s-o conducă pe Honor, dar, când Geoff apăruse în foaierul lui Pithnevel, la ora fixată, fusese informat că baronul îndeplinise deja această obligație. Splendid, își spusese Geoff, era chiar fericit că-și putea petrece seara de unul singur, dar, după câteva ore de liniște, stătea ca acum, zâmbind anemic lui lady Throckmorton și trăgând

cu urechea la muzica ce se auzea din camera de jos.

Obligațiile de curtoazie fiind îndeplinite, coborî scările, hotărât să se scuture de starea aceea ciudată de spirit în care se afla. Era adevărat, balul Throckmortoniilor era adormitor, dar el își va folosi toată energia ca să-și alunge plictiseala. Oare nu era un crai, un descreierat care avea talentul de a găsi distracții?

Făcu un ocol cu privirea prin încăpere, decis să meargă la un chef. Poate că făceau un joc de cărți sau vorbeau cu Freddie Throckmorton să le deschidă dulapul cu băuturi al tatălui lui.

Totuși, Geoff nu făcu niciun pas spre prietenii lui. Ochii nu-și încheiaseră căutările. Voia... la naiba, habar nu avea ce voia. Nu știa decât că avea chef de băutură sau de pariuri.

Apoi, o zări pe Honor Drummond, în celălalt capăt al salonului și uită de rest.

Lângă baron, îmbrăcată în cenușiu, părea o umbră, care nu mai păstra nimic din fetișcana poznașă. Poate că e în doliu, se gândi Geoff. Nu mai Dumnezeu știa cât de lipsită de viață era.

Își spuse că ar fi cazul să se enerveze, să se spele pe mâini de toată situația. Cum își așternuse miss Drummond, așa urma să doarmă. Era o prostie să stea acolo și să o urmărească; nu mai era nimic de făcut.

— Geoff?

Speriat, se uită la mâneca lui, de care era lipită o mână, a cărei stăpână era Amanda Gratham. Ca și sora ei geamănă, îl privea cu îngrijorare.

— Ascultă, Geoff, îmi spuse Pandy, exasperată. Nu mă auzi? Îți vorbim de o groază de vreme.

— Doar știi că întotdeauna am făcut tot ce am putut ca să nu te iau în seamă, o tachină el, încercând să-și concentreze privirea asupra gemenelor, în timp ce ochii îi alunecau înapoi la Honor Drummond. Nutresc speranța deșartă că asta te va face să pleci.

După ce îi urmăriră raza vizuală, gemenele schimbă priviri între ele.

— Este adevărat? Întrebă Amanda pe un ton vădit mai coborât. Încearcă cineva s-o rănească pe miss Drummond?

— De unde ai...? începu Geoff, clătinând din cap, intrigat că fusese prins descoperit.

Nu trebuia să recunoască nimic. Nu trebuia să lase gemenele să ajungă pe pista adevărului.

— Ce prostii strigătoare la cer, zise el. Nu bănuiam că sunteți în stare să dați crezare zvonurilor.

— Nu încerca să ne păcălești, spuse Pandy. Întâmplător, știm că nu e un simplu zvon.

— Nu trebuie să credeți tot ce vi se spune.

— Nimeni nu ne-a spus nimic, zise Pandy și făcu semn cu capul spre locul în care stătea lady Sarah. Am tras cu urechea.

Când Geofi se încruntă, Amanda îl strânse mai tare de mână.

— Trebuie să faci ceva, Geoff. Nu ne place s-o știm pe miss Drummond în primejdie.

— Dar ce vreți să fac? Întrebă el iritat. Baronul e ca un câine de pază. Nu pot să mă apropiu de ea.

Ochii Amandei oglindiră o simpatie adevărată, iar Pandora îi aruncă o privire hoțască.

— Ba eu cred că am putea.

Gemenele schimbă câteva priviri și pe ambele fețe se întinse același surâs. Era spectaculos cum comunicau între ele, fără cuvinte, iar ceea ce comunicau însemna inevitabil, pentru ceilalți, calamitate.

— La stați... începu Geoff să spună, dar cele două plecaseră, iar el nu avea dorința reală să le cheme înapoi. În orice caz, s-ar preface că nu-l aud.

Așa că se concentrează din nou asupra lui Honor, care stătea la fel de rigidă lângă baron, cu toate că, mai mult ca sigur, i se părea foarte dificil s-o facă și începea să nu mai reziste. Broboanele de sudoare de pe frunte erau un semn sigur că își pierdea puterea de concentrare.

Geoff auzi orchestra și se gândi la singurul dans făcut împreună, își aminti cum îi strălucise fața de bucurie când

se rotise în jurul lui. Oare ar fi rezistat tentației, dacă ar invita-o la dans?

Mai demult, ar fi încercat s-o ispitească pe miss Drummond cu scopul de a o vârî în bucluc, dar astă-seară, ciudat, nu voia decât s-o vadă eliberată. Voia s-o vadă pe adevărata Honor, învârtindu-se și ținându-se de podea, cu ochii aceia verzi ai ei, care arătau că e gata să facă o șotie. Aceasta era ea și nu cea care stătea țeapănă, ca o sclavă, lângă baronul nemulțumit.

Ca și cum i-ar fi auzit gândurile, Honor ridică dintr-odată privirea către el și ochii li se întâlniră. Geoff se înalță pe vârfurile picioarelor și-apoi făcu, instinctiv, un pas în față. Aproape imperceptibil, ea clătină din cap, ca și cum ar fi vrut să-l avertizeze.

Totuși, în ochi i se citea altceva, era o expresie care semna a chemare și Geoff mai făcu un pas în față.

Cuplurile o porniră către locul de dans, intersectându-se cu ei doi și legătura dintre el fu din nou ruptă. Geoff slobozi o înjurătură printre dinți, apoi, încă una, când o găsi pe Honor în mulțime, de data aceasta pășind docilă în spatele baronului, după cum cerea dansul.

Furia care îl cuprinsese pe neașteptate fu urmată de o clipă de îngrijorare. Își spuse că nu. Trebuie să fie atât de lipsit de rațiune, încât să se înfurie că Honor dansa cu altcineva. Ar fi trebuit să privească situația ca pe o ușoară evadare, nu ca și cum ar fi fost prădat. Gelozia implica un anumit simț al proprietății, la urma urmei și nimic nu era mai departe de adevăr în acea situație.

Pe lângă asta, ceea ce făcea acum era mai degrabă o parodie a dansului. Făcea mișcările ca și cum ar fi îndeplinit o muncă, nu arăta niciun pic din plăcerea și degajarea pe care le avusese altă dată.

Privind-o, simțea ura crescându-i în piept. Dacă nu făcea nimeni nimic, baronul o distrugea complet. Sau, judecând după trăsăturile ei lipsite parcă de viață, la terminarea dansului era prea târziu?

Trebuie neapărat să-i vorbesc, se hotărî el și picioarele o luară în față, înainte ca mintea să-și fi terminat

gândul.

Numai că începu un nou dans și iarăși se văzu nevoit să înconjoare mulțimea dansatorilor. Imaginea lui Honor dispărea des, dar, la fiecare revedere, mina ei rămânea aceeași. Am să pun capăt tristeții, își spuse el. Am s-o fac imediat să râdă.

Spre surpriza lui, surorile Gratham ajunseră acolo înaintea lui. Precut, căci nimeni nu putea să prevadă ce mișcare urmau să facă gemenele, Geoff se opri să se uite la ele. Dacă aveau de gând s-o ia pe Honor de lângă baron, le-ar fi urmat.

Numai că gemenele îl luară pe baron și-l duseră în direcția unde se afla lady Sarah. Geoff zâmbi și se întrebă dacă o făcuseră pentru el. Grăbi pasul, pândind șansa, indiferent ce sau cât l-ar fi costat.

Honor, arătând primul semn de viață după zile întregi de letargie, se uită rapid la spatele baronului și ieși în hol.

Geoff o urmă. Când ajunse pe verandă, el își încetini pasul, din dorința de a nu fi auzit. Dintr-odată, i se păru egoist să fure clipa ei de evadare. Sorbea cu nesaț aerul, cu chipul ridicat spre lumina lunii, care îi mângâia cu blândețe obrajii, savurând vădit libertatea nesperată. Pentru Geoff, în momentul acela era imposibil să facă altceva decât s-o privească și asta era de ajuns.

Ea păși ușor până la marginea verandei și se sprijini cu mâinile de balustrada de metal, pentru a cerceta cerul. Oftă și sunetul se pierdu într-un vaiet înfundat. Cât de trist sunase, cât de neajutorat.

Când se întoarse spre el, i se păru că suspinul ei se lovise de el și reverberase.

— Vai, lord Lennox, ce m-ați speriat!

Geoff înaintă încet - ar fi fost lipsit de politețe să n-o facă - și se strădui să-și păstreze tonul obișnuit.

— După atâta timp, nu poți să-mi spui Geoff? Parcă ziceai că suntem prieteni, nu?

Honor zâmbi. Întreaga ei față radia.

— Sper. Dar atunci, ar trebui să-mi spui și tu Honor.

O privi intens, desenându-i cu mintea fiecare detaliu

minuscul și în tot acest timp își simți capul înfierbântat. Era absurd să piardă vremea în discuții amicale, să zăbovească numai din cauza unui zâmbet.

Zâmbetul păli, apoi se stinse de tot.

— N-ar trebui să fim aici, împreună, spuse ea, privind în lături. Baronul își lăsă gândul neterminat, dar nici nu era nevoie să-l rostească. Evocase deja spectrul apropiatei ei nunți, lăsându-l să atârne undeva deasupra lor.

Să-l ia dracu' pe baron!

Îl privi, înclinându-și capul, ca și cum s-ar fi întrebat ce determinase o astfel de izbucnire, iar Geoff făcu același lucru.

— Dar nu cred că baronului i-ar plăcea...

— Am spus să-l ia dracu' pe baron, repetă Geoff, cu și mai multă simțire. Spune-mi tu ce vrei.

— Ceea ce vreau eu nu are importanță, îi spuse ea înflăcărată, roșind în timp ce își ferea din nou privirea.

Geoff o prinse de un braț, forțând-o să se uite la el.

— Crezi că eu nu am ochi? Că sunt atât de orb, încât să nu văd că îl detești? Ești chiar atât de încăpățânată, de aiurită, de lipsită de imaginație, ca să te legi de un om care te face nefericită?

— Aiurită?

Ochii ei aruncau văpăi, dar ceea ce îl pătrunse pe Geoff fu încordarea din vocea ei.

— Lipsită de imaginație? Dimpotrivă, visez tot timpul. În fiecare seară, îmi imaginez un prinț chipeș, care mă salvează din coșmarul ăsta. Și nu orice prinț, ci unul căruia îi pasă mai mult de mine, decât de lucrurile greșite din trecutul meu. Bărbatul care n-ar pregeta se îngenuncheze într-un loc public și să-mi spună că mă adoră.

— Și, cu toate acestea, te vei mărita cu baronul?

— Există o mare diferență între vise și realitate.

Geoff o privi neajutorat. Ce putea să facă în fața unei astfel de destăinuiri? Ce putea să facă?

După expresia ei mirată, își dădu încă o dată seama că trupul lui reacționa înaintea minții. Își așază protector o mână pe capul ei, în vreme ce cealaltă îi sprijinea spatele,

cu intenția de a o săruta cu patimă.

Nu că imboldul ar fi fost de o singură parte - nici vorbă. Honor gemu ușor, fără cea mai vagă urmă de rezistență și mâinile ei încolăciră, într-o clipită, gâtul lui Geoff. Când întredeschise buzele pentru a-i primi sărutul, Geoff își pierde orice control.

Apăsarea moale de la început se transformă într-o căutare înfometată. Nu știa ce caută și nici nu era conștient de ce găsisese. Nu știa decât că niciodată nu se simțise atât de puternic, atât de mare și incredibil de împlinit.

Ar fi sărutat-o fericit, tot mai intens, dacă nu auzea o tuse în partea dreaptă.

N-ar fi ținut cont de ea, dacă Honor nu s-ar fi îndepărtat ca arsă de el. Când se întoarce să-l înfrunte pe intrus, ochii ei erau imposibil de mari.

— Vai... Baronul von Studhoff. Eu... noi... Nu v-am văzut.

— Așa se pare, zise von Studhoff, privind-o cu răceală, cu mâinile încrucișate pe piept.

— Lord Lennox îmi arăta stelele, spuse Honor repede, recăpătându-și atât istețimea, cât și ținuta, i-am spus că grupul acela de stele este Orion, dar dumnealui spune că este Ursa Mică.

Geoff, care își revenea mai greu, nutrea speranța că baronul nu-l va lua în zeflema. Chiar și în situația în care ar fi fost în deplină stăpânire de sine, n-ar fi fost în stare să deosebească Orion - sau oricare altă constelație - de o gaură în pământ.

Numai că stelele erau ultimul lucru la care s-ar fi gândit baronul în momentul acela.

— Drăguț din partea lui Lennox că ți-a ținut companie, îi spuse el lui Honor, dar acum este vremea să plecăm.

— Dimpotrivă, ea mi-a ținut companie.

Impulsiv și protector, Geoff făcu un pas în față, gata să înfrunte cele o sută de întrebări, dacă baronul ar fi lăsat-o singură pe Honor.

— Cunoaște temeinic... astronomia, continuă el. Poate că unul dintre subalternii generalului a învățat-o și această taină a Universului.

Honor împietri, ca o căprioară care adulmecă primejdia, iar ochii ei căpătară aceeași expresie de chemare tristă și tăcută. Nu poți pleca acum, îi spuse Geoff cu gândul, dar disperarea lui se dovedi zadarnică, pentru că Honor era deja pe punctul de a se retrage.

Cu un zâmbet larg, baronul îi întinse o mână.

— Haide, i-am promis lui Pithnevel că te aduc mai devreme astă-seară. Ai nevoie de odihnă, draga mea. Mai sunt numai trei zile până duminică.

După aparențe, von Studhoff era mirele devotat și nerăbdător. Când, însă, Honor își puse mâna mică în mâna lui, pe spinarea lui Geoff trecu ceva cât se poate de neplăcut. O privi, în timp ce se întorcea și pleca cu bărbatul acela și nu se putu abține să strige:

— Honor?

Honor se întoarse într-o clipită

— A fost o lecție neobișnuită, lord Lennox, îi spuse ea rece, dar mi-e teamă că nu putem continua. Trebuie, într-adevăr, să plec.

Am fost concediat, își spuse Geoff, care nu văzu că nu mai era nimic de făcut, decât s-o lase să plece. Mânios la culme, își dădu seama că nici nu știa cine îl înfuria mai mult: baronul, miss Drummond sau, mai credibil, el însuși.

N-ar fi trebuit s-o sărute niciodată. Se simțea ca un prostănac; numai un romantic incurabil ar fi putut spera să schimbe lucrurile.

Încă trei zile. Cuvintele îi bubuiiau în cap ca un dangăt de moarte.

Honor îndură călătoria cu trăsura, până acasă la Pithnevel, înghesuită pe marginea locului ei, așteptând speriată izbucnirea baronului. Desigur că i-a văzut, sau măcar și-a dat seama din scuzele ei de complezență. Nici cel mai negru întunerice n-ar fi putut să ascundă îmbrățișarea aceea disperată și sărutul înfrigorat.

Dar baronul nu spusese nimic. Vorbise despre

planurile de nuntă, despre călătoria pe care aveau s-o facă în țara lui, orice, în afară de ceea ce o preocupa pe Honor mai mult. O parte din ea ar fi vrut o confruntare. Altfel, rămânea să se întrebe dacă ce i se întâmplase fusese cu adevărat sau visase numai. Tăcerea baronului era intenționată, își spuse ea, ca și cum ar fi vrut să-i ia și această amintire prețioasă.

În sinea ei, însă, știa că ar fi trebuit să fie fericită că baronul preferase discreția. Oare uitase cât de disperată nevoie avea tatăl ei de căsătoria aceasta? Pentru ea, clipa aceea fusese plină de beatitudine, dar nu putea spera că Lennox îi va da prea mare importanță. Probabil că sărutase o mulțime de fete care se uitau la stele și nu era nicio îndoială că va mai săruta încă pe atâtea.

Geoff, îi spuse ea în gând, mângâindu-i numele.

— Am ajuns, îi zise baronul. Să te conduc până la ușă?

— Nu este nevoie, răspunse ea repede, întorcându-se ca să se lase ajutată de lacheu.

Și dumneavoastră sunteți obosit.

Îi sărută mâna, prelingându-și buzele pe mânășa ei. Lui Honor îi trebui să-și pună la încercare întreaga voință ca să nu și-o retragă.

Ca și cum ar fi știut acest lucru - și îl distra - fi dădu drumul.

— Somn ușor, iubita mea, îi spuse el, în timp ce cobora din trăsură. Să dormi bine, pentru că, de astăzi în trei zile, ai să fi foarte ocupată cu mine.

Honor alergă până la ușă, auzindu-i râsul în urmă, în vreme ce trăsură neagră și înzorzonată se îndepărta huruind. Tremurând, își atinse buzele. Voia să plângă. Doamne Dumnezeule, după ce fusese sărutată de Lennox, cum ar putea îndura vreodată să se lase atinsă de baron?

Vai, unde era prințul care s-o scoată din coșmarul în care se zbătea?

18

Cu brațele încrucișate, sprijinit de ușă, Geoff asculta cu atenție zgomotul făcut de trăsură. Trimisese la culcare

lacheul, convingându-l că toată lumea făcuse la fel, cu intenția secretă de a sta de pază la ușa, în locul lui.

Aștepta, astfel, ca un părinte care vrea să-și dojenească fiica. Von Studhoff o luase pe Honor când îi era lumea mai dragă, spunându-i că trebuia să meargă acasă și, totuși, trecuse aproape o oră întreagă de când Geoff aștepta. Unde naiba puteau să fie? Ce naiba se întâmplase?

Când, în sfârșit, auzi caleașca, se simți atât de ușurat, încât aproape că dădu buzna afară. Între timp, însă, își veni în fire, gândindu-se că unchiului lui nu i-ar fi picat bine să afle de o ceartă a lui în mijlocul străzii. Trebuia să-l aștepte pe von Studhoff până ce ajungea la ușa și, apoi, îi va spune ce avea de spus.

Când puse mâna pe clanță, își dădu seama că habar nu avea ce să-i spună. Partea învolburată a minții lui plănuia să aducă în discuție sărutul. Voia să întrebe de ce baronul ignorase sărutul cu atâta grijă. Trebuia să știe de ce nu avusese el nicio reacție, când miss Drummond o avusese atât de limpede. Nicio femeie care îl putea săruta ca ea, ar fi vrut Geoff să-i spună, nu avea nici cea mai mică dorință să se mărite cu altcineva, baron sau nu.

Dar, când ciuli urechea, realizează că pașii pe care îi auzea erau ușori și grațioși. Zâmbi trist. Ei bine, își spuse el și pentru Honor avea câteva întrebări.

Când Geoff deschise ușa, ea își scotea mânușile și o făcea cu atâta dezgust, încât parcă erau ciumate.

— Mulțumesc, Hanson, murmură ea, în trecere, ținând mânușile la distanță de corp.

— Unde ai fost?

Honor se întoarce și, când îl văzu, mânușile îi căzură pe podea. În obraji îi miji o roșeață discretă...

— La bal. Cu baronul.

Geoff închise ușa și se sprijini de ea, fără a o scăpa din ochi pe Honor.

— Tot timpul?

— Throckmorton ne-a obligat să-i vedem colecția, care este foarte mare, spuse ea, revenindu-și și înțelegând că el nu avea niciun drept s-o interogheze. Dacă nu te

superi, am căscat întreaga seara și acum aş vrea să mă retrag.

— Înainte de a ne încheia conversația? Nu mi-ai spus niciodată de ce ai de gând să te măriți cu mitocanul ăla.

Roseața din obraji i se accentuă.

— După câte îmi aduc aminte, noi doi nu prea conversăm.

Părea atât de hotărâtă, de dezaprobatore. Ar fi vrut să se uite la el, dar ea deveni brusc preocupată de mânuși. Ardea de dorința de a o atinge, de a o ține în brațe de a o săruta.

— Chiar așa, spuse el, cu tandrețe. Chiar despre acest lucru voiam să discutăm.

— Ar fi mai bine, rosti ea pe nerăsuflăte, mototolindu-și mânușile, făcându-le ghem, dacă am trece cu vederea incidentul.

— Să-l trecem cu vederea? Se exasperă Geoff. Aha, înțeleg. Nu se cădea să te lași dusă de pasiune și să uiți de apropiata noapte a nunții.

— Am avut mintea întunecată.

Ghemul făcut din mânuși devenise aproape invizibil în căușul palmelor.

— Altfel nu s-ar fi întâmplat niciodată, urmă ea.

Geoff nu-și amintea să se fi simțit vreodată atât de furios, sau de prost. Ce se așteptase? Că va spune „Ducă-se naibii înțelegerea cu baronul și îi va cădea din nou în brațe?

— Atunci, te rog să mă ierți că am fost atât de bătăran.

— Nu! zise ea, clătinând din cap, dar refuzând, în continuare, să-l privească în ochi. Ai fost... a fost... minunat. Numai că nu înțelegi? Lucrurile nu se schimbă cu nimic. Trebuie să mă mărit cu baronul.

Se apropie de ea, simțind cum îi ard degetele de dorința de a o atinge.

— De ce? insistă el. Nu poți să-l iubești.

— Dragostea este un lux pe care, deocamdată, nu pot să mi-l permit. Acum se cere să fiu mai practică, să-mi văd

de familia mea, de îndatoririle mele de fiică...

— Un discurs foarte frumos. Este nobil să te gândești la familie, dar la tine cine se gândește? Doar nu te aștepti să cred că arzi de nerăbdare să-ți duci viața cu mitocanul ăla înzorzonat.

— Ba da.

Când își mișcă bărbia sfidător, era cât pe ce să i se pară hotărâtă, dar, uitându-se în ochii ei adânci, Geoff avea în fața lui îndoiala și disperarea. Veni lângă ea, cu simpla dorință de a o strânge la piept, dar Honor se retrase, cu ochii mari, speriată.

— M-am hotărât, spuse ea cu voce tremurătoare și îmi voi respecta hotărârea.

— Hotărârea ta? întrebă Geoff, plin de mânie, apropiindu-se și mai mult de ea. Poate hotărârea tatălui tău.

— Lasă. Tu nu știi nimic.

— Atunci, te rog, luminează-mă.

Honor se întoarse în grabă spre scări, dar Geoff îi apucă încheietura mâinii.

— Trebuie să știi.

— Ce trebuie să știi? îl întrebă ea, cu ochii în lacrimi. Că suntem săraci lipiți pământului? Dacă nu ne plătește cineva datoriile monstruoase, generalul ajunge în închisoarea datornicilor. Dacă ar fi fost părintele tău, te întreb ce ai fi făcut?

Mut de uimire, Geoff dădu drumul mâinii pe care o strângea. Culmea era că el își închipuise că baronul era acela care urmărea banii generalului.

— Aș fi vrut să nu mă fi întrebat niciodată, spuse ea încet. N-aș fi vrut să te împovărez cu toate acestea.

— Honoria? se auzi glasul lui Pithnevel din capătul de sus al scărilor. Tu ești?

Honor rămase o clipă cu privirea ațintită la Geoff, apoi reuși să spună „Vin „și o porni pe scări în sus.

Geoff o urmări cu privirea, simțind un gol în stomac. Era uluit și încurcat de confesiunea pe care i-o făcuse. Din prima zi în care o întâlnise pe Honor Drummond, se

încăpătânase să vadă ceea ce era mai rău în ea și, totuși, de fiecare dată îi dovedise că se înșela.

Începu să studieze - cu adevărat - perspectiva cumplită a mariajului cu baronul.

Trei zile, își zise el. Cum ar spune gemenele, trebuia neapărat să facă ceva.

În ciuda faptului că întorsese problema pe toate părțile, Geoff încă nu avea nici cea mai vagă idee de ce va urma în dimineața care se apropia, întins în pat, rumegând întâmplările din ultimele câteva săptămâni, își dădu seama că nu raționase normal de când începuse toată tărășenia. Pentru că, dacă ar fi făcut-o, s-ar fi întrebat de mult de ce ar vrea o brută, ca von Studhoff, o floare de fată cum era Honor Drummond. După felul în care se purta cu ea, nu putea fi vorba de dragoste.

Ciudată era și purtarea baronului, din seara trecută. Mai mult ca sigur că îi văzuse împreună și, totuși, nu-i ceruse socoteală lui Geoff. Părea hotărât să „treacă cu vederea incidentul”, cum se exprimase Honor.

Sau era ceva mult mai sinistru în joc?

Sinistru? Se așază pe marginea patului, întrebându-se ce îl făcuse să se gândească la un asemenea cuvânt. Desigur, povestea cu osia ruptă, care îl făcea să vadă demoni la fiecare mișcare din jur.

Sări în picioare, când auzi o trăsură care intra în grajdul de dedesubt. Aruncă o privire pe cadranul ceasului și își dădu seama că abia era șapte. Cine naiba putea să facă vizite la această oră a dimineții?

Curios, deschise ușa tocmai la timp ca să-l audă pe Frampton care vorbea cu lacheul:

— Repede, închide ușa. Nu vreau să-mi vadă cineva cabrioleta.

Apoi, se pare că omul făcu mari eforturi să tacă, pentru că, își spuse Geoff, jumătate din locuitorii Londrei l-ar fi auzit.

Unul dintre ei era și Pithnevel, pentru că Geoff își putu auzi unchiul cerându-i lacheului să plece. Geoff, a cărui curiozitate aproape că îl împingea în jos pe scări,

crăpă ușa cât putu de puțin. Dacă voia să afle despre ce era vorba, era mai cuminte să rămână nevăzut.

— Drummond este pe punctul de a se întoarce în Londra, se auzi glasul lui Frampton, ceva mai încet decât înainte și, în curând, o va lua pe Honoria acasă. Oare nu ar fi timpul să-i prevenim pe amândoi despre planurile lui von Studhoff?

La auzul numelui lui Honor, lui Geoff îi pieri orice urmă de vinovăție pentru faptul că trăgea cu urechea.

— Din nefericire, generalul este de o ignoranță înspăimântătoare, spuse unchiul lui. Generalul o să ne dea de gol cât ai zice pește. Nu, mi-e teamă că trebuie să lăsăm cărțile să cadă în voia lor.

Ceea ce discutau nu era un simplu joc de cărți.

— Îți jur, insistă Frampton, putem să ne bazăm pe simțul onoarei pe care îl posedă generalul, ca să ne încheiem treaba.

— Sper, zise Pithnevel, pe un ton îndoielnic. Având în vedere imensitatea datoriilor lui, oricine poate să înțeleagă tentația de a găsi o scăpare, alegând calea mai simplă.

— Drummond nu va vinde secrete de stat, îți spun eu. În scurtă vreme, o să-și tragă un glonte în cap.

Geoff simți un fior de gheață când înțelese despre ce este vorba. De aceea se oferise von Studhoff să se căsătorească cu fata generalului? Ca s-o convingă pe Honor să fure secrete de stat de la tatăl ei?

— Să sperăm că nu se va ajunge la asta, spuse Pithnevel. După cum sau lucrurile, se pare că cel mai mult o să sufere fata lui.

— Biata Honoria, spuse Frampton, cu tristețe.

Mi-ar fi plăcut să nu fie nevoie să fie folosită și ea pentru această cursă. Dacă se mărită cu baronul, nu o să-i fie prea ușor.

— Nu avem ce să facem. După cum știi la fel de bine ca mine, este de datoria noastră să ne gândim, în primul rând, la binele țării pe care o slujim.

Geoff își încleștă fălcile. Toate bune și frumoase pentru Anglia, dar ce se întâmplă cu biata Honor?

Știuse Andy ceva când spusese că ar trebui să aibă cineva grijă de fată.

Dându-și seama că nu mai avea ce asculta, Geoff părăsi ușa și se îndreptă spre garderobă. Dacă unchiul lui și Frampton voiau să-și facă jocul, era necesar să-și găsească un alt pion, pentru că, începând de astăzi, o lua pe miss Drummond de pe tabla de șah.

Primul lucru, pe care îl avea de făcut, era să dea de omul de afaceri al generalului, își spuse Geoff, în vreme ce își trăgea hainele pe el. Astfel va afla numele creditorilor și le va achita datoriile. Probabil că aveau să fie discuții, dar, având în vedere gravitatea situației, lui Geoff nici că-i păsa.

Abia când coborî, ca să ordone să i se pregătească trăsura și văzu cabrioleta lordului Frampton, își dădu seama că cei doi dispăruseră nu se știe unde.

Nu are importanță, își spuse el, ridicând din umeri, în timp ce mâna trăsura. Singurul lucru important acum era să o știe pe Honor în siguranță.

Pithnevel zâmbi când îl privi pe nepotul lui plecând în mare grabă.

— Ei bine, a plecat.

— Crezi că ne-a auzit? întrebă Frampton, ivindu-se din tufișurile din spatele lui.

— Să sperăm.

Când surâsul dispăru de pe buzele lui, Pithnevel rămase cu tristețea pe chip.

— Totul depinde de acest lucru.

Von Studhofi se plimba furios prin salonul lui Drummond, așteptând. Își verifică ceasul și se înfurie și mai mult când își dădu seama că era trecut de miezul zilei. După planul lui minuțios, putea oare să-l ocolească victoria în continuare?

Nu mai avea răbdare să le spună giranților lui francezi să se ducă dracului, că, în câteva zile, avea să aibă propriile lui fonduri. Odată ce furniza - informația corectă cui trebuia, Napoleon avea să-l răsplătească cu pământuri și cu poziția pe care o merita cu prisosință. Averea lui von

Studhoff avea să se refacă, în sfârșit.

Tot ceea ce trebuia să facă era să pună mâna pe informațiile acelea.

Unde naiba era Drummond? Înnebunit de nerăbdare, baronul își continuă plimbarea nervoso prin cameră. Chiar și acum, ambele armate ar putea să o pornească spre Belgia. Înainte de ziua următoare, trebuia să știe cât de puternic era inamicul.

Auzi deschizându-se ușa din față și se opri să asculte. Zâmbi când prinse murmurul prudent al, vocilor. Ar fi putut să-i spună majordomului că era prea târziu să-și prevină stăpânul, că Drummond căzuse deja într-o cursă pregătită cu grijă.

— Von Studhoff? strigă Drummond când năvăli în cameră, mult prea preocupat de gânduri ca să mai aibă chef de amabilități. Ce faci aici la ora aceasta?

— A sosit vremea să avem o mică discuție, prietene, îi spuse baronul, cu un zâmbet care se lățea din ce în ce mai mult pe chip. Este timpul să-mi explici ce ai făcut în ultima săptămână și asta cât mai exact.

Drummond se opri în fața lui, deosebit de îngrijorat.

— Am avut niște afaceri, doar ți-am spus.

— În Dover?

Baronul gustă din plin semnele panicii care îl cuprinsese pe general, dovadă de netăgăduit a neghiobiei lui.

— Hei, dragă prietene, oamenii mei te-au urmărit. Știm exact pe cine ai contactat acolo și de ce au venit la dumneata. Ceea ce dorim să știm acum este ce s-a discutat exact acolo.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Haide, nu face pe prostul. Vreau numărul și poziția trupelor voastre pe continent, Herr Drummond și numele celor care au fost numiți să le conducă.

— Imposibil! explodă Drummond. Aceasta este trădare.

Dimpotrivă, gândește-te ca la o salvare. Doar știi că n-ai să rezisti mult în închisoarea datornicilor și cred că

nici ficei dumitale n-o să-i meargă prea bine, în absența dumitale.

— Honor nu are nicio legătură cu toate astea.

Splendid, cum mușca din momeală. Englezii ăștia aveau un grețos de mult spirit de sacrificiu, dar călcâiul lui Ahile la ei erau copiii lor.

— Îmi pare rău că trebuie să te informez că Honoria este implicată în această afacere până peste gât. După două zile, nu uita, va deveni nevasta mea.

— Nu.

— Și ce propui? Să fugă?

Enervat că prostul, catârul de general nu voia să se dea bătut, von Studhofi se forță să râdă.

— Și cine, mă rog, o să-ți plătească polițele? Trebuie să-ți dai seama că acum nimeni n-o va lua. M-am asigurat eu.

— N-ai atins-o!

O mică consolare pentru baron fu privirea îngrozită a lui Drummond.

— Nici n-a fost nevoie, chicoti baronul. Zvonurile sunt o unealtă iscusită și foarte ușor de manipulat. Se pare că nu prea contează dacă poveștile sunt sau nu adevărate, deși trebuie să recunosc că Honoria a făcut tot ce i-a stat în putință ca ele să devină credibile. Și ea este ușor de manevrat și mult prea puțin preocupată de reputația ei. Poți să fii convins că nimeni nu va face niciun pas să-ți plătească datoriile.

— Pot să vorbesc cu creditorii mei, iar Fairbright care îmi este un fel de rudă, mi-ar putea da un împrumut.

— Chiar crezi? Dar cât de umilitor este pentru dumneata, un vajnic soldat, să recunoști în fața aristocratei lady Sarah că nu poți să-ți descurci afacerile. Îi vei spune și de câte ori am venit să te salvez? Lordul Pithnevel al dumitale se va întreba, cu siguranță, ce ai făcut ca să câștigi atâția bani.

— Doar ai spus că erau în dar banii aceia.

— Într-adevăr? Din nefericire, n-am să fiu aici, să răspund la întrebare. Pentru dumneata, ori temnița, ori

galerele, iar pentru Honor...

Baronul se opri, zâmbind cu simpatie înainte de a continua:

— Mă îndoiesc că viața copilului unui spion întemnițat va fi ușoară.

Generalul începu să transpire.

— Vrei să mă șantajezi?

— N-am făcut decât să expun faptele; și, tristul adevăr, Herr Drummond, este că ai făcut până acum exact ce am vrut eu. Așa că și acum va trebui să faci întocmai ce-ți zic.

Generalul luă o poziție rigidă, înainte de a vorbi din nou.

— Din toate astea, eu înțeleg că Honor a avut dreptate în ce te privește. Ar fi trebuit s-o ascult.

— Și acum, după cum spun englezii, este vremea să plătești lăutarul. Îmi dai informațiile, sau copilul dumitale va plăti prețul?

— Eu... eu nu le am la mine. Am lăsat documentele la Ministerul de Război, pentru întrevederea mea cu Pithnevel, din după-amiaza aceasta.

Dacă nu ești prea suspicios, cel mai devreme le pot avea diseară, târziu.

Oare mințea, sau trăgea de timp? Oricare ar fi fost adevărul, generalul nu avea cum să scape din bucluc.

Von Studhoff mai avea și alte mijloace pentru a-l forța pe Drummond la ascultare.

— Prea bine, generale, spuse el amabil. Mă întorc la miezul nopții. Sper că vei fi atât de înțelept să mă aștepti.

— Nu prea îmi lași de ales.

— Mă bucur că ne-am înțeles, spuse baronul zâmbind și se îndreptă spre ușă. Nu te teme, prietene. Intenționez să o fac pe Honoria foarte, foarte fericită. În cazul în care, bineînțeles, continui să faci ce ți se spune.

În așteptarea generalului, pe care voia să-l întrebe când se putea aștepta să se întoarcă Betsy de la țară, Honor auzise cea mai mare parte a conversației. Însăpăimântată, abia reuși să se ascundă în salon,

furișându-se când baronul ajunsese în hol. Încă tremura când el ieșise din casă. Omul acela îngrozitor, monstruos. Cum îndrăzne să-i amenințe tatăl?

O porni spre salonul în care avusese loc discuția dintre cei doi, hotărâtă să-l asigure pe general că nu îi păsa dacă va rupe logodna sau dacă va fi ostracizată și nici de vreo altă stare la care ar putea-o aduce baronul, dar se opri în pragul ușii, fără grai. Bietul, mândrul ei tată stătea inert pe un scaun, cu capul în mâini. O voce interioară îi șoptea să se ducă repede lângă el, dar o alta, ceva mai sensibilă, îi spunea că, dacă ar fi știut că fata lui îl vedea într-un asemenea moment de rușine, ar fi murit.

Înghiți cu greu, dureros și se întoarse. Von Studhoff avusese dreptate; generalul ar muri mai degrabă decât să se lase descoperit de către cineva, să se vadă cât de jos ajunsese. Nu se putea întoarce la lady Sarah, sau la Richard, sau, Doamne ferește, la Lennox. Dacă ar fi fost vreo speranță în acest sens, Geoff i-ar fi spus cu siguranță seara trecută.

Nu, era singură în această privință, își spuse ea, pe când urca scările. Singură trebuia să se gândească la o cale de a opri amenințările baronului.

Cea mai bună soluție era, desigur, ca generalul să-i spună lui Pithnevel adevărul, dar se părea că tatăl ei era hotărât s-o protejeze. Această preocupare pentru persoana ei o mișcă adânc, dar știa că ar fi fost mai bine, pentru toată lumea, să nu-i stea pe aproape, ca să-i provoace griji și mai mari.

Se opri pe ultima treaptă a scării și simți speranța crescându-i în suflet. Dacă ar fi fugit...

Unde? se întrebă, oprindu-se brusc. Adevărul era că nu avea mijloace financiare și nici de altă natură ca să se rupă de baron.

Singură în camera ei, încercă să se convingă că nu trebuia să intre în panică. Trebuia să existe o ieșire.

Două zile, își spuse ea disperată, băgându-și fața în pernă. Dacă avea de gând să evadeze, timpul se scurgea mult prea repede.

Geofi se îndrepta spre casa lui Pithnevel, hotărât să vorbească cu Honor. După o dimineață în care nu mai făcuse nimic altceva, în afară de faptul că încercase să-l găsească pe omul de afaceri al lui Drummond, avea cele mai neplăcute vești.

Cunoștea suma amețitoare la care se ridicau datoriile generalului.

Totuși, dacă ar fi avut cum, Geoff le-ar fi achitat, dar căutările lui neobosite scosese ră la iveală că toate datoriile fuseseră garantate de un singur creditor - baronul von Studhoff însuși.

Geoff își dădu seama că nu avea niciun sens să abordeze direct persoana în cauză, pentru că Von Studhoff nu va lăsa din mână plase cu care îi ținea acum captivi pe cei doi Drummond, tatăl și fiica. Baronul era ca un păianjen păros, uriaș, iar biata Honor trebuia avertizată.

— Geoff? îl strigă unchiul lui, care stătea în ușa cabinetului. Ai o clipă liberă? Aș vrea să-ți spun două vorbe.

— Trebuie s-o văd pe miss Drummond.

— Nu mai este aici. Generalul a venit și a luat-o acasă, cu puțin timp în urmă.

Geoff mârâi câteva înjurături.

Unchiul lui îi zâmbi cu indulgență.

— De fapt, despre miss Drummond aș vrea să-ți vorbesc. Lady Sarah a pomenit ceva despre o osie ruptă?

Geoff continuă să mai slobozească niște cuvinte la întâmplare. La naiba cu morișca stricată a contesei; n-ar fi vrut să-l amestece pe unchiul lui în povestea asta. Până la urmă, Geofi se lăsa invitat în cabinet, dar refuză să se așeze pe scaunul de interogatoriu.

— Rotarul n-a găsit nimic concludent, spuse el morocănos, din ușă. Orice ți s-a spus este mai degrabă părerea personală a lui Richard.

Pithnevel, din spatele biroului lui, îl fixă cu privirea.

— Chiar așa?

După o noapte de insomnie și după oboseala zilei, lui

Geoff îi rămăsese foarte puțină răbdare.

— La ce vreți să ajungeți?

— Am înțeles că în momentul acela miss Drummond ținea hățurile.

Geoff simți un junghi în piept.

— Poate și ce-i cu asta?

Pithnevel oftă.

— Te-am rugat să ai grijă de dânsa. Nu mi se pare că ai făcut o treabă prea grozavă.

Ducă-se la naiba și asta, își spuse Geoff, simțind cum furia pune stăpânire pe el și mai mult. Dacă Honor avea nevoie de protecție, poate că trebuia protejată de oameni ca Pithnevel sau chiar de însuși acesta.

— Am făcut tot ce se putea face, date fiind împrejurările, mormăi el.

— Atunci, de ce este băgată în încurcături?

— Și ce ați fi vrut să fac? S-o iau pe sus, să folosesc forța fizică?

Unchiul lui ridică o sprânceană, dar rămase tăcut. Geoff, care mai avea puțin și fierbea de-adevăratelea, încercă să-și imagineze cum ar fi fost s-o ia pe Honor și să fugă cu ea...

Ca și cum ea s-ar mai fi aflat încă în fața lui, pe verandă, o lăasă să-i mai spună o dată visul ei.

Imaginația îi jucă întreaga scenă, ca și cum ar fi fost adevărată.

Dacă tot era prințul salvator, l-ar fi lăsat oare s-o conducă spre siguranța deplină? Nu exista decât o singură modalitate de a o ține departe de pericol.

Totuși, dacă făcea acest lucru, trebuia să fie pregătit să suporte și consecințele.

Dar, de fapt, care erau șansele lui? După cum susținea unchiul Jack, un gentleman adevărat nu fugea niciodată de o doamnă aflată în primejdie, indiferent în ce îl vâra aceasta. Geoff trebuia să împiedice căsătoria cu baronul, chiar dacă acest lucru însemna să se însoare el cu Honor.

Căsătorie, repetă el în gând, surprins că ideea nu-l

deranja câtuși de puțin. Era atât de preocupat de planurile lui, încât se întoarse și ieși din cabinet, fără să țină cont că unchiul lui îl urmărea cu privirea și după ce îi întorsese spatele.

Pithnevel scoase câteva hohote înfundate de râs. Fiica era asigurată suficient de bine. Acum, era rândul tatălui fetei să-i facă o vizită.

Hermione puse un deget pe buzele surorii ei, avertizând-o astfel să păstreze tăcere. Iris era atât de gâscă câteodată. Când generalul Drummond apăruse pe treptele de la intrare, arătând de parcă ar fi băut un păhărel mai mult decât era necesar, la ora patru după-amiaza, nu era momentul pentru chicoteli. Dacă voiau să afle ce îl adusese aici, într-o astfel de stare neobișnuită, trebuia să rămână într-o tăcere desăvârșită.

După ce îi făcu semn lui Iris să stea de pază, Hermione se aplecă și își lipi o ureche de gaura cheii. Spre regretul ei, zgomotosul și agitatul Drummond vorbea aproape în șoaptă, așa că ascultatul se dovedi dificil. Prinse numai cuvintele „baronul” și „retragere”, ultimul rostit foarte alarmant, înainte ca Iris să-i facă semn că vine cineva.

La auzul pașilor care o alungau de la gaura cheii, lui Hermione îi veni să plângă. Pașii se apropiau vertiginos, coborând scările. Abia avusese vreme să se îndrepte de spate că vărul lor Geoffrey trecu ca vântul prin foaiere spre ușa principală.

În graba lui, scăpă din mână o hârtie împăturită. Se aplecă s-o ridice. Hermione, cu curiozitatea atâtată, uită de întrevederea din cabinet și se trase mai aproape de Geoff.

— Vai, vere, dar ce grabă, îi strigă ea. Oare încotro așa de vijelios?

— Să opresc o căsătorie, îi aruncă el peste umăr, închizând ușa în urma lui.

Hermione își aminti că, doar cu câteva minute înainte îl auzise pe general rostind numele lui von Studhoff. Retragere? Al naibii Geoffrey - n-avea să-i ia perlele.

— Iris, îi strigă hotărâtă surorii ei. Ia-ți repede boneta. Este de o importanță vitală să mergem chiar în clipa aceasta să-i facem o vizită lui miss Drummond.

Lui von Studhoff îi veni să sară până în tavan când auzi tușitul forțat al majordomului.

— Pot să vă ajut, domnule? îl întrebă Rawlings, cu cea mai curtenitoare expresie pe care o permiteau trăsăturile lui. Era greu de spus ce gândea majordomul; imposibil de ghicit, dacă îl văzuse pe von Studhoff la tăvița cu corespondență.

— Am venit s-o văd pe miss Drummond, minți el, pentru ca nimeni să nu știe că el strecurase biletul acela.

Până când se afla adevărul, el era departe.

— Am vrut ca vizita mea să fie o surpriză, dar, până la urmă, m-am hotărât, totuși, să n-o deranjez. La urma urmei, de astăzi în două zile vom avea tot timpul să vorbim.

Îi displăcură sprâncenele încruntate ale lui Rawlings, dar, în curând, nu va mai fi nevoie să tolereze insolența nici unui servitor. Majordomul urma să afle cât de scurtă fusese perioada serviciului său.

— Instrucțiunile mele au fost că nu trebuie deranjată de vizitatori, adăugă von Studhoff, cu intenția de a-l pune pe Rawlings la locul lui. Sper că le-ai urmat întocmai?

Ceva străluci în ochii majordomului, dar răspunse că nu, miss Drummond nu văzuse pe nimeni.

— Bine. Ai grijă să nu fie deranjată nici astăzi de nimeni.

Rawlings părea pe punctul de a spune ceva, dar baronul îi repetă ferm:

— Niciun vizitator!

Tonul cu care o spuse nu lăsa loc nici unui argument. Putea să-i ia naiba și pe majordom și pe stăpânul lui, își zise baronul satisfăcut, în vreme ce arunca o ultimă privire spre tava de corespondență. Când avea să se întoarcă ziua următoare, baronul n-o să mai alerge la Pithnevel, iar majordomul cel insolent va fi pe străzi.

Rawlings abia își putea ascunde antipatia față de

baron și cu mare greutate reuși să se abțină să nu-i trântască ușa în nas. Slujindu-l pe general de mai mult de doisprezece ani, nu putea să înțeleagă cum ajunsese să se gândească stăpânul lui să-și mărite fata cu un astfel de mitocan arogant.

Contele de Lennox era măcar un gentleman. Nu dădea buzna în casa altuia să dea ordine. Nu, îl rugase să ducă o scrisoare și-apoi, discret, îi împăturise niște bancnote în palmă.

Scrisoarea contelui! Avusese de gând s-o pună pe tavă, dar, între o treabă și alta, uitase de ea. Acum, o scoase dintr-un buzunar interior și era pe punctul de a o pune pe tavă, când observă că acolo se mai afla o scrisoare.

Ciudat, dar nu-și amintea să o fi primit. Când o ridică, observă asemănarea de sigiliu. Trecu fiecare scrisoare când într-o mână, când în cealaltă și se întrebă dacă baronul o adusese pe cea de care nu-și amintea. Rememoră totul și ajunsese la concluzia că baronul se purtase ciudat. Ca și cum ar fi fost vinovat. Vai, ce mult ar fi vrut să citească ce era scris acolo, în scrisoarea baronului.

Aproape că se lăsă învins de curiozitate, dar anii petrecuți în slujba generalului îl învățaseră să se abțină. Apoi, scrisorile erau atât de asemănătoare, încât nu mai era sigur care a cui era. Să-l spioneze pe baron era una, dar contele de Lennox era un gentleman și Rawlings nu-și putea permite să-l trateze astfel.

Se auzi clopoțelul de la intrare. Chemat la datorie, aruncă ambele misive pe tavă, dar, grăbit să răspundă! A ușă, nu observă că una dintre scrisori alunecă și ajunsese pe podea.

Trăsura lui Pithnevel se opri chiar când vehiculul negru al baronului ieși din piață. Hermione zâmbi încântată la gândul că, dacă baronul o vizitase pe miss Drummond, totul era în ordine. Totuși, când ridică o mână în chip de salut, baronul, ca și Geoffrey, rămase cu privirea pironită înainte, prea preocupat ca să observe ceva.

Fusese oare refuzat? În clipa când trăsura se opri, îi spuse lui Iris să se grăbească. Nu aveau voie să piardă niciun moment, dacă doreau să repare dezastrul pe care, mai mult ca sigur, îl; făcuse vărul lor.

— Dorim s-o vedem imediat pe miss Drummond, îi spuse ea majordomului, când acesta le deschise ușa.

Rawlings privi peste capetele lor, spre piață. Hermione, văzând numai caleașca baronului, care se îndepărta, se gândi că se întâmplă ceva ciudat; dar majordomul a cărui mină arăta că ar fi găsit ceea ce căuta, le pofti înăuntru zâmbind.

În drumul spre salon, Hermione observă scrisoarea de pe tavă, precum și hârtia care era împăturită în plic și care îi erau atât de familiare.

— Îl căutăm pe vărul nostru, contele de Lennox, îi spuse ea stânjenită majordomului. Nu cred însă că a trecut pe aici, în vizită.

— A fost aici mai devreme, spuse Rawlings. Nu a stat prea mult.

În clipa când majordomul le lăsă singure, Hermione își înfipse degetele în încheietura mâinii drepte a lui Iris.

— Repede, înainte de a se întoarce, trebuie să punem mâna pe scrisoarea aceea.

— Să citim corespondența altuia? Vai, Hermione, cum să facem una ca asta?

— Este de la Geoffrey, proasto! Vrei să împiedicăm ticăloșia pe care o pune la cale, sau preferi să-i dai perlele familiei Pithnevel?

— Aha!

— Chiar așa, făcu Hermione și își trase sora de un braț, spunându-i să stea de pază pentru ca ea să înșface scrisoarea.

Se uită de două ori în fiecare direcție, cu inima cât un purice și reuși să pună mâna pe scrisoare, să citească primele două rânduri, dar se auzi din nou clopoțelul de la intrare.

Sări în lături speriată, iar Iris scoase un chițait. Scrisoarea îi alunecă printre degetele reci ca gheața și

ajunse pe podea. Se aplecară și apucară amândouă scrisoarea în aceeași fracțiune de secundă, reușind astfel să o rupă în două.

Segmentul pe care îl ținea Iris se rupse și el când Hermione a încercat să-l ia. Enervată și speriată, își împinse sora în salon, abia reușind să închidă ușa în urma lor, când majordomul cobora pe scări.

Auziră cum gemenele Gratham îl salută și schimbă priviri disprețuitoare între ele. Nu le plăceau gemenele și, mai ales, le displăcea atenția pe care le-o dădeau lordul Foxiey și Bellington. Hermione simțea că gemenele îl simpatizau prea mult pe Geoffrey. Ar fi fost cât se poate de neplăcut dacă ea și Iris ar fi fost prinse cu furtișagul scrisorii vărului lor.

Hermione nu putea să riște ca scrisoarea să ajungă în mâinile lui Honor. Nu știa că Geoffrey era atât de romantic, dar primele două rânduri pe care le parcursese vorbeau de o dragoste profundă și eternă. Restul, nu se îndoia cătuși de puțin, ar fi fost suficient să sucească mintea unei fete.

— Repede, șuieră spre sora ei, rupând ce apucase din scrisoare într-un ritm nebun. Rupe și tu partea ta, în bucățele. După aceea, le ascundem în fotoliul acesta.

Pe când îngrămădea bucățelele de hârtie în dosul pernei fotoliului, Hermione auzi pași care se apropiau. Se ridică și o văzu pe Amanda Gratham în ușă.

Spre groaza ei, zări câteva bucățele din scrisoare pe pernă și pe podea. Se așeză repede, încercând să îndepărteze dovezile, cu mâinile la spate, în vreme ce cu picioarele se ocupa de cele rămase pe podea, pe care se chinuia să le vâre sub un scaun.

Gemenele o priveau distrase, dar Iris, binecuvântată fie, le atrase atenția, vorbindu-le despre apropiatele lor logodne, fără a le lăsa s-o întrerupă, astfel încât, când majordomul filosof intră în cameră, toate cele patru chipuri se înseninară.

— Miss Drummond vă transmite regretele domniei sale, le spuse el, dar nu vă va putea primi în vizită în această după-amiază.

— Honor e bolnavă? Întrebă Amanda. Sper că nu e nimic serios.

— Nici pomeneală. Mai degrabă e obosită, l-ar face mare plăcere să vă vadă, dar baronul i-a ordonat – adică i-a sugerat – că ar fi foarte bine să se odihnească în după-amiaza aceasta.

Deci baronul era încă tare pe poziție? Era un semn bun, neîndoielnic. Mulțumită, Hermione se ridică în picioare, i-ar fi plăcut să ia ceea ce mai rămăsese din scrisoare și să lipească frânturile, ca să afle ce avea de gând vărul lor. Se bucură că nici miss Drummond nu putea să pună mâna pe ele.

— Desigur că Honoria vrea să fie într-o formă cât mai bună, pentru nuntă, spuse ea, luând-o pe Pandora de braț și ieșind împreună din salon. Și, ca niște bune prietene, se cuvine să avem grijă ca dorințele să-i fie împlinite.

— Desigur, încuviință Pandora, încurcată, în timp ce se lăsa, totuși, dusă de Hermione spre ușă.

În nerăbdarea ei de a ajunge cât mai repede acasă, ca să-și supravegheze vărul, Hermione nu băgă de seamă că Amandei Gratham îi luă un timp bunicește să părăsească salonul.

Încruntată, Honor, de la fereastra dormitorului ei, le văzu pe surorile Pithnevel, apoi pe Surorile Gratham plecând. I-ar fi plăcut să chicotească puțin cu gemenele, dar cum ar fi putut să spună „da „unor oaspeți și să refuze vizita altora?

Și-apoi, ea nu era o companie potrivită pentru nimeni. Făcuse atâția pași în dormitorul ei, încât era de mirare că mai rămăsese vreun covor întreg sub picioarele ei. Se frământase clipă de clipă și încă nu găsise nicio soluție. Când va vedea că miracolul nu apare, va fi silită să se mărite cu baronul.

Poate că mintea ei ar accepta gândul, dar inima refuza cu toată forța să se supună. Continua să spere, să viseze, atât de intens, încât când auzi pași în hol, crezu că era prințul cel frumos, venit s-o salveze.

Deschise ușa larg și îl văzu în prag pe Rawlings.

— Iertați-mă, domnișoară, n-am vrut să vă sperii, am venit să vă întreb de cină. Cum generalul nu servește cina acasă astăzi, doriți să fiți servită jos, sau să vi se aducă mâncarea în cameră?

— Generalul nu vine la cină?

— A lăsat impresia că se va întoarce târziu astă-seară.

Honor știa că era stupid să se simtă dezamăgită. Sperase oare că generalul îl va înfrunta pe von Studhoff? Că vor vorbi și vor ajunge împreună la o ieșire din dilema aceasta? Ar fi trebuit să-și închipuie că tatăl ei o va evita. Se va mulțumi cu plânsul – o știau amândoi – iar generalul ar fi înfruntat mai degrabă o armată amenințătoare, decât lacrimile unei femei.

— Nu mi-a lăsat generalul niciun mesaj? întrebă ea. Există vreun mesaj pentru mine?

— Cerule, aproape că era să uit. Erau două scrisori. Să vi le aduc?

— Nu, nu, am nevoie de puțină mișcare, răspunse ea, apoi închise ușa și porni în pas cu Rawlings. Ai spus că sunt două scrisori? Ambele de la general?

— Iertați-mă că v-am făcut să credeți așa ceva, domnișoară, dar niciuna nu este de la tatăl dumneavoastră. Una este de la baron – cel puțin așa se pare – în vreme ce cealaltă este de la contele de Lennox.

Lennox? Inima îi făcu o pauză, iar picioarele erau gata să sară o treaptă.

— Lennox a fost aici? întrebă ea, fără a-și ascunde bucuria. Ce-a spus? Ce-a făcut?

— Mi-a cerut să vă dau scrisoarea. L-am întrebat dacă așteaptă răspuns, dar mi-a răspuns că depinde de dumneavoastră. Am pus-o aici, pe... ciudat. Unde credeți că ar fi putut să dispară?

Honor se uită la tava goală, dezamăgită. Nu știa ce i-ar fi putut scrie Geoff și voia scrisoarea din toată inima.

— Trebuie să fie aici, spuse ea disperată. Poate că a alunecat de pe tavă.

Se lăsă în patru labe și începu să caute pe podea.

— Lăsați-mă pe mine, domnișoară...

Numai că ea zărise deja petecul alb de hârtie și, cu un sentiment de ușurare vecin cu isteria, întinse mâna după el.

— Aici e. Uite, Rawlings, am găsit-o.

Strânse hârtia la piept și zâmbi majordomului, înainte de a urca în mare grabă scările.

Ajunsă în camera ei, închise ușa și rupse sigiliul, înnebunită de nerăbdare. Când începu să citească, mâinile îi tremurau.

„Dragă miss Drummond, mi-am dat seama că aveți nevoie de ajutor. Nu vreau să vă alarmez, dar am aflat că baronul nu este omul potrivit pentru ca dumneavoastră să vă încredințați lui viața și nici nu pot fi convins că veți găsi vreodată fericirea alături de un astfel de om.

Am reflectat mult și am ajuns la concluzia că, dacă doriți să scăpați de nefericirea care v-ar aștepta alături de el, trebuie să acționați prompt. Nu există decât o singură cale de a scăpa din această situație.

Nu mă pricep prea bine la astfel de lucruri, pentru că sunt lipsit de experiență în domeniu, dar sunt dispus să învăț. Astfel, cred că aş reuși să găsesc drumul spre Scoția. Dacă doriți să vă lăsați în grija mea, voi face tot ceea ce-mi stă în putință ca dumneavoastră și tatăl dumneavoastră să nu suferiți de pe urma baronului.

Am să aștept la intrarea în piața din fața casei dumneavoastră, diseară, la unsprezece. Dacă sunteți hotărâtă să riscați, încredințându-mi viitorul dumneavoastră, vă rog veniți și să nu spuneți nimănui ce intenționăm. Vă rog să iertați graba cu care am planuit plecarea noastră, dar împrejurările o cer, după cum se cere și o discreție absolută. Dacă baronul află despre planurile noastre, va fi foarte rău pentru noi toți.

Sper că veți lua decizia corectă.

Pe diseară.

Al dumneavoastră prinț

Geoff

Când ajunse la numele lui, ochii lui Honor se umplură

de lacrimi. Și le șterse și simți brusc nevoia să danseze. Aici, la unsprezece, tocmai când era gata să se declare învinsă, miracolul se petrecuse. Lennox – nu, Geoff – îi cerea să fugă cu el și să se căsătorească.

Cel puțin, așa se înțelegea. Se încruntă și citi din nou scrisoarea, să fie sigură. Nu era o cerere directă în căsătorie, dar ce altceva puteau cuvintele lui să însemne?

Era felul lui de a fi, își spusese ea, mângâind conturul literelor. Nu își dădea voie să cadă pradă sentimentelor. Până și această scrisoare avea un ton oficial. Nici vorbă de iubire, nici măcar afecțiune, numai semnătura aceea, „Al dumneavoastră prinț”, de la sfârșitul scrisorii. Și atât era suficient să i se taie răsuflarea.

Dar ce făcea, visa cu scrisoarea în față, ca o somnambulă? Până ia unsprezece nu mai erau decât câteva ceasuri. Acum camerista îi lipsea mai mult ca oricând. Începu să-și adune câteva lucruri, pentru a le înghesui într-o cutie.

Prinsă de ceea ce făcea, uită că Rawlings menționase că erau două scrisori, că scrisoarea baronului nu se găsisese.

— Am rămas în urmă, îi explică Amanda lui lady Sarah, ca să văd de ce păzea Hermione fotoliu! Cu atâta zel. Nu prea îi stă în obicei să adune bucățele de hârtie.

— Am lipit-o cât am putut de bine, îi spusese Pandora, arătându-i scrisoarea.

— Lipsesc câteva bucățele, adăugă Amanda. N-am putut să rămân în salon decât câteva minute, ca să nu dau de bănuț.

Lady Sarah se încruntă, fixând hârtia din fața ei. Lennox, să-i ceară Honoriei să fugă cu ei? Nu era în Firea lui să fie repezit. Îi făcea plăcere să vadă că aranjamentul ei îl adusese la o asemenea disperare, dar se temea că era vorba de ceva mult mai grav, de care ea nu avea cunoștință.

— Culmea este, spusese Amanda, cu îngrijorare în glas, că, oricât ne-ar plăcea s-o vedem pe Honor fericită, atât eu cât și P suntem de acord că scrisoarea aceasta nu a scris-o Geoff. Poate că cineva vrea să facă o farsă...

— Sau, încheie sora ei, e la mijloc ceva mult mai sumbru.

20

Geoff ieși de la White, iritat că încă nu îl găsisese pe Foxiey sau pe Bellington. Dacă nu găsea pe cineva care să aibă grijă de blestematul ăla de cățel, era nevoit să-l târască după el. Chiar dacă ar fi tolerat animalul, într-o călătorie de nuntă compania unui cățel nu era lucrul cei mai necesar.

Nunta lui! Se zori către trăsură și încercă să-și alunge din minte gândul bizar care îi trecuse. Tulburarea lui avea mai puțin de a face cu posibilitatea ca, în curând, să fie însurat și mai mult cu faptul că ideea îi trezea bucurie. El, care lăsa să se creadă că este un bărbat dur, era tot numai zâmbet, în fața perspectivei de a-și petrece restul vieții cu imposibila Honor Drummond.

— Ia ascultă, Stone, ai ieșit să-ți îneci amarul?

Geoff se opri din drum și, când îl văzu pe Fortesque sprijinit de trăsura lui, îl cuprinse scârba.

— Bănuiesc că ar trebui să-ți fac cinste cu un pahar, pentru consolare. De mâine, viața ta va fi cu totul alta.

Geoff rămase împietrit. Cum dracu' aflase Fortesque de planurile lui. Îi privi atent și observă cu dezgust că băuse cam mult și ar fi putut să trăncănească la fiecare ureche de flecar din oraș. Făcu câțiva pași spre el, cu intenția de a-i trage un pumn în falcă.

Fortesque, râzând ca prostul satului, bătu pe crupă unul dintre caii de lângă el.

— Îmi pare rău pentru tine, bătrâne, dar căluții aceștia vor fi foarte curând ai mei.

În mod ciudat, Geoff simți numai ușurare. Fortesque se referise la pariul lor ridicol și nu la planul lui de a se însura cu Honor.

— Ai numărat greșit zilele, îi spuse Geoff, îndepărtându-i mâna de pe cal. Încă nu ai câștigat. Miss Drummond mai are la dispoziție încă două zile să-și schimbe hotărârea.

— N-aș crede, zise Fortesque rânjind. O să descoperi

că mirele a schimbat programul.

— Ce mai e și asta? Întrebă Geoff și îl apucă de guler. Ce mai pune la cale ticălosul?

Fortesque păli. Nu ar fi avut nicio însemnătate paloarea lui, pe care o căpătau mulți bețivi, înainte de a deveni inconștienți, dar Fortesque părea că începe să se trezească.

— Nu e nimic, Stone. Doar te tachinam.

Răsuflarea lui îl izbea pe Geoff drept în față, astfel că era de ajuns să stea lângă el ca să se îmbete. În ultima vreme, omul acesta băuse și pariase mai tot timpul, își spusese Geoff. De unde avea bani pentru o asemenea viață? Cine îi plătea polițele? Și, mai ales, de ce?

— Lucrezi pentru baron! îl acuză Geoff direct. El te-a plătit să-mi tai osia?

— Nu, jur...

— Lasă minciunile. Spune-mi numai de ce.

Geoff îl strânse și mai tare de guler, forțându-l să se înalțe pe vârfurile picioarelor. Lolly, care lătra, gata să-l înșface de turul pantalonilor, îi grăbi dezlegarea limbii.

— Jur că nu știu nimic de nicio osie, rosti Fortesque, roșu la față. Eu trebuia doar s-o fac pe miss Drummond să intre în dizgrație.

— De asta ai încercat s-o convingi să-și treacă numele în registrul de pariuri? Întrebă Geoff, strângându-i o dată în plus gulerul. Nu ți-a trecut prin cap că asta i-ar putea da lui von Studhoff o scuză ca să rupă logodna? Că astfel ai putea pierde pariul cu mine?

— Nu! A jurat că avea de gând să se însoare cu miss Drummond. Voia doar să se asigure că n-o s-o mai vrea nimeni altcineva.

Isteț, baronul. Voia să-i taie orice posibilitate de scăpare. Geoff mai scutură o dată gulerul și-apoi își ridică prizonierul câțiva centimetri deasupra pământului...

— Și ce-a plănuit pentru miss Drummond astă-seară?

— Nimic.

Simțindu-se ridicat încă vreo câțiva centimetri, Fortesque începu să se vaiete.

— Fie-ți milă, Stone, doar știi că nu pot să-ți spun. Baronul m-ar ucide.

— Și, dacă nu-mi spui, te ucid eu.

Lolly întări spusele lui Geoff, lătrând încă o dată amenințător spre posteriorul lui Fortesque.

— O duce la Portsmouth. Lasă-mă acum, te rog, nu pot să respir.

— Vrea s-o răpească?

— Nu fi absurd. Urmează să se căsătorească.

— După câte îmi aduc aminte și în Londra sunt biserici.

— Bineînțeles, numai că baronul vrea să-l scutească pe Drummond de cheltuielile și grijile unei nunți cu public.

— Cât de delicat din partea lui. Numai că mai toți tații vor să fie de față când își dau fata mirelui.

— Baronul nu e un căpcăun, Stone. De fapt, astăseară, mai târziu, urmează să mă duc la general ca să-i spun noul plan. Baronul vrea să se întâlnească cu ei doi la Portsmouth.

— Sunt convins că vrea.

Fortesque era destul de prost ca să înghită o asemenea gogoasă, dar Geoff știa mai bine cum stăteau lucrurile. Probabil că Drummond se dovedise mai greu de manevrat, de cum crezuse baronul și acum trebuia s-o amenințe pe Honor să schimbe hotărârea tatălui ei.

— Nu a cerut baronul să ia cu el nimic? Întrebă Geoff, deși avea slabă nădejde că Fortesque ar putea să știe despre informațiile militare pe care le vâna von Studhoff.

— Nimic special. Mi s-a spus să-i transmit lui Drummond că știe singur de ce era nevoie.

Fortesque era prea idiot ca să se bucure de viață, își spuse Geoff, cu dispreț, dar oricât de mult i-ar fi plăcut să-l trimită pe lumea cealaltă, nu putea să-și permită să piardă vremea. Își eliberă ostaticul, care se dădu în spate, împleticindu-se, apoi se împiedică de Lolly și, în final, căzu.

Într-o altă zi, Geoff ar fi găsit scena amuzantă, dar acum nu mai putea să se gândească decât la ce avea de făcut.

— Să nu crezi că am terminat cu tine, îi aruncă Geoff peste umăr, când se urca în trăsură, urmat de Lolly. Dacă miss Drummond pățește ceva, vin la tine.

Nu se obosi să se uite în spate, ca să vadă ce efect avusese amenințarea lui. Dădu bice cailor, repetându-și întruna în minte că trebuia să ajungă la Honor cât nu era prea târziu.

Mai rămăsese o oră întreagă până ia plecare, dar Honor se postase deja pe alee, între tufișuri, cu cutia la picioare, gata de plecare. Nu voia să-i dea lui Lennox niciun motiv să se răzgândească.

Dacă venea, într-adevăr. Se uită în jur, speriată de fiecare umbră pe care o vedea, care nu făcea decât să-i sporească temerile. Ar fi vrut ca norii să nu se mai plimbe pe sub lună, pentru că tresărea la fiecare pată de lumină pe care o lăsau să ajungă pe pământ. Dacă scrisoarea era o cacealma? Ce se făcea dacă Lennox nu avea să apară, s-o salveze?

Când văzu trăsura intrând în piață, mai că nu dansă de bucurie.

— Mulțumesc, îi spuse ea încet lui Geoff, în timp ce își lua cutia, neștiind cum să ajungă mai repede la trăsura închisă. Din cauza entuziasmului, își spuse ea, probabil că Geoff uitase că aveau, ca loc de întâlnire, nu piața, ci ieșirea din piață.

Lacheul, care aștepta lângă trăsura, aproape că sări din uniformă când Honor se ivi în spatele lui. S-ar fi așteptat la o ieșire mult mai convențională, pe ușa din față.

Domnul o va însoți pe drum, o informă el. Dacă miss Drummond va fi atât de bună să urce în trăsura, o va conduce la domnia sa îndată.

Străbătută de un fior, Honor privi în urmă, spre casa tatălui ei. Ceea ce urma să facă era atât de... de impulsiv și era chiar ceea ce îi promisese generalului că nu va mai face niciodată.

Totuși, acum o aștepta Geoff; neînduplecatul Geoff, care, uimitor, o ceruse în căsătorie.

Nu avea de ales. Oftă și urcă în trăsura.

— Cum adică nu e aici?

Geofi se uită bine la majordom, simțind că i se face rău.

— Trebuie să fie acasă. Încă nu este unsprezece.

Dacă Rawlings găsea ceva nelalocul lui în afirmația aceea, era prea bine educat ca s-o arate. Sau, poate, prea îngrijorat.

— Îmi pare teribil de rău, domnule, dar nu am libertatea să...

— La dracu' cu conveniențele, Rawlings. Dacă știi unde se află miss Drummond, trebuie să-mi spui imediat. Am motive să cred că baronul vrea s-o răpească.

— Nimeni nu știe cât de nefericită este să se mărite acum, cu baronul. Când am văzut-o plecând grăbită, cu cutia aia, m-am gândit că poate vrea să fugă din nou. Este speriată de apropiata nuntă.

— Ca noi toți.

Rawlings zâmbi crispat.

— Chiar așa. Dacă îmi permiteți, baronul s-a purtat foarte ciudat astăzi. Apoi, mai era și trăsura aceea care aștepta afară.

— Trăsura? Când?

— Cam cu zece minute în urmă. Doar nu vreți să spuneți...

Geoff nu-i răspunse. Se aruncă din nou în trăsură, cu vigilentul Lolly lângă el și o porni spre Portsmouth.

Honor, așezată pe bancheta trăsurii în care călătorea, încerca să-și stăpânească emoțiile, care mai erau și contradictorii. Cu fiecare întorsătură a drumului, își schimba gândurile.

Visa la ce se va întâmpla când trăsura avea să se oprească, în sfârșit. Când se va deschide ușa, va avea în fața ochilor un Geoff zâmbitor, care îi va întinde brațele în chip de bun-venit. Se va lăsa să cadă în ele, nerăbdătoare să fie sărutată.

Însă, chiar în timp ce-și umezea buzele anticipând sărutul, trăsura o luă pe un alt drum și gândurile își schimbă și ele făgașul. De ce nu venise Geoff în persoană

s-o ia? Păi, dacă voia s-o protejeze, cum o lăsa în grija unui servitor pe care ea nu-l cunoștea?

Acum, după ce avusese puțin timp să cugete, poate că cererea în căsătorie fusese prea generoasă, ca să fie adevărată. Un bărbat, ca Lennox, putea să aibă orice femeie din Londra, așa că de ce s-o aleagă pe Honor Drummond?

Până când trăsura ajunsese la o haltă, Honor se frământase într-atâta, încât ajunsese într-o stare vecină cu panica. Dacă nu-i înțelesese intențiile - sau, mai rău, dacă se dovedea că nu fusese decât un joc nemilos - ar fi murit de rușine.

Nu-și ținu dinadins răsuflarea, când ușa trăsurii se deschise; pur și simplu, plămânii ei refuzau să funcționeze, îi era teamă că s-ar putea să nici nu mai respire, până când nu va vedea chipul lui Geoff, până când nu-i va vedea surâsul iubit.

Desigur, se înșelă, pentru că, în clipa când dădu cu ochii de fața baronului, plămânii ei se grăbiră să tragă aer.

— Ai întârziat, îi spuse el, întinzându-i mâna, ca s-o ajute să coboare. Ți s-a spus să fii gata ia ora zece.

Honor ar fi putut argumenta că în scrisoare se preciza ora unsprezece, dar era mult prea preocupată să-l caute pe Geoff. Dacă baronul a clintit un singur fir de păr de pe capul acela luminos...

— Îl cauți pe Lennox? o întrebă von Studhoff, pe un ton nefiresc de coborât. Nu-ți mai pierde vremea. Nu el ți-a dat întâlnire. Iartă-mi înșelătoria, draga mea, dar știam că nu există o altă cale pentru a fi sigur că ai să vii.

— Dumneata ai scris scrisoarea aceea? Se revoltă Honor, care începuse să se simtă rău. Nu pot să cred.

— Nu? Îți este mai ușor să crezi că un crai se însoară? Sau, cerule, că ar alege un băiețoi ca tine? Cât de naiv din partea ta să pui atâta bază într-un sărut.

Honor se făcu mică. Deci, îi văzuse. Cât de caracteristic era pentru von Studhoff să păstreze acuzațiile, ca să le arunce atunci când dureau ce! mai tare.

— Numai că, adăugă el cu răutate, nu aveai cum să

știi de pariu.

Honor simți că îi îngheață sângele.

— Pariu?

— Lennox a pus rămășag cu Fortesque pe trăsura lui, cu tot cu cai, că va reuși să împiedice nunta noastră. Cred că era disperat, dacă a recurs la sărutul acela. Cât de dezamăgit o fi fost, când și-a dat seama că nu am de gând să fac o scenă.

Deci, acesta era motivul pentru care o așteptase în seara aceea. Când văzuse că baronul nu intenționa să rupă logodna, încercase s-o convingă pe ea s-o facă.

Se simțea din ce în ce mai rău. Cât de prostește visase. Ea nu însemnase pentru Lennox decât posibilitatea de a câștiga pariul. Nu exista niciun prinț salvator. Capcana lui von Studhoff era perfectă.

Ca și cum ar fi gândit același lucru, baronul zâmbi dezagreabil.

— Ce să fac, iubita mea? Să aștept să aflu că logodnica mea a fugit ca să se mărite cu altul, căruia nici prin cap nu-i trece să se însoare?

— Nu te obligă nimeni să te însori cu mine.

— Nu? Numai că acum simt că este de datoria mea să te învăț să fii o soție desăvârșită.

— Poate că am făcut pe proasta până acum, dar nu sunt chiar atât de naivă. Nu vrei să te însori cu mine decât ca să fii sigur că tata îți dă informațiile de care ai nevoie. Îți închipui că, dacă m-ai răpit, ai să-l forțezi să ți le dea.

Chiar dacă era surprins, baronul se strădui să nu arate. Chicoti și arătă spre trăsura lui.

— Mă bucur că înțelegi. Acum, haide s-o pornim spre Portsmouth și să încheiem treaba. Simt că nu mai am răbdare la gândul că voi avea un socru în Ministerul de Război! Va fi foarte comod să am o sursă de informații chiar sub nas.

— N-ai să reușești.

— Ba cred că da.

O luă de braț și o îmboldi spre trăsură.

— Tată! Tău este acum ia minister și nu va afla de

disparația ta decât diseară. Și chiar așa, draga mea, cine va observa că ai dispărut?

— Tatăl meu s-a dus ia Pithnevel! exclamă Honor, entuziasmată și mândră. Am știut tot timpul că va spune adevărul.

Baronul clipi nervos.

— Mas bine te-ai ruga să fie înțelept și să nu-i vorbească lui Pithnevel, spuse el Amenințător, strângându-i un braț cu brutalitate. Să nu te aștepți că lucrurile vor merge bine pentru tine, după ce nu vei mai fi utilă.

— Stai! spuse Honor și se eliberă din strânsoare. Ce e asta? Se aude un vehicul pe drum?

— Am mai auzit șmecheria asta, șuieră baronul, dar imediat se încruntă, când i se păru că aude și el ceva. E un loc izolat, continuă el. Cred că o fi vreun bețiv care își caută din greu drumul până acasă. Urcă în trăsură, câtă vreme eu o să-l trimit pe calea cea bună.

Speriată, Honor observă că baronul avea la el un pistol.

— Te rog, doar n-ai să-l împuști.

— Nu pe el, pe tine. Dacă nu te urci în trăsură, o să am grijă să mergi șchiopătând în fața altarului.

Honor, văzând că nu era nimic de făcut, se întoarse la trăsură.

— Nu urca în aceea, lătră baronul. Vom călători cu trăsura mea. Lawrence! își strigă el lacheul. Fii gata să o luăm din ioc când îți spun.

Numai că Honor nu mai avea timp să parcurgă distanța până ia trăsura baronului, pentru că „bețivul” gonea nebunește. Atât de repede mâna că, din clipa când îi văzu și trase hățurile, se scurseră câteva minute bune până ce trăsura se opri.

După ce trase o înjurătură la adresa noului venit, își vârî pistolul ia loc în haină.

— Vezi-ți de drum mai departe, nu e nevoie să te oprești, îi strigă el, făcându-i semn cu mâinile. Am schimbat doar vehiculele. Nu am nevoie de ajutor.

Honor își dădu seama că aceasta era șansa ei de a

scăpa. Era greu să plece, să traverseze câmpurile acelea pustii, dar baronul era atât de preocupat de străin că, până va observa că Honor nu mai era acolo, va fi trecut ceva timp.

Își ridică fusta și începu să alerge.

21

Hermione îi zâmbi surorii ei. Cât de îndrăznețe fuseseră să-l urmărească pe vărui lor până la casa lui Drummond și-apoi să se întoarcă aici în mare grabă, ca să raporteze tatălui lor despre ocupațiile lui Geoff. Îndrăzneț și util. Nici nu terminaseră bine ce aveau de spus că papa începu să se dea ordine servitorilor și sărise în trăsură, pornind în mare viteză.

Geoff avea să-și ia pedeapsa pentru orice plănuise. Braț la braț, Hermione și Iris urcau scările, pentru a-și alege rochiile de Duminică. Puteau să poarte cu schimbul perlele, când miss Drummond se va cununa cu baronul.

Honor abia făcuse câțiva pași, când auzi un lătrat cunoscut. Dacă Lolly era acolo, atunci...

— Ai schimbat vehiculul, von Studhoff? Nu e călătoria asta un pic cam pripită?

Când îi recunoscui vocea lui Geoff, Honor simți că i se înmoaie genunchii. Chiar dacă nu scrisese el scrisoarea aceea, faptul că venise s-o salveze trebuia să însemne ceva.

Von Studhofi se opri, ca și cum ar fi vrut să-și revină dintr-o amețeală.

— Călătoria mea nu este mai pripită decât apariția ta aici, Lennox, mârâi baronul. Chiar nimic nu te poate opri?

— Înțeleg deci că, într-adevăr, mi-ai tăiat osia de la trăsură. Ai făcut-o ca să mă sperii sau te-ai gândit la ceva și mai rău?

— Dacă nu erai așa de insistent, nu era nevoie. Dar ai vrut să câștigi pariul cu Fortesque. Pariurile îți vor aduce sfârșitul, englezule!

Honor se opri parcă izbită. Pariul, desigur, motivul pentru care venise Geoff aici.

— Las-o pe Honor în grija mea, baroane și n-o să mai

ai treabă cu englezii.

— N-o să meargă cu tine.

Baronul își strecură mâna pe sub haină. Pistolul, își spusese Honor, alarmată, chiar în momentul când baronul chicoti și adăugă:

— Haide, întreab-o singur.

Geoff se afla ia nici zece yarzi depărtare și îi întindea mâna.

Își puse în joc toată stăpânirea de sine ca să reziste tentației. Chiar acum, când știa ce motive avea Geoff să alerge după ea, ardea de dorința de a merge cu el, de a sta - oricât de puțin - lângă el.

Dar nu avea voie să uite de pistol, pe care baronul îl ținea ascuns.

— Baronul are dreptate, spusese ea, cu teamă că, dacă avea să pomenească de armă, monstrul o va folosi.

— Nu mai este nevoie să-l lași să-și bată joc de tine. Voi plăti datoriile tatălui tău. Acum, vino cu mine...

— Nu! strigă ea disperată, întrebându-se, în același timp, cum putea un bărbat, care o sărutase atât de pasionat, să se încapățâneze în așa hal să câștige un pariu stupid? Nu, repetă ea, la fel de disperată. Nu plec nicăieri cu tine.

— Pe toți... începu baronul și, când Geoff o porni spre von Studhoff își scoase pistolul și își fixă ținta.

— Oprește-te! îi strigă ea. Are un...

Înainte de a fi terminat ce avea de spus, arma se descărcă. Simți detunătura ca și cum ar fi avut loc în pieptul ei, dar, în realitate, ținta fusese capul lui Geoff. Îl văzu îngrozită cum cade pe spate în șanț.

Nemulțumit, baronul își încărcă din nou arma. Honor se azvârli spre el, conștientă fiind că nu putea să se miște destul de repede. Doamne, nimic nu-l va împiedica pe nemernic să-l omoare pe Geoff.

Numai că uitase de câine, care sărise la beregata lui von Studhoff, schimbând astfel ținta. Glonțul trecu pe lângă Honor, fără să-i facă niciun rău, apoi prin ușa trăsurii, aflată în spatele ei. Când I baronul încercă să se

apere de câine pistolul îi căzu din mână.

Cum îl urâse atâția ani, Lolly simți o plăcere nebună când îl aruncă pe baron la pământ. Honor luă pistolul, ținându-l ațintit, din precauție asupra fostului ei logodnic, dominat de Lolly.

— Honor! îl auzi pe tatăl ei, în vreme ce se îndrepta spre șanț.

Uluită, se întoarse și-l văzu chiar când cobora din faetonul lui. În spate era Pithnevel, cu o trăsură plină de soldați. Prinsă de întâmplările palpitante de mai înainte, nu-i auzise venind.

Generalul se grăbi, să se apropie de ea.

— Doamne! Am auzit focuri de armă Iști teafără?

— Se pare că fiica dumitale a fost la înălțime, spuse Pithnevel, făcând semn cu capul spre pistolul pe care îl ținea Honor. Cu ajutorul câinelui ăștia, bineînțeles.

— Slavă Domnului, zise generalul, în timp ce îi lua pistolul din mână. Nu mi-aș fi iertat-o niciodată dacă ți se întâmpla ceva.

O ținea atât de strâns, încât abia putea să respire. Mă iubește cu adevărat, își spuse Honor fericită.

— Copila mea, dacă aș fi știut că se va ajunge aici...

— Nu aveai de unde, interveni Pithnevel. Toți am crezut că, dacă îi dăm baronului informațiile incorecte, va fi suficient. Nimeni nu s-a gândit că va recurge la răpire. La urma urmei, cred că n-am anticipat toate eventualitățile.

— Geoff, începu Honor, eliberându-se din îmbrățișarea generalului ca să poată ajunge la Lennox.

— Chiar așa, o întrerupse din nou Pithnevel. M-am așteptat ca nepotul meu să aibă grijă de dumneata, dar, ca întotdeauna, Geoff pierde vremea în altă parte.

— Dar el...

— Băiatul ăsta nu se lasă până nu mă dezamăgește cu câte ceva, continuă Pithnevel, ignorând încercările ei de a-l îndruma cu degetul spre șanț. Dacă nu era câinele... ar fi bine să-l ia cineva de pe gâtul baronului. Vrem ca mâine să poată vorbi, la judecată.

— Cunosoc câinele, spuse generalul, înțepenind brusc. Păi, nu e...

Honor profită de ocazie ca să o șteargă în șanț, la ignoratul și mult mai vătămatul Geoff.

Șanțul nu era adânc și nici noroios. Luă capul lui Geoff și îl puse în poală, ca să repare nedreptatea. Deși tâmpla îi sângera din abundență, își dădu seama că era doar o rană ușoară, că era mai mult buimăcit, decât în pericol de moarte.

— Prostuțule, merită oare vreun pariu? întrebă ea, înfrânându-și lacrimile. De ce n-ai plecat când ți s-a oferit ocazia?

Geoff deschise ochii, dar nu reuși să fixeze imaginea din fața lor.

— Sunt trei lucruri de care nu fuge niciodată un gentleman adevărat, îi spuse el cu greu. Un rămășag sigur, o domniță aflată în pericol și orice... orice...

Se opri, dar oricum nu mai era nevoie să continue, pentru că Honor îngheță.

— ...orice iese din primele două.

Mai auzise aceste cuvinte - în seara când fugise de Jeremy Wharton.

Acum înțelegea tot. Oricum fusese mai mult decât dorința de a câștiga un pariu. Geoff avusese de gând să-i facă ceea ce îi făcuse ea prietenului lui. Umilința publică trebuie să-i fi părut răzbunarea perfectă.

Nu-i păsase niciodată de ea.

— Deci este și el aici, spuse Pithnevel, ivit lângă ea.

— A fost rănit.

Era greu de crezut că vocea aceea plăta, nepăsătoare, venea de la ea, când în sinea ei simțea că moare.

— Nu e nimic serios, dar a sângerat mult.

— Căpitane! strigă Pithnevel, repede, o targă. Avem un rănit aici. Haide, îi spuse cu blândețe lui Honor, ajutând-o să se ridice. Trebuie dus la un doctor. Bietul Geoff, se pare că l-am subapreciat.

— Și-a riscat viața pentru mine, spuse ea, gândind că,

indiferent de motivele pe care le avusese, era adevărat. Cred că sunteți foarte mândru de ei.

— Sunt, într-adevăr. Deși, n-a făcut-o pentru mine, adăugă Pithnevel, privind-o cu atenție. Dar dumneata știi mai bine.

Honor se întoarse. Era mai bine să plece, înainte de a spune ce știa. Acum, când Geoff obținuse, în sfârșit, respectul unchiului lui, pe care îl râvnea, de ce să spună ceva rău despre el? Oricum, durerea ei rămânea. Sa fel.

Se mai uită o dată la ei, încercând să-i ia în amintire trăsăturile și își dădu seama cât de mult avea să-i lipsească. Indiferent de pariu, de răzbunare, cât timp durase, fusese foarte frumos.

Trase adânc aer în piept și se sili să plece. Când soldații trecură pe lângă ea cu targa, le strigă să umble cu grijă, dar vocea i se curmă înainte de a-și sfârși fraza.

Se duse spre faetonul tatălui ei. Ce dacă o acuzau din nou că l-a furat? După seara aceasta, indiferent de ce va face, tot se va vorbi mult despre ea.

În timp ce se urca în trăsurică, își dădu seama că avusese dreptate. Tristă satisfacție, dar nu existau prinți pentru ea și niciun bărbat care să îngenuncheze în fața ei.

Lolly sări lângă ea.

— Este timpul să mergem acasă, la Conacul Drummond, îi spuse ea cățelului, în vreme ce își ștergea lacrimile de pe obraz. Se pare că s-a încheiat încă un sezon dezastruos.

Când se simți ridicat, Geoff se trezi. Capul îi zvâcnea și îl dureau cumplit. Ar fi preferat să nu o fi făcut.

Încet-încet, toate întâmplările i se perindară prin minte - urmărirea nebună, baronul...

— Honor?

— Nu-ți fie teamă, e teafără, îl asigură unchiul lui. Stai liniștit, Geoff. După cum arată, mi-e teamă că targa asta n-o să te țină.

— Unchiule Cyrus? Cum ai ajuns aici?

— Trebuie să mergem la doctor ca să-ți aranjăm gaura asta din cap. Și am venit aici în urma scrisorii tale

către miss Drummond.

— Mi-ai citit scrisoarea?

Așa amețit cum era, Geofi se simți stânjenit.

— Ce a rămas din ea. Era ruptă când gemenele au dus-o la lady Sarah, așa că am avut dificultăți în a afla destinația exactă.

Gemenele? Lady Sarah? Oare scrisoarea făcuse înconjurul orașului? Și ce însemna că fusese ruptă? Își dăduse sufletul la fiecare silabă, ca Honor s-o facă bucățele? La naiba, chiar avusese tot timpul de gând să se mărite cu blestematul de baron?

Pithnevel supraveghe instalarea lui Geoff în trăsura lui, eliberând soldații când își terminară treaba.

— Ce noroc a fost că Hermione a aflat că ai plecat la Drummond House, îi spuse el lui Geoff, când rămaseră singuri. Când am ajuns acolo, erai deja pe drum. Ne-ai pus caii la grea încercare. Mi-e teamă că nu vor mai fi niciodată cum au fost până ieri.

— Graba era vitală, credeam că Honor este în primejdie...

— Și chiar era. Pot să spun că ai procedat admirabil. Goana a fost un pic cam exagerată, dar rezultatul a fost cel scontat.

Chiar buimac, cum era, Geoff își dădu seama ce spunea unchiul lui.

— Ai vrut ca eu să împiedic căsătoria baronului? Doamne Dumnezeule, de ce nu mi-ai spus niciodată deschis?

— Haide, știm amândoi că întotdeauna faci invers decât ți se spune. De data aceasta, miza era mult prea mare ca să risc. Trebuia să am grijă de Honoria.

Strategia n-a fost prea grozavă, își spuse Geoff cu amărăciune. L-am lăsat pe baron s-o ia pe Honor.

— Nu a fost vina ta că ea a ales să plece cu baronul.

— Ce s-a întâmplat cu von Studhoff? A scăpat?

— Dimpotrivă. Datorită ție, am să-l pot lua acum în custodie, să răspundă la acuzația de trădare care i se va aduce la tribunal.

— Și Honor?

— Păi, miss Drummond a plecat cu faetonul tatălui ei. Ultima oară când am văzut-o, tatăl ei o urmărea, dar dacă o urmărea pe ea sau pe câinele ei, nu pot să-ți spun. Nu-ți face griji. Acum grija ta trebuie să fie să te faci bine. Căpitane! strigă el, coborând din trăsură. Du-l la spital, apoi ne întâlnim la închisoare.

Când trăsura porni, Geoff închise ochii. Deci Honor, fugise din nou, fără măcar să-i pese că era rănit. Mai rău decât atât, luase și câinele cu ea.

Atât pentru rolul de prinț, își spuse el, mâhnit. Ca și ceilalți, îl credea mai potrivit pentru rolul de saltimbanc.

Singur în trăsură, ascultă încă o dată vorbele ei, apoi încă o dată și încă o dată. „Nu plec nicăieri cu tine”, îi spusese, iar acum îl respinsese din nou, fugind.

Fie ce-o fi. Se strădui să țină ochii deschiși, plimbându-și privirea pe cerul plin de stele. Își spuse că avusese o rătăcire de moment care îl făcuse să gonească de parcă ar fi fost un cavaler în armură, dar nu avea acum niciun rost să inventeze povești romantice, tânguindu-se inutil.

De fapt, se simțea ușurat că totul se sfârșise, ce nevoie avea să se gândească ce va face mai departe femeia aceea; cel puțin, va avea viața lui.

Cine a fost crai, va fi întotdeauna crai, spunea unchiul Jake. De îndată ce se va tămădui, avea de gând să frecventeze fiecare club, să joace la fiecare masă de joc și să intre în fiecare local rău famat, până când avea să uite cu desăvârșire seara aceasta, luna aceasta și tot ce se întâmplase.

La dracu', era un plan bun. Va fi fericit. Și atunci, de ce, întrebă el stelele de deasupra, de ce trebuia să audă întruna râsul femeii ălei a imposibile și să-i vadă neîncetat surâsul?

Bineînțeles că nu veni niciun răspuns. Era numai hurducăiala neîntreruptă a trăsurii, la fel de goală și plictisitoare ca anii care urmau.

Geoff admira schimbările care se făcuseră la conacul Fairbright. Într-o zi, nu peste mult timp, după plecarea lui Richard în voiajul de nuntă, trebuia să-i ceară prietenului său sfatul cu privire la intenția lui de a tencui pereții de la Lennox Hall în același fel.

Îi dădu pălăria majordomului lui Richard și se miră de mândria care pusese stăpânire pe el. În cele trei săptămâni de recuperare, devenise preocupat de afaceri, într-un asemenea mod, încât nici măcar o singură dată nu îi trecuse prin cap să se întoarcă la masa de joc sau să asiste la vreo reuniune publică în Londra. Liniștea aceasta bucolică îi era suficientă ca să înceapă să se gândească că ar fi timpul să-și facă și el o situație.

Se gândi la cununia din dimineața aceasta. Privindu-i pe Richard și Andy, în timp ce schimbau priviri drăgăstoase, odată cu verighetele, Geoff simțise dorul acela, obișnuit acum și nu putu să se oprească să nu o caute pe Honor Drummond cu privirea, prin biserică.

Îl deranja - nu, îl speria - această dorință permanentă a lui de a o găsi. Într-atât de rău, încât ieșise din biserică fără să arunce măcar o privire în spate. Mânând trăsura peste câmpurile care țineau de moșia lui Richard, se gândi la scrisoarea lui, care fusese ruptă în bucăți și, brusc, avu viziunea oribilă a ceea ce trebuie să fie în sufletul cuiva, într-o situație similară.

Venise acasă la Richard, cu sentimentul că era îndatorat celor doi proaspăt căsătoriți, dar, de îndată ce le prezentase felicitările, se și gândise să plece. La cununii, oamenii erau inevitabil puși pe glume și ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l audă ar fi fost „Ei, bătrâne, acum e rândul tău”.

— Geoff!

Abia ieșise pe ușa salonului că gemenele Gratham și umbrele lor, Foxie și Bellington, îl înconjură.

— Unde ai fost? îl întrebă Amanda. Cununia s-a terminat de câteva ceasuri bune.

— M-am plimbat puțin. Mi s-a părut că aerul e cam uscat și am vrut să-mi limpezesc puțin capul.

Toată lumea se uita la cicatricea pe care o avea pe frunte, apoi își ferea iute privirea. Singurul avantaj de a avea o astfel de rană era că până și o persoană curioasă era gata să schimbe subiectul.

— Mare înghesuială, nu-i așa? spuse Pandora, aruncându-și privirea asupra salonului aglomerat. Parcă ar fi jumătate din populația Londrei aici.

— Acum, că s-a cumințit Napoleon, spuse Adam, toată lumea e în sărbătoare.

Jamie zâmbi.

— Bietul Forty, pe unde o fi acum. Bineînțeles, după ce a pierdut pariul ăla, încearcă să-și salveze obrazul. Când a auzit de războiul cu arestarea baronului, se oferea să plimbe doamnele în parc, în trăsura lui Geoff.

Geoff își spuse că Fortesque nu fugise, ca să-și spele obrazul, ci ca să i-o ia înaintea lui Pithnevel. Chiar dacă treburile se rezolvau pe continent, Ministerul de Război trebuie să se fi întrebat cât din fondurile lui von Studhoff trecut pe numele lui Fortesque.

— Cred că ești fericit că ai câștigat pariul acela, îi spuse Adam, bătându-l pe spate. Trebuie să te simți bine când știi că trăsura și caii îți sunt în grajd.

Cu perlele familiei Pithnevel în buzunar, Geofi se gândi la celălalt pariu. Totuși, niciunul dintre ele nu îi adusese mulțumire.

— Lasă trăsura, zise Amanda, încruntându-se la Adam. Ce contează este că Honor Drummond e teafără.

La naiba, trebuia să aibă aceeași reacție de fiecare dată când îi auzea numele?

— Nu v-am mai văzut vorbind, continuă Pandy. Cred că îți lipsește foarte mult.

— Nu. Dacă îmi lipsește cineva, acela este câinele. Am tot vrut să-l caut pe general și să-l întreb ce s-a întâmplat cu Lolly.

— Câinele nu e totuși o ființă umană, îi spuse Pandora. Spre deosebire de stăpâna lui, nu vine la petreceri.

— Adică Honor este aici?

— Păi, sigur că da. Invitații au cerut ca ea să nu fie poftită, pentru că se vorbește că a încercat să fugă și de a doua căsătorie, ceea ce este total nedrept. N-a făcut-o și, apoi, oricine, presupunând că e întreg la minte, ar fugi de un om înspăimântător cum e baronul.

Pandora îi aruncă o privire surorii ei și zâmbi.

— De aceea, Andy a insistat să facem front comun, să-i vorbim cu toții, iar voi, domnii, s-o invitați ia dans. Arătând celorlalți că Honor ne este prietenă, toată lumea va fi nevoită s-o accepte.

Jamie clătină din cap.

— Numai că se pare că planul lui Andy nu prea merge. Musafirii o evită. Dacă ai să fii atent, ai s-o găsești ascunsă undeva, în întuneric.

Nu, își spuse Geoff disperat, privind oriunde în altă parte, decât la silueta de lângă bolul cu puncte. Nu avea de gând s-o ia de la capăt.

— Trebuie să-i prezint felicitările mele lui Richard, spuse el, și plecă în grabă. Oi fi fost prost, când m-am îndrăgostit, își zise ei în timp ce traversa încăperea, dar nu sunt într-atât de prost, încât să risc să mi se întâmple din nou.

— Este acolo, se auzi o voce în spatele lui și imediat simți împunsătura bine cunoscută a bastonului lui lady Sarah. Și este foarte nefericită.

— Nu înțeleg ce spuneți.

— Zău? zise ea zâbind și îi făcu semn cu capul în dreapta lor.

Bineînțeles că era o greșeală fatală să privească unde îi arătase lady Sarah, pentru că, în momentul când o zări pe Honor, Geoff își dădu seama că era pierdut. Cât de sfidător își ținea bărbia, cu câtă încăpățănare refuza să se dea bătută. Drace, dar simpla ei prezență l-ar fi făcut să meargă să se lupte cu morile de vânt.

— Ah, da, bine că mi-ați amintit, spuse el imperturbabil. Parcă aveți să-mi dați un bănuț. Cum nu va mai fi nicio nuntă, am câștigat pariul.

Lady Sarah îl privi cu luare-aminte și se scotoci în

săculețul de mână după un bănuț.

— Să nu se spună că n-am onorat pariul. Dar spune-mi, ai cerut-o măcar în căsătorie?

— Poftiți?

— Trebuie să-ți spun, Lennox, că niciodată nu mi-am închipuit că ești atât de laș. În afacerea cu baronul, ai dat însă dovadă de mult curaj.

— Știm amândoi că rolul meu a fost foarte mic în povestea cu von Studhoff. Unchiul meu, cu ajutorul dumneavoastră, a aranjat lucrurile.

— Nu mai spune! Nu te-a pus nimeni s-o iei pe urmele fetei și nimeni n-a spus că trebuie să iei un glonț în cap.

Geoff își atinse cicatricea.

— Poate că știam dinainte că baronul nu țintește prea grozav.

Sarah continuă:

— Ai făcut față unuia ca baronul și acum ți-e frică de o fată, care e pe jumătate cât el.

— Dacă vă referiți la miss Drummond, vă asigur că nu mă sustrag. Pur și simplu, nu am ce să-i spun.

— Ar trebui să vorbești cu ea. Eu însămi am aflat ceva foarte ciudat. Știai că în ziua de pomină a primit două scrisori?

Geoff refuză să răspundă.

— Personal, am considerat că misiva pe care am găsit-o era mult prea înzorzonată ca să fie scrisă de dumneata. Pentru dumneata, o cerere în căsătorie ar fi semănat mai mult cu un aranjament de afaceri.

Geoffi se zbârli.

— Pentru că nu sunt romantic...

Lady Sarah ridică o mână și zise:

— Probabil că baronul a scris cea de-a doua scrisoare, ca și cum ar fi venit din partea dumatăle.

— Dar de ce naiba să fi făcut așa ceva?

— Pentru că știa că Honor te va urma.

Interesantă părere!

— De fapt, totul e argumentat, continuă Sarah.

Verișoara dumitale a mărturisit că a furat scrisoarea baronului. Crezând că e de la dumneata, a rupt-o. Prima scrisoare, cea la care a răspuns Honor, plecând de acasă, trebuie să fi venit de la dumneata.

Uluit, Geoff încercă să-și pună gândurile în ordine. Honor nu-i rupsesse scrisoarea. O citise – cu tot tonul ei de corespondență de afaceri – și răspunsese la ea făcându-și bagajele și ieșind să-l întâlnească.

Numai că, cu cât se gândea mai mult, cu atât căpăta mai puțin sens comportamentul ei ulterior.

— Dar cu baronul se rezolvase, își dădu el gândul pe față. De ce a fugit atunci?

— Asta chiar că nu pot să-ți spun. Va trebui s-o întrebi dumneata.

Totuși, să-i vorbească era ultimul lucru pe care îl avea în minte. Dar se apropie de ea. Privirea îi stătea ațintită pe gura ei; tot trupul lui păstra amintirea celui sărut.

Ca și cum ar fi simțit apropierea lui, Honor se întoarce brusc și, preț de o clipă, întreaga ei față înflori. Geoff însă avu timp suficient să-și spună E fericită că mă vede, înainte ca ea să-și întoarcă privirea înapoi la bolul cu puncti.

— Lord Lennox, spuse ea, tremurând ca varga. Mă bucur să văd că ești sănătos.

— Honor, eu...

— Drăguț din partea dumneavoastră că ați venit la mine, dar nu era nevoie. Andy are intenții bune, dar mă simt bine. Mă distrez de minune.

— Păzind bolul de puncti?

Clipi, dar orice alte cusururi ar fi avut, nu era femeia care să cedeze ușor.

— Punctiul este foarte gustos. Dacă doriți, vă torn o ceașcă.

— Nu, mulțumesc. De fapt, voiam să te întreb...

— Despre Lolly? E bine, deși îi lipsești teribil. Generalul și-a schimbat atitudinea față de el. Acum, că baronul se află ia închisoare și datoriile nu mai trebuie

plătite, generalul e cu totul alt om. Are grijă ca Lolly să fie tratat ca un erou, pentru că mi-a salvat viața și pretinde că nu s-ar supăra dacă puiul Aphroditei ar avea pete aurii. Este fericit să știe că fiica lui e sănătoasă.

Își trase răsuflarea, ca pentru a căpăta curaj, deși toată vorbăria ei stufoasă ar fi putut s-o lase fără aer.

— L-am spus generalului că Lolly nu a fost singurul erou din seara aceea. Mi-ai sărit în ajutor astfel... ei bine, vreau să știi cât de recunoscătoare am să-ți fiu întotdeauna.

— Ai ales un mod foarte ciudat să-mi arăți. Ai fugit, fără o vorbă.

Se întoarse la bol și începu să toarne cu polonicul într-o cană.

— Am presupus că preferai astfel. Vezi, când ai pomenit de cele trei lucruri de care nu fuge niciodată un bărbat, mi-am adus aminte. Când am fugit de Jeremy în seara aceea, tu erai. Am înțeles, apoi, de ce ai scris scrisoarea. Aș putea să-ți înțeleg chiar dorința de răzbunare.

Răzbunare? se întrebă. Poate că la început intenționase să se răzbune, dar mai târziu motivele se schimbaseră.

— Mai cu seamă ținând cont și de pariul pe care l-ai făcut, continuă ea. Ar fi fost îngrozitor să-ți contempli caii aflați în mâna lui Fortesque. Te înțeleg, fii sigur. Și nu trebuie să te căiești pentru că mi-ai înșelat așteptările. Orice femeie și-ar da seama că nu trebuie să tragă prea mari speranțe dintr-o astfel de scrisoare.

Acum, alta.

— Dar ce a fost rău cu scrisoarea mea?

— Nimic.

Ca și cum ar fi fost surprinsă, se opri.

— Era o declarație perfectă de intenții, dar oricine putea să-și dea seama că nu erau cuvintele unui om îndrăgostit.

Mâinile ei începură să se miște din ce în ce mai repede în timp ce umplea cănile acelea, pe care nu le voia

nimeni, ca și cum mișcarea i-ar fi ascuns tensiunea. Geoff, însă, nu avea cum să se lase înșelat, pentru că și el era în aceeași stare.

Îi luă mâinile, obligând-o astfel să întrerupă umplutul cănilor. Abia dacă îi aruncă o privire furișată, după care își mută privirea ia degetele lor împreunate. Nu purta mănuși, observă Geoff, iar mâinile îi erau de gheață și tremurau vizibil.

Îi ridică bărbia și, privind-o în ochii speriați, se gândi cât de nedrept fusese să o condamne că fugise, când el fugise întreaga viață de orice nu-i plăcea. Chiar și acum, avea o chemare copleșitoare să fugă, de teamă ca ea să nu-l respingă.

Dar, când Honor încercă să-și retragă mâinile, se trezi că le strânge mai tare. Pentru prima dată în viață, găsea ceva pentru care merita să lupte. Oricât de dură ar fi fost bătălia, nu avea de gând s-o lase să-i scape.

— Îmi pare rău că scrisoarea mea n-a fost prea romantică, îi spuse el, dar, cu înțelepciunea și înțelegerea ta, n-ai încercat deloc să citești printre rânduri?

Când ochii ei îi căutară pe ai lui, Geoff își dădu seama că se lăsase convinsă de cuvintele lui. Fir-ar să fie, ar fi trebuit să-l citească pe Byron sau să-și asculte prietenii, când povesteau cum trebuie curtate femeile.

Totuși, în adâncul ființei lui, știa că nu era ceea ce voia Honor. Ea avea nevoie de un prinț, care s-o răpească, un bărbat curajos, care să îngenuncheze în fața ei și să-i spună cât de mult o iubește.

Trase puternic aer în piept și se azvârli în furtună. Îngenunche, strângând-o și mai tare de mâini, ca și cum ar fi fost hotărât s-o țină acolo până când termină ce avea de spus.

— La naiba, Honor, nu înțelegi că sunt nebun după tine?

Honor își mușcă buzele. Clipi cu hotărâre și se uită în altă parte.

— Cum poți să faci una ca asta?

— Ce e rău? întrebă el și aruncă o privire peste umăr.

Nu este destul de populat locul?

— Te rog, nu râde de mine.

Stătea acolo, dreaptă și cu bărbia ridicată, dar era cât pe ce să plângă. Atunci, Geoff decise că ar fi preferat să suporte o mie de refuzuri, decât s-o mai vadă vreodată în halul acela.

— Uită-te la mine, fir-ar să fie. Nu vezi că te cer de soție?

Se uită la el, cu ochi neîncrezători.

— Nu raționezi. Știu doar ce părere ai despre conveniențe și – se opri să se uite în jur – eu sunt prea nepotrivită pentru o soție pe care s-o accepte societatea.

— S-o ia naiba de societate, cu tot cu conveniențele ei. Nu aș fi îngenuncheat dacă mi-ar fi păsat vreun pic de ce cred ceilalți despre aventurile tale. Ca să fiu sincer, mai degrabă aș participa la escapadele tale, decât să mă simt atât de singur, cum m-am simțit în aceste ultime săptămâni fără tine. Trebuie să te măriți cu mine, Honor. Am nevoie de tine pentru tot restul zilelor mele.

— Vai, Geoff, eu...

Înainte de a mai spune ceva, un baston îl împunse pe Geoff în spate.

— Ridică-te, băiete. Te faci de râs.

— Și ce-mi pasă? Nu mă ridic, până ce nu capăt răspunsul.

— Da, spuse Honor, al cărei surâs încălzi salonul. Da, Geoff, da.

Atunci, Geoff se ridică și ar fi strâns-o în brațe, dacă nu s-ar fi vârât între ei bastonul lui lady Sarah.

— Bănuțul meu, dacă nu te superi, îi spuse ea.

Geoff îi puse bucuros bănuțul în palmă. Era la fel de bucuros să sacrifice și perlele familiei Pithnevel pentru verișoarele lui. Cu Honor lângă el, știa că câștigase cel mai mare premiu.

— Va trebui să vorbim cu generalul, dar, din partea mea, nu vreau să pierdem nicio zi, îi spuse el lui Honor, fără s-o slăbească din ochi.

— Nici eu, răspunse Honor, care, la fel ca Geoff,

părea că nu poate privi în altă parte. Îmi e teamă că totul nu este decât un vis din care va trebui să mă trezesc în curând.

— Atunci, va trebui să te răpesc și să o șterg cu tine. Nimic nu este mai plăcut decât să salvezi o domniță aflată în primejdie.

Impunătoare, lady Sarah sforăi.

— Nu pot spune că-mi face plăcere să te urmăresc, amenințând cu bastonul. Deocamdată, dacă tot nu poți să-ți iei mâinile de pe ea, îți sugerez să o duci la dans. Ai putea chiar acum, pentru că în următorii ani vei avea mult de dansat cu Honor.

Geoff, zâmbind, întinse brațul, mai mult decât fericit. Oare se va sătura vreodată de zâmbetul ei?

O conduse pe Honor la dans și nu se mai deranjă să-i spună lui lady Sarah că nu avea nici cea mai mică intenție să-și piardă după-amiaza dansând. Se spusese odată că cererile în căsătorie trebuie să fie pecetluite cu un sărut și el știa o cămăruță unde putea să fie singuri.

Sarah privi cuplurile care dansau și își aminti că era timpul să anunțe căsătoriile gemenelor. Fetele lui Pithnevel nu aveau cum să fie încântate că Foxiey și Bellington erau șterși de pe lista bărbaților neînsurați, dar meritau să fie dezamăgite, pentru că încercaseră să-i țină pe Honor și Lennox despărțiți.

Se gândi la fina ei și o căută cu privirea, dar nu reuși să vadă decât spatele fetei și pe Lennox, ieșind grăbiți din cameră. Geoff cunoștea bine casa, așa că, își spuse lady Sarah zâmbind, avea să găsească foarte repede un loc retras.

Se pregătea încă o nuntă. Oftă, fericită că încrederea în ea însăși se confirmă. Erau două realizări: prima, să-i unească pe Richard și pe Andrea și a doua, pe Lennox și pe Honor.

Dar, oare, se întrebă ea, privind prin lornion perechile care dansau, cine urmează?

SFÂRȘIT